

HARLEQUIN®

СУПЕР РОМАНС

8

април '94

МОМИЧЕ ОТ ВИТРИНА

ПАМЕЛА БАУЪР

ПАМЕЛА БАУЪР МОМИЧЕ ОТ ВИТРИНА

Превод: Пламен Кирилов

chitanka.info

Случайността среща Ейдън с манекенката Джеси, която така прилича на жената, разбила живота на семейството му! Бащата на Ейдън е обвинен в убийство и неговата съдба зависи от Джеси. Ейдън копнее за близостта на красивото момиче. Но как да обърне гръб на миналото? И дали любовта между Джеси и Ейдън ще се окаже справедлив съдник?

ПЪРВА ГЛАВА

— Мамо, не виждам!

Писукащото детско гласче накара Ейдън Маккълору да се извърне. Зад гърба му се мъчеше да надникне малко момиченце в ярка розова грейка. Бял вълнен шал закриваше почти цялото му лице. До него стоеше млада жена, натоварена с покупки.

Ейдън отстъпи настрана и ги подкани с жест да заемат мястото му пред витрината. Младата жена се усмихна признателно и благодари за любезността.

„Любезен, но несъобразителен“ — помисли си той. Без шапка, ръкавици и подходящи обувки надали можеше да издържи дълго на студа. Стоеше сред лапавицата и потръпваше от студ пред витрината на универсалния магазин.

Беше мрачен и студен следобед в Минеаполис. По централната търговска улица пешеходци в празнично настроение сновяха по тротоарите и разглеждаха коледната украса на магазините. Приказни малки феи танцуваха около миниатюрни елхички, механизирани фигурки се пързяха по огледала, оловни войничета маршируваха сред коледни сладкиши — за радост на деца и възрастни.

Ейдън обаче не споделяше радостта им. Точно обратното — защото беше премръзнал и нервен. Мразеше студа — особено когато налепваше скреж по мустаците му. Той потръпна и сгуши глава във вдигнатата яка на коженото яке.

— Мамо, защо не се движат? — звънна отново детското гласче.

Ейдън премести поглед върху трите фигури във витрината. Бяха живи хора, застинали в неподвижни пози като кукли: Дядо Коледа, седнал на трон, и две момичета в ролите на джуджета. На всеки половин час се посипваше бял прашец и триото оживяваше. След кратка петминутна сценка куклите отново замираха и оставаха така до следващото представление.

Ейдън беше тук не за първи път. Наближаваше кръгъл час и пред витрината започнаха да се събират хора. Потрепваха от студ и чакаха

началото на сценката.

Ейдън също чакаше. Само че докато другите бяха вперили погледи в Дядо Коледа, той гледаше едно от джуджетата — ако дългокраката блондинка, която изпълняваше ролята, изобщо можеше да се нарече джудже...

Облечена в прилепнал червен клин и зелена сатенена блузка с пайети, тя беше много секси и ни най-малко не напомняше на джуджетата от детските книжки на Ейдън.

Впрочем, той нямаше нищо против джуджетата да изглеждат и по този начин.

„Същинска кукла“ — помисли си той, докато я наблюдаваше. Момичето стоеше съвършено неподвижно и илюзията беше стопроцентова.

Косата беше първото, което бе привлякло вниманието му към русата помощничка на белобрадия старец — дълга златиста завеса, бляскава като варака по коледното дръвче в дъното на витрината.

„Напомня ти за Кейт“ — обади се едно тайничко подло гласче.

В същия миг часовникът върху фасадата на магазина удари четири, във витрината се посипаха рояк сребристи люспици и фигурите оживяха. Русото джудже грациозно подаде на Дядо Коледа някаква играчка и децата замахаха в луд възторг.

Ейдън също измъкна ръката си от джоба и помахаше към витрината. Точно тогава блондинката се обърна към него и за миг погледите им се срещнаха.

Дали го беше познала? Беше ли забелязала, че вече не за пръв път идва да наблюдава сценката?

Бляскавият прашец спря да вали и манекените отново застинаха в скованите си пози. Публиката започна да се разотива. Ейдън се премести и застана точно там, където беше насочен погледът на блондинката. Усмихна ѝ се и зачака да види дали ще последва реакция от нейна страна. Постоя безрезултатно в продължение на половин минута, сви рамене и понечи да си тръгва.

В този миг се приближи тайфа тийнейджъри.

— Ей, мацето май не ни вижда — подвикна един от тях и се опита да привлече вниманието на русокосата.

— Тази май е направена от лед — намеси се друг и започна да се плези пред витрината.

Накрая един от младежите понечи да покаже среден пръст. Ейдън светкавично се приближи и застана пред него, тъй че неприличният жест да не бъде видян от блондинката.

— Слушай, следващия път, когато решиш да жестикулираш към някоя дама, ползвай и петте си пръста. А сега се омитай, ясно ли е!

Момчетата изругаха и побягнаха. Ейдън се обърна към витрината и погледна русокосата. Никаква реакция. Нямаше дори следа от приветлива усмивка или друг признак на симпатия.

Глупак. Какво очакваше? Че трябва да му благодари за кавалерството ли?

„Всъщност, тя изобщо не е като Кейт“ — обади се отново вътрешният глас.

Само косата ѝ бе същата.

Кейт изобщо не можеше да се владее така безупречно. Никога не би могла да застане пред толкова хора и да се прави, че не вижда никого.

Ама че работа. Точно сега никак не му се искаше да мисли за Кейт. И без това му беше толкова трудно да изличи спомена за нея. Той се обърна и се отдалечи. Без дори за миг да погледне през рамото си.

— Поне имаме гарантирана работа за осем седмици — въздъхна Девъни Диксън и започна да масажира схванатите си шийни мускули.

— Не е толкова зле. Знаеш ли, доставя ми удоволствие да гледам грейналите личица на децата всеки път, когато изпълняваме сценката. — Джеси Полсън свали фибите, които придържаха червената ѝ шапчица и разтърси русите си коси.

— На теб може и да ти е забавно, но аз цялата съм схваната — оплака се Девъни.

— Това е, защото не правиш упражненията, които ти бях препоръчала.

— Йогата не е за всеки. Моите крайници не са пригодени да се усукват като гумени. — Девъни изпъна ръце над главата си и изохка. — А освен това, стига ми, че тичам за здраве всяка сутрин.

— Йогата е нещо много повече от физически упражнения. Тя е и начин да се поддържа душевно равновесие — възрази Джеси, докато разкопчаваше ципа на блузката.

— Предпочитам да уравновесявам духа си без физически усилия.

— Добре, добре... Разбрах — каза помирително Джеси. Знаеше, че е свършено безсмислено да кара приятелката си да върши нещо пряко волята ѝ.

— Забеляза ли колко хора дойдоха да ни гледат днес? Има още шест седмици до Коледа, а вече се събират цели тълпи пред витрината.

— Сигурно е заради коледните намаления — каза замислено Джеси.

— И без пари да ми дават нещо, пак няма да успеят да ме измъкнат от топлата стая в ден като днешния.

Джеси се разсмя.

— Ей, я горе главата. Какво си се разкиснала! Впрочем, забелязах, че следобед, докато стояхме неподвижни, твоят приятел пак се мерна сред публиката. Успя ли да издържиш, или мръдна при появата му?

— Мръднах, но не беше заради него, а заради един нещастник, който ме разсмя. Долните му гащи се бяха показали под крачолите на панталоните.

— Не съм го забелязала.

— Наистина ли? Хм. Понякога ти завиждам. Ще ми се и аз да можех да изключвам така и да не се влияя от зяпачите.

— Всеки го може. Номерът е да не срещаш погледите на хората.

— Не беше заради погледа му. Той целият имаше много комичен вид!

— Е, в такъв случай не е трябвало да го гледаш изобщо — засмя се Джеси.

— Не можах да се удържа. Беше си залепил лицето досущ охлюв на листо.

— Добре, че не е бил пред мен — каза Джеси и обу топли вълнени чорапи.

— Да, наистина... Впрочем, не мога да разбера защо всички смотаняци се лепят по мен, а ти обираш само готините гаджета.

— Ако имаш предвид смахнатите хлапаци, които се опитваха да правят противни жестове...

В същия миг обаче в съзнанието на Джеси изплува и фигурата на мъжа, който кавалерски се беше опитал да ѝ спести неприятното

преживяване. Тогава за пръв път ѝ се беше приискало да наруши неподвижността си и да му се усмихне приветливо. После бе съжалила, че не го направи. Нямаше да я уволнят за толкова дребно прегрешение.

Беше забелязала мъжа вече няколко пъти. Достатъчно бе да го окуражи с най-леко кимване и той със сигурност щеше да я потърси след това. Личеше си по очите му.

Присъствието му я смущаваше. Мъжът бе истински красавец и страхотно привлекателен!

— Е, аз тръгвам — каза Девъни, като праметна през рамо сака си. — До утре вечер.

— Слушай, Девъни, колкото до това събиране...

— Само не ми казвай, че няма да дойдеш.

Джеси я изгледа виновно. Точно това искаше да каже.

— Обади се една от племенниците ми. Идва на гости за няколко дни.

— Коя точно? — запита недоверчиво Девъни.

— Мелиса, дъщерята на сестра ми Карла. Има някакви пубертетни проблеми и сестра ми се надява, че една кратка смяна на обстановката ще я поразсее.

— Но тя е голямо момиче, Джес! Нима смяташ да стоиш като бавачка при нея? В събота вечер при това!

— Девъни, не мога да я изоставя заради развлеченията си. А и искам да поговоря с нея. Петнадесет години е трудна възраст, знаеш това.

Приятелката ѝ въздъхна.

— Люк няма да ми го прости. Идва само заради теб.

— Ще го преживее някак — усмихна се Джеси. — А и щом зърне Вики Уотсън, моментално ще забрави за мен. — Братът на Девъни беше голям женкар.

— Е, да, но... Мислех, че няма да е лошо, ако двамата се опознаете по-добре...

Освен като манекенка, Девъни работеше и в бюро за запознанства — да свързва хората беше голямата ѝ страст. Биваше я за това. Само че в момента Джеси не изпитваше потребност да се запознава с когото и да било — особено с брата на приятелката си.

— И друг път ще имам възможност да се срещна с него — каза тя.

— Надали — поклати глава Девъни. — Знаеш, че ако го пипне Вики, изобщо няма да можеш да се добереш до него. — Тя въздъхна: — Е, да се надяваме, че ще я хване някой грип и утре няма да дойде у нас.

— Стига, не е чак толкова лошо момичето!

— Само дето мозъкът ѝ е като на пиле.

Джеси се разсмя.

— Слушай, предпочитам да не я хваща грип — иначе няма кой да ме замести във витрината. Ред ми е да изкарам една седмица в съда.

— Какво?! — възмутено възкликна Девъни. — Искаш да кажеш, че през това време ще трябва да работя с Вики? Стига, Джес, защо ме наказваш така? Нищо не съм ти направила.

— Нямам избор, Дев. Длъжна съм.

— Не можеш ли да отложиш тази работа? Когато беше ред на сестра ми да дежури като съдебна заседателка, тя постъпи точно така. Каза им, че в момента работата ѝ не позволява никакво отсъствие. Потърсиха я отново едва след шест месеца.

— Според чиновниците в съда позирането ми във витрината на универсалния магазин не било уважителна причина за отлагане — каза Джеси. — Вече им се обадох и изслушах назидателна лекция за това как участието в съдебни заседания било едновременно право и задължение на гражданите в демократичните общества. Всеки, който бил гласувал при поредните избори, бил длъжен през следващия мандат да вземе участие и в работата на местните съдебни органи.

— Ето защо никога не ходя по избори!

— Наистина ли?

— Да. Но ти явно го правиш, щом сега те викат за тези глупости.

Джеси погледна приятелката си изненадано.

— Значи си съгласна да се откажеш от правото си на глас, само за да не участваш в съдебни заседания?

— Виж какво, в нашия бизнес човек не може да си позволи да отказва ангажименти заради патриотичните си задължения.

Джеси поклати глава. И тя понякога си бе мислила подобни неща, но никога не бе стигала дотам да се откаже от правото си на гласуване. Беше възпитана в дух на патриархални традиции.

— Е, тъй или иначе, вече няма как да откажа... каза колебливо тя. — Ще трябва да отида.

— Пригответи се да поскучаеш — предупреди я Девъни. — Последния път, когато сестра ми ходила, киснала цяла седмица в някаква стая и не я попитали нито веднъж за участие в съдебно заседание.

— О, сигурно и с мен ще е същото. Смятам да си взема бродерията и да довърша покривката, които ще подаря на баба за Коледа.

— А представи си, че все пак имаш късмет и те повикат да участваш в супер заплетено криминално дело — някой масов убиец например или нещо, свързано с мафията!

— Надали. В провинцията няма такива престъпления.

— А, да, забравих, че ти вече не живееш в Минеаполис.

— Слушай, да тръгваме, преди да са угасили осветлението! — каза Джеси и нарами чантата. — Фред сигурно вече се чуди какво ни се е случило.

Фред беше нощният пазач на служебния вход на магазина. Бивш професионален борец, той посвещаваше времето си на превъзпитанието на „трудни“ младежи в един клуб в центъра на Минеаполис.

— Здравейте, госпожици. Приключи ли работният ден на Северния полюс? — запита той широко усмихнат, когато ги зърна да се приближават към изхода.

— Залудо работи, залудо не стой — нали Фред? — отвърна с усмивка Девъни.

— Така си е — поклати глава той в знак на съгласие. После се надигна от бюрото, взе в ръка голямата връзка ключове, която подрънкваше на кръста му, и ги пусна да излязат.

— Ей, щях да забравя — подвижна той тъкмо когато стъпваха на рампата на паркинга. — Дръж, Джеси, за теб е. — И той й подаде продълговата бяла кутийка с червена панделка.

— Аха! А казваш, че не излизаш с никого! — обади се Девъни.

— Така е — каза Джеси объркано. — Откъде се появи тази кутийка?

Фред сви рамене.

— Не знам. Намерих я на бюрото си, когато дойдох тази вечер на работа.

— Хайде, отвори я и виж какво има вътре — нетърпеливо рече Девъни.

Джеси предпазливо развърза панделката. Оказа се, че кутията съдържа бяла шоколадова роза с дълго стебло.

— Романтично, а и става за ядене! — възкликна Девъни.

Джеси разрови фината хартия, с която бе постлана кутията, и откри на дъното малка картичка. Прочете я на глас: „Тази е шоколадова, но ако ми се усмихнете, ще ви изпратя истинска“.

— И това ли е всичко? Подпис няма ли? — възкликна възбудено Девъни, преди да грабне картичката от ръката на приятелката си. — Явно е от някой обожател, който се навърта пред витрината. Въпросът е кой.

Макар пред витрината всеки ден да се изреждаха стотици мъже, в съзнанието на Джеси веднага се изписа фигурата на високия тъмнокос непознат с коженото яке.

— Фред, сигурен ли си, че е за мен? — обърна се тя към портиера.

Той поклати глава.

— Нали ви обясних. Заварих го, когато дойдох тази вечер на работа. Колегата ми каза, че някакъв мъж е помолил да се предаде на русокосото джудже от витрината.

— Сигурно е онзи с дългите гащи — опита да се пошегува Джеси.

— Надали. Той нямаше вид на такъв човек — отбеляза Девъни. — А и е „за русото джудже“, не забравяй това.

— Хм, и сега какво да правя с тази шоколадова роза?

— Няма ли да я занесеш вкъщи и да я изядеш?

— Знам ли. Може да е отровна!

— Глупости. Виж, фабричната опаковка изобщо не е побутната. Занеси я на баба си, много ще я хареса.

— Добре... — каза Джеси. Беше обърквана, но не го издаваше.

— Таен обожател, ясно е като бял ден — заключи с усмивка Девъни.

— Като гледам колко хора се събират всеки ден пред витрината, трябва да имате цял куп поклонници — додаде Фред бащински.

Обожател... Хм. Образът на мъжа с коженото яке отново изплува в съзнанието ѝ. Беше хубав и всяка негова поява пред витрината я караше да потръпва от необяснимо вълнение. Странно. А мислеше, че гледката на привлекателни мъже вече не ѝ влияе...

Все едно, сега не беше време за емоции. По пътя към къщи тя спря да зареди колата и розата потъна в едно от кошчетата за смет на бензиностанцията.

В сравнение с Минеаполис, Делано бе малък град. Забележителностите му се изчерпваха с гимназия, поща, детска градина и търговска част — далеч по-скромна от тази в Минеаполис, но достатъчна за нуждите на местните жители. Хората се познаваха и се поздравяваха по улиците.

Бабата на Джеси живееше на една тясна уличка в центъра на града. Просторната двуетажна бяла къща с веранда винаги събуждаше у Джеси приятни спомени за безгрижните летни ваканции, прекарани тук, при баба ѝ и дядо ѝ. Беше израсла в отдалечена провинциална ферма и тогава Делано ѝ се струваше голям град. Толкова обичаше да идва тук лятото! По цял ден скиташе из улиците с фунийка сладолед в ръка.

Още с влизането в къщата я посрещна познатият аромат на прясно изпечен хляб. Погледът ѝ автоматично се отправи към рафта, на който баба ѝ оставяше печивата да изстиват, и се спря на две франзели с апетитна златистокафява кора.

Милата старица. Сигурно се беше трудила цял ден. Нали утре пристигаше Мелиса, беше се постарала да приготви вкуснотии. Заинтригувана, Джеси се отправи към килера.

— Какво търсиш? — чу се дрезгав старчески глас.

— Май някой е пекъл сладкиши днес! — закани се ласкаво Джеси на баба си. — И то какви ли не! Я да видим... гевречета, маслени курабии, кейк... Ах, ти!

— Е, какво толкова... Нали утре пристига племенницата ти. — И възрастната жена закуцука към хладилника. — Ще ти направя сандвич. Гладна си, нали? С тази твоя работа надали имаш възможност да обядваш като хората. — Тя се пресегна да свали престилката от закачалката.

— Стой, не прави нищо — спря я Джеси и върна престилката на мястото ѝ. — Ще си отрежа малко кейк. Нали знаеш колко обичам прясно изпечени сладкиши.

— Добре тогава, отивам да направя кафе за кейка. — Баба ѝ моментално се упъти към чайника на печката.

— Спри, късно е за кафе. И изобщо, не прави нищо. Почивай си, а аз ще направя мляко с какао. Искаш ли?

Винаги се препираше с баба си. Макар и на осемдесет години, старицата не спираше да шета. Норвежкото гостоприемство, в което бе възпитана, я караше да обсипва всеки, прекрачил прага на къщата ѝ, с безкрайно внимание и планини от ястия. Така се държеше сега и с внучката си. Само че Джеси не беше гостенка — вече шест месеца, откакто се бе пренесла да живее тук, при баба си.

— Сигурно цял ден си била на крак — каза Джеси и намаза филийката с масло. Беше сервирала масата така, че да достави удоволствие на старицата — с хубави чаши, ленени салфетки и излъскани сребърни прибори.

— Да, нали трябва да има с какво да посрещнем гостенката си.

— Според мен има предостатъчно. — Както обикновено, баба ѝ и този път се беше престарала. Сигурно повечето от приготвената храна щеше да отиде на вятъра. Малката госпожичка постоянно се вайкаше за линията си и надали щеше да обърне голямо внимание на сладкишите.

— В тази възраст децата ядат много. Известно ми е от опит — поклати глава старицата. — А и Мелиса, нали си я знам. Селско дете, хапва си здравата.

Джеси не бе съгласна с баба си, но вместо да спори, каза:

— Това, което остане, можем да пратим на сестра ми във фермата.

— Изненадана съм, че Карла този път няма да дойде. Да не би нещо да се е случило?

Джеси отклони поглед встрани.

— Не... Защо?

— Ами, доколкото я познавам, тя не е от хората, които биха качили детето си на автобус само.

— Но, бабо, само след месеци Мелиса ще навърши шестнадесет години! Според мен Карла е постъпила съвсем правилно, като е

оставила дъщеря си да се оправя самостоятелно. Момичето ще ни погостува, ще напазарува за Коледа...

— Да, но ще изпусне от училище.

— Само няколко дни — нищо работа. — Беше крайно време да смени темата. Иначе баба ѝ щеше да запита дали няма някаква особена причина за това Мелиса да не ходи на училище. — Какво ще кажеш да я заведем в ботаническата градина в Сейнт Пол? Ще разгледаме кактусите, после ще хапнем в онзи ресторант, който ти толкова харесваш. Съгласна ли си?

Баба ѝ се разсейваше лесно. По-късно, докато се готвеше да си ляга, Джеси се запита защо наистина се бе съгласила да приеме гостуването на племенницата си. Нито щеше да бъде лесно да запазят проблемите на момичето в тайна от баба ѝ, нито пък те двете с Мелиса щяха да могат да се видят на спокойствие — заради участието ѝ като съдебна заседателка...

Няма как, трябваше да помага на роднините си. Щеше да приеме момичето и да направи всичко, което беше по силите ѝ.

Макар и на нея напоследък да ѝ се бе събрало толкова много, че изпитваше нужда да се облегне на нечие рамо и да си поплаче здравата...

Като се опита да отпъди мрачните мисли, тя пристъпи към медитацията, на която редовно се отдаваше преди сън. Зае позата „лотус“, съсредоточи поглед върху закачената на стената репродукция от Мане и почувства как бавно я обзема усещане за лекота и спокойствие.

Ала един неочакван образ ѝ попречи да изпадне в състояние на безметежно равновесие: образът на мъжа с ослепителната усмивка и поглед, който сякаш проникваше в дъното на душата ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

— Америка е най-върховното място за пазаруване в целия свят! — Мелиса Колинс говореше ужасно бързо. — Късметлийка! Мяташ се на колата и след броени минути си в най-разкошния търговски център на Щатите!

След два дни, прекарани в компанията на племенницата си, Джеси вече бе започнала да свиква с бомбастичните ѝ изявления. За Мелиса нещата бяха или „супер“, или „отвратителни“.

— Значи си съгласна да живееш в голям град като Минеаполис? — попита Джеси, докато оставяха пакетите на масата в кухнята.

— Шегуваш ли се? — екзалтирано заяви племенницата ѝ и небрежно метна велуреното си яке върху облегалката на стола. — Само си помисли, цял ден обикаляхме търговския център и пак останаха магазини, в които дори не стъпихме!

— Краката ме болят така, сякаш сме ги обиколили всичките — изохка Джеси и се събу.

Освен че бяха пазарували, те бяха прекарали част от следобеда и в увеселителния парк на търговския център. Почти не успяха да разговарят, тъй като въртележките, влакчето на ужасите и останалите атракции бяха погълнали без остатък вниманието на племенницата ѝ.

За Джеси това бе един чудесен ден. С удоволствие наблюдаваше възторга на момичето, докато обикаляха из безбройните празнично украсени магазини и магазинчета.

— Добре е, че накупи подаръци, но може би трябваше да потърсиш нещо и за себе си — каза Джеси. Мелиса надничаше в пликовете и се радваше на покупките.

Джеси взе палтата, за да ги закачи. Когато се върна в стаята, Мелиса стоеше пред хладилника.

— Баба като че ли вече си е легнала. Ще се наложи да приготвя нещо за ядене. Гладна ли си? — попита Джеси.

— Не. — Мелиса грабна някакъв сок и затвори вратата на хладилника. — Жадна съм.

Върху полицата в кухнята имаше чиния, покрита с фолио.

— Изглежда, че все пак има нещо за хапване. Сигурна ли си, че не искаш да опиташ от сладкишите? — запита Джеси, като отгърна фолиото и постави чинията пред племенницата си.

Тя поклати глава.

— Сигурна съм.

Джеси хапна една сладка и облиза полепналата пудра захар по пръстите си.

— Трябваше да пробваш онази червена рокля в „Блумингдейл“.

Мелиса сви рамене:

— Щеше да ми стои зле. Не ми е подходяща фигурата.

— Не бих казала. Впрочем, от работата си като манекен съм научила, че докато не облечеш една дреха, не можеш да разбереш дали ще ти стои добре.

— Няма къде да я нося — каза Мелиса, след като отпи от сока.

— Става само за коледното тържество в училище, но аз няма да присъствам тази година. Нямам кавалер. Никой не ме е поканил.

Личеше си, че Мелиса не иска да обсъждат този въпрос. Джеси реши да не става натрапчива.

— В такъв случай можеш да пробваш някоя друга рокля — за собствено удоволствие — подхвърли тя.

— Никакво удоволствие не е да пробваш дрехи, когато теглото ти е наднормено — каза тъжно момичето. Сърцето на Джеси се сви от съжаление.

— Стига, Мелиса, не си пълна! — решително каза тя, но без да иска, огледа фигурата на племенницата си.

— Винаги, когато сме се теглили, съм била поне с десетина килограма по-тежка от приятелките си — възрази Мелиса.

— Предполагам, че не се сравняваш с някои по-ниски момичета. Нали знаеш — когато си висока, може да си по-тежка и пак да имаш пропорционална фигура. Това ни е предимството на нас, високите. Можем да се тъпчем повече от останалите. — Джеси смигна затворнически.

— Лесно ти е на теб — каза скептично момичето. — Висока си един и седемдесет и пет и си слаба. А аз съм един и седемдесет и два и имам конструкцията на състезател по тежка атлетика. — Тя се огледа с

отвращение. Всъщност нямаше никакво основание за мрачните си разсъждения — бе наистина добре сложена.

— Състезател по тежка атлетика?! — възкликна Джеси. — Стига, Мелиса, говориш глупости!

— Не се харесвам.

— С твоята структура е нормално да тежиш повече от хората с по-крехко телосложение. — Джеси се постара гласът ѝ да прозвучи убедително, но племенницата ѝ си знаеше своето.

— Добре де, вярвам ти... — каза тя намусено.

— А освен това, не е и здравословно да си много слаба — добави Джеси и стана, за да си налее чаша мляко от хладилника.

— И това ми го казваш ти, която си манекенка и точно чрез слабата си фигура си изкарваш прехраната!

— Без обаче да поставям здравето на втори план. Топмоделите от луксозните списания може наистина да са като вейки, но тук, в Средния запад, хората предпочитат по-едрите жени. Погледни рекламите във вестниците и ще се убедиш.

— Само в рекламите на магазин „Гигант“ виждам да използват за манекени жени с наднормено тегло — каза подигравателно племенницата ѝ.

— Слушай, изобщо не си пълна! — ядоса се Джеси.

„Казваш го, за да ме успокоиш“ — се четеше в погледа на момичето.

— Не си! — повтори Джеси. Как да убеди това мило дете, че е стройно?! Бронята на неговите аргументите изглеждаше непробиваема. — Погледни колко хубави очи имаш! Толкова изразителни... В най-красивия оттенък на синьо, който някога съм виждала!

— Говориш като майка ми! — каза раздражено момичето. — Тя все се опитва да повдигне самочувствието ми, като повтаря колко хубави зъби съм имала. Само че нито те, нито очите ми бяха достатъчни, за да ме приемат в мажоретния състав на училището.

— Е, случва се понякога... — Джеси ласкаво я потупа по рамото.

— Избраха най-хубавите и стройни момичета. А аз, естествено, бях отхвърлена. За нищо не ставам с моите бедра. Толкова са дебели и безформени!

— Няма им нищо!

— Не си ме виждала по шорти — каза Мелиса с горчивина. — Всъщност стана по-добре, че не ме приеха в мажоретния състав. Щях да изглеждам като хипопотам до другите момичета.

Джеси ласкаво улови ръцете ѝ.

— Чуй ме! Това, че си едра и че имаш по-широка конструкция не означава, че си хипопотам, разбираш ли!

Мелиса само поклати глава. Не възприемаше никакви доводи.

Когато Карла бе казала по телефона, че дъщеря ѝ напоследък е малко потисната, Джеси си беше помислила, че с няколко окуражителни думи ще поправи положението. Сега разбираше, че никакъв комплимент от устата на възрастен не може да обезсили подигравките, които момичето бе получило от връстниците си.

Реши да смени тактиката.

— Слушай, Мелиса, знам, че да бъдеш избрана в мажоретния състав, ти изглежда най-важното нещо на света. Само че, повярвай ми, ще мине време и ще разбереш, че изобщо не си е струвало да се вълнуваш толкова.

Мелиса дръпна ръката си.

— Ако смяташ да ми обясняваш, че е най-добре да забравя всичко, по-добре си спести труда. Майка постоянно ми надува главата — имало и други дейности, в които съм могла да се изиявя.

Милата! На Джеси истински ѝ домъчня.

Какво да прави? Очевидно нямаше никакъв смисъл да споменава, че и на нея дълго време не ѝ бе лесно да се примири с прекомерно високия си ръст.

— Добре, няма да ти досаждам с поучения — рече тя. — Само искам да ти кажа, че на времето и мен в училище не ме приеха в мажоретния състав.

Мелиса вдигна глава.

— Да, но тогава сигурно ти е било все едно.

— Нищо подобно. Преживях го така, сякаш бе дошъл краят на света.

— Лельо, ти си най-видната личност, завършила училището, в което и аз уча сега!

— „Видна личност“! Глупости — възкликна Джеси и се разсмя.

— В сравнение с еснафите от Хардинг ти наистина си звезда. Водиш такъв живот!

— Мелиса, животът ми е като на всеки друг: ставам, ходя на работа, ям, спя...

— Но, лельо, ти работиш в град като Минеаполис — с толкова магазини и толкова интересни места! Помисли само — имате цели четиринадесет кина! А в нашето смотано градче няма нито едно!

Джеси знаеше какво чувства племенницата ѝ в този момент. На нея самата ѝ бяха нужни цели пет години, преди възхищението от големия град да отmine и да реши да се премести на по-спокойно място — далеч от суетнята, напрежението и шума.

— Виж, животът в провинцията има своите добри страни... — рече Джеси, но веднага усети, че не трябваше да го казва. Племенницата ѝ реагира с раздразнение:

— Пак започваш да ме поучаваш като майка ми — рече тя навъсено и посегна да събира пакетите си. Още една такава реплика и Джеси щеше да загуби доверието на Мелиса завинаги. Тя внимателно докосна момичето за ръката.

— Извинявай. Нямах намерение да ти чета проповеди. Знам, че не ти е леко и само исках да...

— Майка ми каза ли ти защо не съм на училище тази седмица? — тревожно я прекъсна Мелиса. На лицето ѝ беше изписано напрежение.

— Разбрах, че са те изключили за една седмица — каза кротко леля ѝ.

— О, не! Толкова ме е срам! Как може майка ми да е така нетактична... Така несъобразителна! — Очите на момичето се напълниха със сълзи.

Същият въпрос си задаваше и Джеси. Защо Карла бе излъгала дъщеря си, че ще запази в тайна изключването ѝ?

— Изобщо нямаше да дойда, ако знаех, че майка ти е казала — изхлипа Мелиса и избърса с опакото на дланта си сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

Джеси докосна племенницата си за рамото.

— Няма защо да се срамуваш пред мен, момичето ми. Майка ти и аз сме сестри, роднини сме.

Мелиса се свлече на стола си и сведе очи.

— Знам, но ти си толкова чаровна и изискана. Не исках да узнаеш за глупостите, които съм вършила в училище.

Джеси замълча за миг. Чудеше се какво да каже.

— Всички вършим глупости на тази възраст, момичето ми — рече кротко тя. — Поне аз съм вършила.

— Не вярвам да си краля шоколади от училище — каза с наведена глава Мелиса, като хълцукаше и ровеше из джобовете си за носна кърпичка.

— О, имала съм и по-големи прегрешения. Веднъж например откъгнах колата на баща си и я карах, а още не бях взела шофьорските изпити.

Мелиса вдигна глава.

— Наистина ли?

— Да. Бях точно на твоята възраст. На всичко отгоре, хванаха ме заради превишена скорост. Фучах като мълния из улиците.

— Да не ме будалкаш? — попита подозрително племенницата ѝ. — Според майка ми ти винаги си била за пример в училище.

— Майка ти не знае тази история. Полицаят, който ме спря, се оказа приятел на дядо ти. Позна ме и видя, че плача, та реши да не ме глобява. Вместо това ме изпрати да помагам една седмица в „Бърза помощ“. Искаше да видя какво се случва с хората, когато се движат с превишена скорост по пътищата.

— Е, и оттогава спазваш ли ограниченията?

— Винаги. Наказанието бе много ефективно. А твоето?

Мелиса кимна сериозно.

— Направо не знам как ще се появя пак в училище. Всички вече знаят за мен.

Джеси замълча. После каза:

— Съчувствам ти. Само че... станалото — станало. Ще се справиш, сигурна съм. — Момичето я изглежда недоверчиво. — Да, да, съвсем скоро всичко отново ще е наред, повярвай ми. Горее главата. Нали знаеш нашия семеен девиз: „Колкото по-трудно, толкова по-добре!“.

Мелиса се усмихна.

— Добре, че не ми каза като майка ми: „Било каквото било. И утре е ден“. Тя все така ме успокоява. Омръзнало ми е да слушам това.

— Като спомена „утре“, ме подсети, че е време да си лягам. Утре в осем трябва да съм в съда. — Преда да излезе от кухнята, Джеси прегърна момичето. — Ама страхотна племенница си имам, а?

Чак когато затвори вратата след себе си, може да си каже на спокойствие: „Слава богу, било каквото било. И утре е ден!“. И тя като Карла обичаше да си го повтаря.

— Джесика К. Полсън!

Името ѝ бе прочетено с тържественост, достойна за филмова звезда.

„Стига толкова бездействие за днес?“ — реши Джеси, докато прибираше ръкоделието в чантата си.

Сутринта ѝ бяха връчили въпросник. След като го попълни, трябваше заедно с още четиридесет души да чака да я повикат за интервю.

— Чух да се споменава, че ще избират съдебни заседатели за някакъв криминален процес — каза дребничката жена на средна възраст, която също като нея смутено чакаше да ѝ дойде реда.

— Надявам се да не се спрат на мен — призна Джеси, докато се нареждаха на опашка пред приемната.

Женицата въздъхна:

— Нямам нищо против да участвам в гражданско дело, но наказателните дела... Тръпки ме побиват като си помисля с какви ужасни адвокати трябва да се наддумва човек.

Джеси също потръпна:

— Може да имаме късмет и да не ни изберат. Трябват им дванадесет заседатели, а тук общо четиридесет души чакаме за интервю.

— Е, все някой трябва да е...

Преди да успеят да разменят следващата реплика, един служител ги поведе към залата.

— Чух, че щяло да се гледа делото на някакъв убиец — подметка човек от тълпата и Джеси се притесни още повече. Друг от чакащите пък сподели, че негов познат трябвало да участва в дело, което се проточило с месеци. Негодуващи възклицания заглушиха думите му.

Преди да влязат в съдебната зала, Джеси се поспря и пийна вода от чешмичката в коридора. От вълнение гърлото ѝ бе пресъхнало.

В този миг усети, че я наблюдават. Обърна се и в дъното на коридора забеляза мъжа, който онзи ден бе отпъдил групата младежи

пред витрината.

Мъжът се сепна, когато очите им се срещнаха. Явно бе толкова изненадан от появата ѝ, колкото и тя от неговата. Чудно какво търсеше в провинциалния съд на Бъфало...

По лицето на мъжа се появи едва доловима усмивка. Джеси я разпозна безпогрешно — вече я беше виждала доста пъти. Бе достатъчно да кимне и мъжът в миг щеше да се приближи. След което можеше да му благодари за кавалерството... И да научи името му...

Служителят се покашля, преди да влязат и тя се сепна. Що за глупост? Да флиртува с непознати мъже! Само това ѝ липсваше. Раздразнена от себе си, но поласкана от вниманието, тя бързо прекрачи прага на залата като не пропусна да хвърли един последен поглед на непознатия.

Тъкмо седна на една от пейките и служителят прикани всички да станат. В залата влезе нисък плешив мъж в черна тога и разреши на присъстващите да заемат отново местата си. Разнесе се звън. „Също като във филмите!“ — помисли си Джеси и огледа залата. Само дето обвиняемият не беше актьор, а бизнесмен на средна възраст, застанал между адвокатите си.

Делото бе за убийство и тя, Джеси Полсън можеше да бъде една от тези, които щяха да произнесат присъдата. Внимателно се заслуша в обясненията на съдията за избора на съдебни заседатели.

Процедурата бе дълга и се проточи и през втората половина на деня. Когато избраха единадесетия съдебен заседател, Джеси бе почти сигурна, че ѝ се беше разминало.

Само че се лъжеше.

Съобщиха името ѝ и тя изведнъж се притесни. Беше се настроила, че няма да я изберат.

После си помисли, че може да я назначат служебно и няма да ѝ се налага да бъде интервюирана. Уви, и тук се лъжеше.

След кратка консултация адвокатите, които не изглеждаха много очаровани от нея, я обсипаха с недискретни въпроси: била ли е някога изнасилвана, защо още не е омъжена... Джеси се почувства тъй, сякаш не бе съдебна заседателка, а подсъдима. За щастие, поне въпросите към случая не я затрудниха особено.

Работеше по договор в Чикаго, когато местните вестници и телевизията бяха гръмнали от вестта за убийството на Кетлийн

Дениълс. Единственото, което си спомняше от съобщенията бе, че младото момиче било намерено мъртво в една нива близо до Хауърд Лейк и че жителите на градчето били потресени. Нали точно затова се били заселили далеч от големите градове — за да избягат от престъпността и насилието. Едва след арестуването на извършителя — някакъв бизнесмен от Минеаполис — духовете се успокоили и гражданството отново можело да спи спокойно.

Сега въпросният човек — шейсет и две годишен финансист — стоеше на мястото на подсъдимия в залата. Въпреки скъпия костюм видът му не беше много по-различен от този на повечето обикновени местни жители.

— Госпожице Полсън, считате ли се за феминистка? — попита Уил Лепли, един от двамата адвокати на обвиняемия.

— Ако под „феминистка“ разбирате поддръжница на разбирането за равни права на жените в икономическия, политическия и социален живот, то би трябвало да отговоря положително на въпроса ви — отсече Джеси, раздразнена от самодоволството в едва доловимата усмивка на защитника.

— А участвали ли сте в някое от бденията със свещи, проведени в столицата, в поддръжка на местните феминистки организации? Знаете за какво става дума... За демонстрациите против насилието върху нежния пол.

— Не съм участвала.

— А членувате ли в Националната женска организация?

— Не.

Адвокатът подпря с театрална замисленост брадичката си — сякаш решаваше някакъв съдбовен въпрос.

— Кажете ми, госпожице Полсън, като се имат предвид феминистките ви убеждения, мислите ли, че можете да бъдете безпристрастен съдник в процес за насилническо действие спрямо представителка на вашия пол? — Адвокатът така я изгледа, сякаш се съмняваше дали изобщо би могла да бъде безпристрастна относно каквото и да било.

Джеси бе забелязала, че адвокатът умишлено отхвърля кандидатките, които се застъпваха за феминистката кауза. Всички одобрени от него заседателки бяха безобидни женици, прехвърлили

петдесетте. Освен това, никой от мъжете не бе разнищван от такива унижителни разпити, на каквито бяха подлагани всички жени.

Явната тенденциозност накара Джеси да се разгневи. Искаше да каже, че не може да бъде безразлична, когато всеки ден десетки жени са унижавани и потискани. После помисли и се овладя. Нямаше смисъл да реагира емоционално. Щяха да я отстранят от участие в съдебното заседание, като остави впечатление за истерична стара мома.

— Господин Лепли — каза с достойнство тя като се обърна към защитника, — винаги съм считала себе си за честен и справедлив човек. Ненавиждам насилието, било то срещу мъже или жени. Убедена съм, че съм в състояние да изслушам показанията по делото и да взема напълно безпристрастно становище.

Последва нова консултация между адвокатите и нови възражения от тяхна страна. Намеси се и прокурорът и започна оспорвана словесна борба. Накрая съдията взе нещата в свои ръце, интервюто приключи и Джеси бе одобрена за член на съдебния състав. Оттук нататък, за зло или за добро, делото за убийството на Кетлийн Дениълс щеше да зависи също и от нейния глас. Само че никой — нито защитата на обвиняемия, нито тя самата — не изглеждаше особено щастлив от това.

На другата сутрин зае мястото си зад банката — редом с останалите единадесет съдебни заседатели, всичките с тържествени и строги лица. Делото започна.

Докато областният прокурор произнасяше встъпителната си реч, Джеси внимателно разгледа обвиняемия. Беше безупречно облечен. Носеше тъмносив костюм, бяла риза и вратовръзка в приглушен син тон. Изглеждаше много по-млад, отколкото бе в действителност. Косата му едва бе започнала да се прошарва. Напомни ѝ за баща ѝ.

Тя веднага отпъди смущаващата мисъл. Стараеше се да не се поддава на емоции, преди да е изслушала всички материали по делото — така ги беше инструктирал областният съдия.

Съдебната зала бе изпълнена до краен предел от любопитни зрители и репортери. Всички бяха нетърпеливи да научат повече подробности за най-коментирания напоследък съдебен процес в историята на Минеаполис. Джеси се почувства притеснена.

Невероятна отговорност бе да решаваш съдбата на човек, обвинен в убийство. Тя съжали, че вчера на интервюто не я бяха отхвърлили.

Редом с нея седеше възрастна жена с посребрена коса и нервно мачкаше в ръце носна кърпичка. От другата ѝ страна седеше снажен господин. Беше скръстил ръце пред гърдите си.

Колко прозаично изглеждаше всичко. Речта на прокурора бе произнесена с красноречие и вещина, но съвсем не можеше да се сравнява с драматичните реплики, които толкова пъти бе чувала от малкия екран.

Дойде ред на защитата и Джеси се изненада, че Лепли остана на мястото си. Вместо него се изправи по-младият адвокат. Веднага щом заговори, тя разбра причината. Беше не само по-млад и представителен, но и по-красноречив от колегата си.

Докато слушаше уводните му бележки, Джеси плъзна поглед към публиката. В един момент пулсът ѝ внезапно се ускори. Точно зад обвиняемия бе съзряла галантния непознат, когото неколкократно бе виждала пред витрината. Само че сега той носеше тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка. Беше седнал на първия ред и я гледаше.

Тя усети как се изчервява и извърна очи, за да не среща погледа му, който сякаш я пронизваше. Кой беше този мъж и защо беше дошъл в залата? Тя не се стърпя и бързо го стрелна с очи. Забеляза, че не държеше репортерски бележник в ръцете си. Погледите им отново се срещнаха. Тя панически се отдръпна и се взря в защитника, от което почувства истинско облекчение. После се улови, че не бе чула почти нищо от казаното.

Джеси с усилие си налагаше да не обръща внимание на публиката в залата, но всеки път, когато някой от адвокатите взимаше думата, тя неволно поглеждаше по посока на обвиняемия. В такива мигове бе невъзможно да не забележи и мъжа, който вече неколкократно се бе опитал да пофлиртува с нея. Сега гледаше сериозно и дяволитата усмивка бе изчезнала от красивото му лице. Нещо повече — това, което слушаше, сякаш го бе натъжило и той имаше умислен вид. Историята наистина бе покъртителна — обвиняемият, Томас Маккълou, бе имал интимна връзка с момиче, много по-младо от него, което впоследствие беше убил.

През повечето време Джеси умишлено гледаше в посока на стенографката като си даваше вид, че не забелязва мъжа, настойчиво

вперил очи в нея. Когато дойде ред да се обсъждат причините за смъртта, тя направи усилие и се съсредоточи в доклада на съдебномедицинския специалист.

Той се оказа доста неприятен — груб и надут. Приличаше на един от професорите ѝ в университета. За разлика от обвиняемия, който будеше симпатия, съдебният лекар имаше отблъскващ вид. Едрото телосложение му придаваше някаква безцеремонна властност, която убиваше у събеседника всякакво желание за спор.

Тягостното чувство се засили, когато прокурорът започна да задава въпроси и да показват снимки на жертвата. Гледката на трупа беше ужасна. Още по-неприятни бяха обясненията на съдебномедицинския специалист.

— Доктор Джейкъбс, бихте ли ни съобщили коя, според вас, е причината, довела до смъртта на жертвата? — попита прокурорът.

— Задушаване — беше безцеремонният отговор.

— В доклада на полицията се казва, че трупът е бил намерен с найлонов плик върху главата. Можете ли недвусмислено да заявите, че аутопсията, проведена от вас, потвърждава първоначалното предположение, според което госпожица Дениълс е била удушена?

Експертът кимна.

— Мога. Нямахме никакви следи от болест или наранявания.

— А от наркотици или алкохол?

Лекарят поклати глава.

— Никакви. Лично аз извърших токсикологичните изследвания и не установих наличие на упойващи средства в тялото.

Въпреки самоуверената поза на доктора, Джеси успя да долови в държанието му напрежение. Ръцете му го издаваха. Постоянно закопчаваше и разкопчаваше сакото си, пипаше брадичката си и се почесваше по тила.

Докато гледаше снимките и слушаше подробностите около смъртта на жертвата, Джеси усети как започва да ѝ се повдига. Всичко беше толкова тягостно... Надали щеше скоро да го забрави.

През цялото време не погледна нито подсъдимия, нито непознатия зад него. Седеше, вперила очи в съдебномедицинския експерт, и с върховни усилия се удържаше да не загуби самообладание. Когато съдията обяви края на заседанието, ѝ идеше да закрепчи от радост и облекчение.

Докато напускаше съдебната зала, не можа да се удържи и хвърли поглед към първата редица от пейки. Непознатият от витрината имаше толкова потиснат вид, колкото и тя самата. Джеси отново се запита кой всъщност бе той и защо беше дошъл на съдебното заседание.

Отговорът я чакаше у дома. Докато си правеше чай, тя хвърли поглед върху първата страница на вестника. Статията биеше на очи. Въпреки препоръката на съдията, че до приключването на случая заседателите би трябвало да не се влияят от отзивите в пресата, погледът ѝ автоматично се плъзна по материала.

На снимката от съдебната зала бяха обвиняемият, адвокатите му и още трима от присъстващите. Мъжът с мустачките веднага привлече вниманието ѝ.

Текстът под илюстрацията гласеше: „Финансистът Томас Маккълou днес беше придружен в съда от съпругата си Хелън и двамата им сина, Ейдън и Шон“.

ТРЕТА ГЛАВА

Както обикновено, съдебните заседатели заеха местата си и както обикновено, Ейдън проследи с поглед елегантната блондинка в морскосин тоалет. Правеше го вече няколко дни — от самото начало на процеса.

Беше узнал името на момичето — Джесика Полсън, манекенът от витрината на универсалния магазин. В съдебната зала научи, че е двадесет и шест годишна и че има зад гърба си един развод. Този факт блуждаеше из съзнанието му, подобно на скъсан афиш, подмятан от вятъра и дъжда.

Момичето изглеждаше съвсем не на място сред останалите присъстващи. Русата ѝ коса бе опъната назад и прибрана под малка барета. Никакъв гел, никакъв лак за коса — прическата ѝ бе елегантна и непринудена. Гримът ѝ също беше съвсем лек — почти незабележим руж и червило в светъл пастелен тон.

Момичето слушаше свидетелските показания със същата съсредоточеност, с която позираше във витрината на универсалния магазин. Красивото ѝ лице не издаваше нищо.

Въпреки старанието и професионализма на Уил Лепли, беше ясно, че обвинението е аргументирано много добре. В нощта на убийството свидетел бе видял бащата на Ейдън да вкарва момичето в колата си. Под предната седалка бяха открити червената кожена пола и бяла копринена блузка на убитата. А експертизата бе доказала, че власинките, намерени под ноктите на жертвата, бяха от кашмирения костюм на обвиняемия. Не бе нужно човек да е юрист, за да разбере, че обвинението е построено върху факти, които не бе лесно да се оборят.

Освен това баща му нямаше алиби.

Въпросът, в крайна сметка, се свеждаше до едно: дали съдът щеше да повярва на твърденията на един шейсет и две годишен прелюбодеец, или на красноречивите доводи на районния прокурор.

Само истината може да оневинява човек. На Ейдън му се искаше да вярва, че ако баща му открито разкажеше всичко, съдът щеше да му

повярва. Само че и той самият се чудеше каква бе истината в този тягостен процес. Не вярваше баща му да е съвсем невинен, но мнението му за него бе, разбира се, предубедено — нямаше какво друго да бъде, след неразбирателствата, които помрачаваха отношенията им вече години наред.

Макар и сърдит на баща си, Ейдън все пак не можеше да свърже образа му с този на хладнокръвния убиец, описан от районния прокурор. Баща му никога не бе убивал — поне този баща, когото той познаваше. Как бе възможно човек, който отказваше да настъпи дори буболечка и веднъж цели два часа бе мръзнал под дъжда, за да дири едно загубило се кученце, да отнеме човешки живот?

Мили спомени от детството... Как му се искаше да изличат огорчението, което баща му им беше причинил — на него и на майка му. Точно заради това преди четири години бе напуснал Минесота, без да бъде сигурен дали изобщо ще може да му прости.

Погледът му неволно се премести върху Джесика Полсън и красивите ѝ сини очи за миг срещнаха неговите. За кой ли път в съзнанието му изникна въпросът защо точно тя бе включена в съдебния състав. Да ѝ се любува във витрината на универсалния магазин бе едно, а да присъстват заедно на дело за убийство, в което обвиняем бе баща му, бе съвсем друго.

„Да присъстват заедно“... В истинския смисъл на думата те не бяха заедно. Блондинката се държеше така, сякаш него изобщо го нямаше в залата.

„Как може да е толкова красива!“ — ядоса се той. Беше повече от ясно, че в живота му няма място за нея, и въпреки това той изгаряше от любопитство да научи повече за русокосата — що за човек е, защо се бе развела, какво мислеше в този момент.

Дали вярваше, че баща му хладнокръвно бе убил жертвата?

Имаше натрапчивото чувство, че това момиче ще изиграе важна роля в живота му. Дано само под хладната ѝ външност да туптеше горещо сърце.

„Хората се познават по лицето. Винаги можеш да кажеш кога човек е праведен и добър.“

Библейските слова изплуваха в съзнанието на Джеси, докато съзерцаваше обвиняемия. Нищо не бе по-далеч от представата ѝ за убиец, отколкото външността на Том Маккъллоу. Човекът имаше вид на уважаван бизнесмен. Няколко от свидетелите вече го описаха точно в този дух. Присъствието му на подсъдимата скамейка изглеждаше нелепо.

Беше наблюдавала реакцията на обвиняемия по време на доклада на съдебномедицинския специалист. Изражението му издаваше същия ужас от чутото, какъвто бе изпитала и самата тя. По-късно, в хода на делото, тя не бе успяла да открие в поведението му никакъв признак на угризение или вина.

Макар като съдия да бе длъжна да не позволява на чувствата си да влияят върху мнението ѝ, нещо в нея ѝ подсказваше, че този мъж не би могъл да убие когото и да било.

Извикаха обвиняемия да се закълне, преди да даде показания, и тя искрено си пожела това, което чуе, да подкрепи собствената ѝ правота.

— Бихте ли ни казали къде бяхте и какво правихте в нощта на убийството? — обърна се Уил Лепли към довереника си.

Том Маккъллоу се покашля.

— Бях в кабинета си до около седем и тридесет вечерта. После отидох до апартамента на Кетлийн. Беше ми се обадила през деня, искаше да прибера нещата си.

— Под „неща“ разбирате дрехи и лични вещи, нали така?

Той кимна.

— Вече се бяхме разбрали да приключим връзката си и трябваше да прибера малкото дреболии, които държах в апартамента ѝ.

— Значи към момента на нейната смърт не сте встъпвали в интимности с госпожица Дениълс?

— Не. Вече бяхме скъсали — няколко седмици преди това.

— Кажете ни какво се случи, когато отидохте да приберете вещите си.

— Тя беше приготвила вечеря и ме чакаше.

— Вечеряхте ли заедно?

— Да. Не бях гладен, но видях, че е разстроена, и не исках да се караме. Омръзнало ми беше да се препираме.

— Значи често сте се карали. За какво?

— Исках да скъсаме.

— Вие ли настоявахте да сложите край на връзката?

— Аз. Бях разбрал, че увлечението ми по това момиче е грешка.

— Защо? Защото бяхте женен ли?

Погледът на обвиняемия се плъзна към публиката в залата и се спря на първия ред.

— Защото обичам собствената си жена.

— Но въпреки това сте поддържали и извънбрачна връзка!

— Беше глупост... За човек на моята възраст... Но се случи така, че... — Угризението ясно можеше да се забележи. Личеше си и по гласа.

— Значи, вечеряхте с Кетлийн Дениълс. Разкажете ни какво се случи след това.

— Тя започна да ми говори за миналото... Предложи ми да остана при нея. Казах ѝ, че връзката ни няма бъдеще и че е безсмислено да се опитва да я съживи. Тя обаче продължаваше да настоява и тогава реших, че е време да си вървя. Кетлийн ме изпрати като носеше куфара, в който бе събрала вещите ми.

— Спомняте ли си за какво си говорихте?

Обвиняемият поклати глава.

— Обяснявах ѝ, че е безсмислено да продължаваме така. Тя обаче не ме слушаше.

— Вкарвали ли сте я насила в колата?

— Да, но само защото бе изпаднала в истерия. Мислех да я повозя малко и да се опитам да я успокоя.

— Какво се случи след това?

— Пътувахме известно време, тя плачеше и ме молеше да опитаме пак да се съберем. Казах ѝ, че нищо няма да излезе. Тогава тя се пресегна назад, взе куфара и извади черната рокля, която ѝ бях подарил. Започна да се преоблича.

— Което обяснява защо под предната седалка са били намерени бялата ѝ блуза и червената кожена пола.

— Да. Тя ги пъкна под седалката, след което ме помоли да отбия и да спра. Така и направих. После отвори вратата и хукна навън.

— Вие какво направихте?

— Слязох от колата и ѝ извиках да се върне. Безпокоях се за нея — беше студено, а тя беше без палто.

— Само че тя не се върна.

Мъжът поклати глава.

— Не. Каза ми, че приятели щели да се погрижат за нея, сви зад ъгъла и повече не я видях.

— Какво направихте след това?

— Опитах се да я догоня, но тя беше изчезнала без следа.

— Колко дълго я търсихте?

— Сигурно около четиридесет и пет минути... може би час.

— И после се прибрахте?

— Не веднага. Има едно място край реката, където често ходя, когато искам да се усамотя. Отидох там.

Адвокатът се наведе към обвиняемия, погледна го право в очите и попита:

— Вие ли убихте Кетлийн Дениълс?

Без изобщо да трепне, обвиняемият каза твърдо:

— Не. Не бих могъл да й причиня зло. Винаги ще съжалявам, че се захванах с нея, но не съм желал смъртта ѝ. Нито пък съм я убил.

Джеси се взря в лицето на мъжа — продълговато, с широко чело. Беше лице на честен човек. Човек със слабости, но не и хладнокръвен убиец, какъвто се опитваха да го изкарат.

После думата взе прокурорът. Това, което каза, малко я озадачи.

— Съпругата ви знаеше ли за връзката ви с госпожица Дениълс, господин Маккълou?

— Не — тихо отговори той.

— Не се ли страхувахте, че госпожица Дениълс би могла да отиде при съпругата ви и да ѝ разкаже всичко?

Обвиняемият отново погледна към първия ред в залата, където бе седнала госпожа Маккълou.

— Надявах се, че Кетлийн няма да съобщи нищо на съпругата ми. Обичам жена си и не исках да я огорчавам.

— Какво бяхте способен да направите, за да спестите неприятности на съпругата си, господин Маккълou? — хапливо подметна прокурорът.

— Не бих извършил убийство, ако за това намеквате! — възнегодува обвиняемият.

— Кетлийн Дениълс заплашвала ли е, че ще ви издаде на съпругата ви? И не беше ли точно това причината, заради която я

посетихте в нощта на убийството? Искяхте да я накарате да мълчи, нали? Признайте, че за това се спречкахте! — Въпросите на прокурора се сипеха един след друг.

— Не — енергично отрече Маккълou. — Тя искаше да прекарам нощта с нея. Затова се карахме.

Прокурорът продължи разпита, въпреки неколнократните възражения от страна на защитата. След като свърши, Джеси отново се почувства объркана и напрегната. На кого от двамата трябваше да вярва — на прокурора или на обвиняемия?

Как ѝ се искаше делото да е приключило! Ролята на съдник на ближния никога не я бе привличала, а сега на всичко отгоре трябваше да вземе и решение.

Отначало се надяваше, че щом изслуша фактите по делото, ще може — поне за себе си — да си състави мнение. Само че се бе случило обратното: колкото повече напредваше процесът, толкова по-несигурна ставаше.

Присъствието на Ейдън Маккълou с нищо не ѝ помагаше. Стараеше се да избягва погледа му, ала той я гледаше почти предизвикателно. Какво ли искаше да ѝ внуши? Да се произнесе оправдателно?

Ейдън дори ѝ кимна. Какво целеше с всичко това — да я смути? Всъщност той почти успя да го стори. Заради него тя вече наруши едно от съдебните правила — прочете статия за процеса във вестника. Е, погледът ѝ само мина на диагонал там, където се споменаваше името му. Веднага след това се почувства гузна и си обеща, че ще забрави всичко, което бе прочела.

Само че, за съжаление, не можеше. Всеки път, когато мернеше Ейдън, макар и с тъгълчето на окоето си, в нея пламваше любопитство. Опитваше се да отгатне защо името му не фигурира сред собствениците на „Маккълou Ентърпрайзис“ — семейното предприятие. Вестникарската статия намекваше, че нямал връзки със семейството и че се бил върнал само във връзка с делото. Живее в Калифорния, което обясняваше бронзовия загар на кожата му. Във вестника бяха публикувани няколко снимки с майка му, а текстът гласеше: „Баща ми е невинен. Убеден съм, че ще получи оправдателна присъда“.

Естествено бе да мисли така за баща си. Какъв син щеше да бъде иначе? Тя веднага се отърси от тази мисъл. Мнението на Ейдън Маккълou нямаше никакво значение. От нея се изискваше да се съсредоточи върху фактите и да забрави за привлекателния мъж от първия ред в залата.

Професията на манекен я беше срещала с множество приятни мъже от всички краища на страната. Красиви мъже. Изтънчени мъже. Ейдън Маккълou не бе нито красив, нито изтънчен. Той бе привлекателен мъж. Точно затова на Джеси ѝ бе така трудно да се абстрахира от присъствието му.

Ако зависеше от нея, щеше да помоли да не го допускат в залата. Всъщност законът не забраняваше на присъстващите в залата да се заглеждат по съдебните заседатели. Беше забранено само да се разговаря с тях.

Пък и присъствието на Ейдън смущаваше само нея — не и останалите!

В края на седмицата Джеси бе повече от твърдо решена да избие от главата си всички мисли, свързани с делото. Искаше ѝ се здравата да се наспи и да прекара почивните дни в четене.

Само че сънят не идваше. Покрай този процес постоянно я преследваха кошмари и вечер дълго се въртеше в леглото, измъчвана от безсъние.

На всичко отгоре, в събота сутринта се събуди толкова рано, че изпревари и баба си.

— Мислех, че днес ще си отспиш — каза баба ѝ, докато влизаше в кухнята.

— Наспах се — сви рамене Джеси.

— Не ти личи — изгледа я подозрително баба ѝ.

Джеси се разкърши.

— Е, можеше да спя и по-добре.

— Все така трудно върви, а?

— Кое? — запита с приветлива усмивка Джеси, макар всъщност да нямаше настроение. После сложи сметана и голяма лъжица захар в кафето си.

— Делото. Откакто те избраха за съдебна заседателка, виждам, че не спиш добре.

— Извинявай, ако нощем те събуждам.

— Нищо. Само че не е обичайно за теб да ставаш през нощта. Довечера, преди да си легнеш, ще ти направя чай от лайка. Сигурно ще те успокои.

— Вече пробвах. Няма никакъв ефект. — Джеси се облегна на рафта и леко разтри слепоочията си.

— Главоболие. Ще ти приготвя едно от моите лекарства — каза баба й и взе бурканчето с мед.

— Не е нужно да ми приготвяш нищо. Вече взех аспирин — побърза да каже Джеси, разтревожена от чесъна, който баба й държеше в ръце.

— Знам, че е неприятно на вкус, но главоболието ти ще изчезне веднага.

„Да, за да ме заболи стомахът след това!“ — помисли си Джеси. Сред лечебния арсенал на баба й комбинацията от чеснов сок и мед беше най-ужасният препарат. За нищо на света не би се съгласила да го изпие — дори и за да достави удоволствие на милата възрастна жена.

— Моля те, бабо — каза тя като ласкаво улови старицата за ръка. — Стомахът ми също не е добре тази сутрин. Не мога да преглътна нищо друго, освен препечена филия и чай.

— В такъв случай, да опитаме лимонови резенчета — каза баба й и се отправи към хладилника.

Джеси понечи да възрази — налагането на челото с лимон не й беше помагало никога. Мисълта за възможните други лекарства на баба й обаче я накара да замълчи. Лимонът бе доста по-приятно средство от компресите с настърган лук.

— Какви са плановете ти за днес? — попита тя, докато баба й нарязваше на тънки резенчета жълтия плод.

— Смятам да изпека малко сладкиши. Днес следобед Женското дружество ще открива щанд на коледния базар.

— Защо не занесеш тези от килера? — попита Джеси, докато поставяше филийка хляб в тостера.

— Защото се свършиха! — каза доволно баба й.

— Как така са се свършили? — Джеси отиде до бюфета и отвори двукрилата дървена врата.

Кутиите със сладкиши, които запълваха лавиците, наистина бяха изчезнали. На един от рафтовете самотно стоеше полупразна пластмасова чинийка с няколко масленки.

— Не мога да повярвам! — възкликна Джеси. — Нима е възможно да сме изяли толкова много сладки?

— Казах ти, че Мелиса има завиден апетит — рече баба й, като се пресегна за съда с брашно.

— Сигурно си изпратила сладки и на сестра ми у дома.

— Да, но не беше останало кой знае какво.

— Не, не е възможно. Малката госпожица не би могла да се справи с толкова много сладки!

— Тя расте, Джеси. На тази възраст всички деца ядат така.

— Но докато беше тук, Мелиса ми проглуши ушите с оплаквания за наднорменото си тегло!

— Приказки! Не мога да разбера защо диетите са станали фиксидея на всички млади момичета в тази страна. — Тя изгледа внучката си, която мажеше тънка препечена филийка с масло.

— Но, бабо, знаеш, че никога не ям много на закуска. И диетите нямат нищо общо с това.

— Снощи също не си яла много. Странно, винаги си имала добър апетит. Да не би да си болна? — запита с трогателна загриженост възрастната жена.

— Всичко е наред, бабо. Здрава съм.

Баба й я изгледа недоверчиво.

— Напоследък не приличаш на себе си. Ходенето в съда ти се отразява зле. Неща като тези, които чуваш там, не са за хора със слабо сърце.

— Но, бабо, аз изобщо не съм със слабо сърце!

— Напротив, прекалено чувствителна си, момичето ми. Правиш се на коравосърдечна, но в действителност не си.

Баба й беше права и Джеси го знаеше много добре. Всъщност тя винаги имаше право. Разбираше я най-добре. Точно затова след развода Джеси бе отишла да живее при нея. В нейно присъствие нямаше защо да се прави на твърда и независима жена. Нито пък бе длъжна да взема всички решения. Баба й често я отменяше в това.

— Не е лесно да участваш в дело за убийство — призна Джеси.

— Знам — каза баба й. Чета вестници и гледам телевизия. Това, което се говори в съдебната зала, би разстроило нервите на всекиго.

— Толкова е объркващо... Обвинението твърди едно, а защитата — точно обратното. Ако мога да разбера на кого трябва да вярва човек...

— Знаеш ли какво казваше в такъв случай майка ми? — попита баба й. — „В тъмното всички котки изглеждат сиви“. Преди да отсъдиш, необходимо е осветлиш случая.

— Да, но как? — развесели се Джеси.

— Интуиция, момичето ми! Довери й се! Тя никога няма да те подведе. Виж, Америка е прекрасна страна, но тук се отнасят прекалено снизходително към престъпниците. А колко много хора страдат от безчинствата им! Необходимо ли бе заради този процес да ти развалят спокойствието?

— Но, бабо, всичко ще се оправи — побърза да се намеси Джеси, защото разбра какво има предвид баба й. — Процесът ще свърши и само след няколко дни неприятностите, свързани с него, ще бъдат минало.

— Да, така е... — каза старицата и седна до внучката си. После ласкаво я потупа по ръката. — Горе главата! Справедлив човек като теб няма защо да се безпокои за решението си. Бъди търпелива. Още малко, и този тягостен епизод от живота ти ще приключи. После пак ще можеш да се върнеш към работата си във витрината. Там хората ще те гледат и ще си мислят за приятни неща... Коледа тази година изглежда ще е много хубава!

Джеси се усмихна на трогателния ентузиазъм на баба си. В тяхното семейство Коледа винаги бе очаквана с нетърпение.

Коледа... „Държавата срещу Томас Маккълou“ скоро щеше да бъде история. Край на съдебните битки, край и на Ейдън Маккълou... с неговите лукави погледи.

Джеси изтръпна, като чу Уил Лепли да казва, че защитата няма въпроси или възражения. Това значеше, че заедно с останалите съдебни заседатели тя скоро трябваше да вземе решение.

Сутринта, докато паркираше, си мислеше колко малко бяха доказателствата, с които разполагаше както едната, така и другата

страна. И точно въз основа на този несигурен фактически материал сега от съда се очакваше да реши една човешка съдба.

Беше се измъкнала от къщи, без да закуси, и по пътя, малко преди да пристигне в съда, се бе отбила в една сладкарница. Седеше на усамотена маса в ъгъла и пиеше кафе. Стараеше се да не мисли за предстоящия ден.

Точно тогава дочу гласове зад стъклената преграда, разделяща пушачите от непушачите. Виждаше се сивото сако на мъжа на близката маса. Седеше с гръб към нея. Водеше се спор.

Човек е устроен тъй, че в подобни случаи ушите му неволно се настройват да слушат.

— Разсъждаваш предубедено — каза с укор единият мъж.

— Това, че не вярвам на всичките тези сълзливи аргументи, не означава, че искам той да гние в затвора — възрази другият, с поплътен и по-мелодичен глас от първия.

— Тогава защо не свидетелства в негова полза?

— Лепли не искаше да вземам страна.

— Сигурно защото се е страхувал да не навредиш на баща ни още повече.

„Баща ни.“ „Лепли.“ Братята Маккълоу! Нямахте кой друг да разговаря така.

— Мислиш, че е виновен, нали! — обади се по-тънкия глас.

Джеси запуши с длани ушите си. Не искаше да слуша разговора. Нямахте право на това. После бързо се огледа, като съобразяваше как би могла да се измъкне, без да бъде забелязана от двамата мъже.

Пресегна се и с разтреперани ръце взе палтото си. Докато ставаше, блъсна неволно чинийката и по полата ѝ се посипаха пудра захар и трохи. Кафето ѝ остана почти недокоснато.

Пое си дъх едва в дамската тоалетна. Постоя малко, загледана в огледалото, после взе навлажнена салфетка и почисти изцапаната си с пудра захар пола. Стараеше се да не мисли за това, което беше чула. Трябваше да го забрави, на всяка цена!

Постоя, колкото бе възможно, в преддверието на тоалетната. После откряна вратата, надникна, и като не забеляза братята, въздъхна облекчено. Излезе и умърлушено закрачи към съда. По пътя си обеща да не поглежда никого в залата.

Само че не успя. Докато заемаше мястото си, без да иска, хвърли поглед към първия ред зрителски места. Както и очакваше, Ейдън Маккълору беше там.

Следеше я с очи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Адвокатът оправи листовите пред себе си и започна да говори.

— Кетлийн Дениълс е била убита. Дотук обаче прокуратурата не успя да представи убедителни доказателства, че именно моят клиент е извършил това.

Джеси се размърда притеснено на стола. Адвокатът стоеше само на крачка от нея. Изправил глава, той говореше убедително и с вещина.

Емоционалната му пледоария даде резултат. След многократно повторената фраза „извън всякакво съмнение е, че...“ аргументите на прокуратурата вече не изглеждаха толкова очевидни, колкото досега.

След края на речта в залата настана тишина. Джеси неволно погледна обвиняемия. Беше изплашен и пребледнял.

В този миг мисълта за невинността му осени Джеси с неоспорима яснота. Стресната, тя отклони поглед встрани. После затвори очи и за миг постоя така. Опитваше се да се пребори с объркването, което внезапно я завладя.

Дойде време съдебните заседатели да се оттеглят в залата за размисъл. Джеси пое дълбоко въздух, стана и заедно с колегите си се отправи натам.

Залата беше без прозорци, от тавана струеше трепкаща неонтова светлина. Двете маси бяха поставени една до друга и образуваха квадрат. Съдебните заседатели насядаха около тях. Сега най-сетне имаха право да обсъждат процеса и стаята скоро бръмна като кошер от възбудените им гласове. Всички говореха вкупом, докато един мъж не стана да възстанови реда.

Досега Карл Олесон бе правил впечатление на безличен човек. Работеше като счетоводител. Беше плешив, очилата му постоянно се свличаха на носа. По нищо не личеше, че всъщност е с доста властен характер.

Карл настоя да проведат предварително гласуване. От мненията, които вече бе дочула да изказват колегите ѝ, Джеси очакваше, че не

всички ще бъдат единодушни в решението си. Показа се, че е сред тези, които оформиха малцинството.

— Девет „виновен“ и три „невинен“ — обяви Карл резултата от гласуването. — Три „невинен“? — Лицето му се сгърчи от недоумяваща гримаса. Още от самото начало на процеса Джеси го оприличаваше на ръмжащ доберман.

Тя погледна към враждебното лице и почувства как кипва от гняв. Не бе минал и ден без този човек да направи някоя арогантна забележка. Сега се държеше така, сякаш „виновен“ бе единствената възможна присъда и всеки, който мислеше другояче, трябваше да се чувства гузен.

— Не съм убедена, че господин Маккълou е виновен за смъртта на момичето — каза твърдо Джеси. Заплахите изобщо не бяха по вкуса ѝ.

— Нито пък аз — каза една сивокоса жена, с която Джеси се бе сприятелила в хода на процеса. Жената беше учителка и също като Джеси бе от норвежки произход. По време на обедните почивки двете често бяха разговаряли за скандинавската култура и за желанието си да посетят родната страна.

— Аз също гласувах оправдателно — обади се и рижият пощенски служител.

— Но обвиняемият е имал достатъчно основателна причина да извърши убийството! — настоя човекът с физиономия на доберман. — Нали любовницата му го е заплашвала, че ще го издаде!

— Което обаче не доказва, че именно той я е убил — възрази Джеси.

— Ами съседът, който го е чул да вика, че ще я очисти — и то на всяка цена? — попита доберманът.

— Когато са сърдити, хората казват какви ли не неща — възпротиви се Джеси.

— Може би, но аз не бих повярвал на тази историйка, според която жертвата напуснала колата и оставила обвиняемия сам — намеси се един от членовете на съдебния състав.

— Ами ако действително се е случило така? — запита Джеси. — Възможно е Кетлийн Дениълс да се е опитала да се прибере на автостоп и точно тогава да е била убита от някого.

— Според мен убиецът е Том Маккълou — настоя доберманът.

— Аз също мисля така — надигна се брадатият строителен работник. — Ако старият имаше алиби, бих му повярвал, но сега... Оправданията му са доста неубедителни. Бил карал напосоки, после бил спрял край реката, защото имал нужда да се усамоти... — Мъжът сви рамене.

— Точно така. А да не забравяме и свидетелят, който го е чул да казва, че „нямало да й позволи“. — Репликата този път принадлежеше на домакинята с неизменно набожно изражение върху суховатото лице.

— Ами власинките под ноктите на убитата! — намеси се мъжът до нея.

— Чухте какво каза адвокатът за тях. Може да са попаднали там и по време на прегръдка — обади се мъжът, който беше гласувал оправдателно.

Джеси бързо се намеси.

— Колеги, можем да осъдим човек само ако виновеността му е извън всякакво съмнение. Гласувах оправдателно точно защото имам съмнения — каза тя.

— Имате съмнения, защото този изкусен и приказлив адвокат е успял да ви подведе — намеси се отново доберманът. — Ако питате мен, той умишлено се изразяваше двусмислено. Целта му бе да замъгли нещата.

— Е, и прокурорът невинаги беше на ниво — обади се учителката. — Не забравяйте колко пъти бе мъмрен от съдията.

На Джеси й се прииска да се усмихне в знак на благодарност към колежката си, но се въздържа.

— Обърнахте ли внимание на нещастната му жена? Беше така помръкнала, горката! — каза домакинята с набожното лице.

— Но въпреки всичко тя свидетелства в полза на обвиняемия! — напомни Джеси на присъстващите.

— Може да е била принудена... По същия начин, по който и жертвата е била принудена от обвиняемия да се качи в автомобила!

— Ако питате мен, съпругата му е светица! — обади се една от дамите. — Да свидетелства в полза на човек, който я е мамил с момиче, толкова младо, че може да му бъде дъщеря!

— Вижте, делото, което разглеждаме, не е за прелюбодеяство, а за убийство — напомни Джеси. — Не можем да осъдим този човек само защото е изневерявал на съпругата си.

Карл Олесон отново взе думата.

— Според мен трябва да се върнем още веднъж към фактите — каза той.

Присъстващите кимнаха в знак на съгласие и в залата бяха донесени писмените и веществени доказателства.

Последваха разгорещени дискусии. След няколко часа Джеси разбра, че мъжът и жената, гласували като нея, са променили мнението си и че сега тя бе останала единствената инакомислеща.

След подробния повторен преглед на доказателствата Джеси разбра, че фактите категорично говорят против обвиняемия, единствено интуицията я караше да упорства.

Интуицията срещу фактите... На кое от двете трябваше да се довери?

Карл Олесон прикани да гласуват за втори път. Сега трябваше окончателно да реши.

Малко преди да раздаде бюлетините, Карл се изправи и каза:

— Колеги, никой от нас не иска да осъжда и праща в затвора когото и да било. Само че ние сме тук, за да защитим справедливостта. Нима ще е по-добре, ако оставим злото да шества безнаказано по света?

При тези думи Джеси си даде сметка, че желанието ѝ да оправдае Том Маккълou е продиктувано и от страха ѝ да не прати зад решетките невинен човек. Ами ако старецът говореше истината? Ако интуицията не я лъжеше?

Тя притисна с пръсти слепоочията си и затвори очи. Беше изправена пред труден въпрос. Дали трябваше да пренебрегне интуицията и да гласува също като останалите членове на съдебния състав?

„Важни са фактите, а не чувствата“ — бе казал съдията, когато ги инструктираше относно задълженията им по време на този процес.

Е, тогава нямаше избор. Написа „виновен“, а Карл Олесон пристъпи към обявяването на резултата и Джеси се почувствува странно успокоена от единомислието на целия съдебен състав. Слава богу, най-сетне всичко бе свършило. Още малко и щеше да е свободна да си върви. Да се отпусне. Да забрави всичко това.

Върнаха се отново в съдебната зала. Джеси се стараяше да не поглежда нито обвиняемия, нито семейството му, което присъстваше.

— Уважаеми съдебни заседатели, гласувахте ли? — запита съдията.

— Да, ваша светлост — отговори от името на всички Карл Олесон и подаде на съдията един лист. Съдията го разгърна, прочете го и го върна обратно на Олесон.

— Какво е мнението на съдебните заседатели? — обърна се съдията към Олесон.

— Според нас подсъдимият е виновен — произнесе той.

— Не, не е! — чу се отчаян вик.

Всички в залата се обърнаха и видяха съпругата на подсъдимия, която бе скочила на крака. По измъченото ѝ лице се четеше ужас. Буца заседна в гърлото на Джеси, когато видя как Ейдън Маккълou стана, за да подкрепи майка си, която безпомощно се люшна и се опря върху неговите рамене.

Последва кратка бъркотия, тъй като Том Маккълou се опита да се добере до съпругата си, а двамата адвокати се помъчиха да го успокоят.

Джеси отклони поглед от потискащата сцена, но очите ѝ автоматично се върнаха към Ейдън Маккълou.

— Ваша светлост, съдебните заседатели искат да пристъпят към заключителното гласуване — обяви Карл Олесон от името на колегите си.

Един по един членовете на съдебния състав започнаха да препотвърждават становищата си. Дойде ред и на Джеси. От напрежение гърлото ѝ така се бе свило, че думата „виновен“ едва се откъсна от устните ѝ. Без да е в състояние да се контролира, в следващия миг тя погледна към Ейдън Маккълou. Лицето му бе твърдо и застинало. Тя незабавно отклони погледа си.

Съпругата на подсъдимия продължи да ридае.

При излизането си от съда колегите на Джеси с готовност се заеха да дават интервюта за представителите на пресата. Тя обаче не искаше да разговаря с никого. Единственото, за което копнееше в този миг, бе час по-скоро да се прибере у дома и да остави всичко зад себе си.

За съжаление, невъзможно бе да се измъкне, без да размени по някоя дума с колегите си.

— Взехме правилното решение — каза тихо учителката от норвежки произход и я прегърна на раздяла.

Джеси не изрази никакво мнение. Само каза:

— Приятно ми беше, че се запознах с вас, госпожо Абът. Надявам се, че някой ден най-сетне ще се наканите и ще предприемете дълго отлаганото пътуване до Норвегия.

— Да, можем дори да се срещнем там — вие и баба ви, аз и внука ми...

Джеси се усмихна и побърза да се измъкне, за да предотврати други разговори. Повтаряше си наум, че тя и колегите ѝ бяха постъпили правилно. Бяха действали според получените от съдията указания и стремежът да възтържествува справедливостта бе единственото им съображение.

Само че, докато се разминаваше с адвокатите на защитата, тя умишлено извърна глава, за да не срещне погледите им. Думите на Уил Лепли не излизаха от съзнанието ѝ: „Том Маккълou е човек със слабости, но убиец не е“ — беше казал адвокатът при последната пледоария.

Тя предпочете един страничен изход, за да може да се измъкне незабелязано. Не искаше да се среща с репортери и да дава изявления.

Когато излезе, беше вече тъмно. В ясения и студен декемврийски въздух стъпките се чуваха отчетливо. Само че тя не ги чуваше. От съзнанието ѝ не излизаше отчаяният вопъл на госпожа Маккълou: „Съпругът ми е невинен! Невинен е!“.

За миг затвори очи, като се опитваше да пропъди спомена за ужаса, който бе изписан по лицето на Том Маккълou в момента, в който бе произнесена присъдата.

Зимният въздух щипеше бузите ѝ, но от това не ѝ стана по-добре.

Заради многото любопитни, дошли да наблюдават процеса, се бе наложило да паркира колата на няколко пресечки от съда. Докато крачеше забързано по тротоара, покрит с тънък скреж, тя изведнъж чу стъпки зад себе си.

Страхът бе първата ѝ реакция — толкова години бе живяла в огромния Минеаполис. Искаше да се обърне, но запази самообладание и продължи да върви. На ъгъла на тротоара се наложи да изчака. В този миг човекът, който я следваше, застана от дясната ѝ страна. Вече нямаше как да не го погледне. Тя извърна глава и едва не ахна: беше Ейдън Маккълou.

— Светът е малък, а? — Думите явно криеха някакъв подтекст. Тя се притесни. Докога ли смяташе да я следва?

Ейдън Маккълору продължи да я гледа и тя започна да чувства как постепенно губи присъствие на духа. Това, от което най-малко имаше нужда след напрегнат ден като днешния, бе някой да я наблюдава така, както зоолог разглежда буболечка под микроскоп.

— Необходимо ли е постоянно да ме гледате? — каза раздражено, но с равен глас тя. — По време на процеса не откъсвахте очи от мен и откровено казано, никак не бях очарована от това. — Беше уморена, нямаше сили дори истински да се разгневи.

— Странно изказване — та вие си изкарвате прехраната, като се показвате пред хората — подигравателно каза той.

Беше прав. Само че тя нямаше намерение да му признава, че вниманието на другите ѝ бе безразлично, и че я притеснява само неговото присъствие.

— Мнението си е ваше — каза Джеси и го изгледа отегчено.

Светна зелено, и тъй като тя не тръгна да пресича улицата, той я запита:

— Тук ли ще стоите?

Джеси веднага излъга:

— Чакам един познат.

— Можете да пресечете — каза той като пристъпи по-близо. — Няма да ви изям. — Гласът му беше сърдит.

— Казах ви вече — чакам един познат — отговори тя с хладен тон.

Само че не бе лесно да го заблуди.

— Вижте — каза той, — аз знам коя сте вие и вие знаете кой съм аз. — Когато Джеси и при тези думи не мръдна от мястото си, той сви рамене и каза: — Твърде студено е, за да спорим.

Тя прехапа устни и тръгна да пресича. После продължи по отсрещния тротоар, който ѝ се стори пуст и слабо осветен. За щастие, колата ѝ вече не бе далеч. Без да се обръща, тя почти хукна към нея. Мъжът я последва.

— Искам да говоря с вас.

Думите му така я изненадаха, че тя изпусна връзката с ключове, която държеше в ръка.

— Не мисля, че ще е уместно — каза Джеси и се наведе да вдигне ключовете. Когато се изправи, той беше още по-близо до нея.

Тя понечи да го изгледа сърдито, но когато обърна очи и съзря изражението му, онемя. Всичко, което мъжът изпитваше в този миг, бе изписано върху лицето му — яд, безпомощност, тъга. И копнеж.

Именно този копнеж я накара да застине. Той нямаше нищо общо с делото, нито с нейното участие в правораздавателния процес. Имаше връзка само с едно — че той беше мъж, а тя — жена.

— Не, няма да е уместно — повтори тя толкова тихо, сякаш говореше на себе си.

За нейна изненада, въпреки решителността, с която я гледаше, мъжът се съгласи. Отстъпи крачка назад и рече:

— Може би имате право.

Джеси влезе в мъничката си кола. Не можеше да потегли веднага. От опит знаеше, че студеният мотор ще угасне. Трябваше да изчака, като даде възможност на колата да поработи на празен ход. Седеше, тракаше със зъби от студ и наблюдаваше в огледалцето за обратно виждане отдалечаващия се силует на мъжа.

Ейдън Маккълору се качи в голям бял линкълн. Само след секунди колата се плъзна край нейната и изчезна без следа.

Джеси, която до този момент стоеше напрегнато, най-сетне се отпусна с облекчение на седалката. Две-три минути по-късно включи на задна скорост и излезе от паркинга. Искаше ѝ се час по-скоро да се прибере там, където я чакаше прясно изпеченият домашен хляб на баба ѝ и канелените кифлички. Там, където беше успокояващият уют на дома.

Докато караше, си мислеше какво ще направи, след като се прибере. Първо щеше хубаво да помързелува в топлата вана. Екзотичният шампоан, който баба ѝ ѝ бе подарила, ухаеше тъй упойващо на хавайски билки и цветя, че неприятните преживявания щяха да отлетят веднага.

После щеше да се мушне в меката си памучна нощница, да се сгуши под топлите завивки и да заспи. Щеше да спи дълго, дълго. Тревогите на процеса нямаше да я безпокоят. Край на тягостните сцени, край на противоречивите свидетелски показания, край на необходимостта да вземе едно толкова отговорно решение...

Бе приключила с гражданските си задължения.

„Участието ви като съдебни заседатели ще ви накара да се почувствате горди и удовлетворени — както от държавата, в която живеете, така и от самите вас.“ Така беше казано в учебния филм, който задължително трябваше да изгледат преди започването на делото.

„Горди и удовлетворени.“ Сега Джеси не изпитваше нито едно от двете. В душата ѝ имаше само умора и празнота. Не искаше нищо друго, освен час по-скоро да забрави изминалите две седмици.

Да, щеше да забрави. И нямаше да поставя под въпрос и правилността на гласуването си. Беше научила това от баща си — никога да не се връща към отминали неща.

„Джеси, животът със спомени не носи нищо добро“ — чуваше тя гласа му. — „Мнозина се измъчват, като се питат какво ли би се случило, ако бяха направили нещата по друг начин. Всеки допуска грешки, момичето ми. Важното е да разбереш, че нещата се вършат само веднъж. Направиш ли нещо — дори и да сгрешиш — просто го забрави и продължи.“

Впрочем, каква връзка имаше всичко това? Тя не бе сгрешила. Или може би...?

„Стига! — реши Джеси. — Всичко е минало, просто го забрави!“

Само че никакви успокоителни реплики не можеха да изличат съмненията от съзнанието ѝ.

За пръв път в живота си тя изпита непреодолимо желание да се върне в малкото си родно градче. Там вратите не се заключваха, а единствената светлина вечер идваше от луната и звездното небе. Прииска ѝ се да се запъти към фермата, в която се беше родила.

Това бяха глупости. Знаеше, че няма да го направи. Не беше такъв човек. Винаги постъпваше предвидливо и обмислено.

Трябваше да се наспи. После щеше да отиде в двумилионния град, с неговата очарователна предпразнична суетня. Работата и обичайните задължения щяха да ѝ помогнат бързо да се върне към нормалния живот.

Поне искаше да е така.

ПЕТА ГЛАВА

Работата ѝ като манекен започваше в понеделник и следващите два дни Джеси прекара във фоайето на универсалния магазин. Пръскаше клиентите с одеколон, с рекламна цел. В съботата и неделята магазинът бе препълнен и тя се умори от навалищата купувачи, натоварени с пазарски торби.

В понеделник се върна във витрината със странна смесица от облекчение и тревога. Облекчение, защото най-сетне бе на тихо и спокойно място. Тревога, защото не бе сигурна дали Ейдън Маккълou няма да се появи. Дано да бе заминал за Калифорния и дано вече никога не го види.

Витрината бе претърпяла промени. Ролята на Дядо Коледа се изпълняваше от друг мъж. Освен това бяха инсталирали телефон. Децата можеха да поговорят с Дядо Коледа.

От увеличения брой зрители пред витрината личеше, че нововъведението се радва на успех. Преди хората гледаха началото на представлението и един по един започваха да се разотиват. Сега пред телефона се бе наредила дълга опашка от деца, които търпеливо чакаха да им дойде редът.

Към края на първия работен ден Джеси бе схваната и уморена, но доволна. Времето бе минало неусетно, а и Ейдън Маккълou не се бе появил.

За последен път във витрината се посипа „вълшебният прашец“. Джеси с удоволствие се раздвижи и помахаше приветливо на група деца.

Само минута по-късно тя чу Девъни да казва:

— Джес, този път разговорът е за теб.

Изненадана, тя видя Шон Маккълou. Беше застанал пред витрината, облечен с бяла риза и червена вратовръзка, която се подаваше под тъмното му вълнено сако.

Нямаше за какво да разговаря с този човек. Тя се обърна към Девъни и рече:

— Но нали телефонът е само за деца!

Приятелката ѝ сви рамене:

— Не. Миналата седмица, например, някакъв мъж говори с Вики. Ръководството на магазина явно смята, че трябва да задоволяваме прищевките на клиентите — без значение кои са те. — После ѝ направи жест да се приближи. — Хайде, няма страшно, чичкото иска да пофлиртува с теб.

Джеси колебливо прекоси витрината.

— Не ми харесва всичко това — каза тя шепнешком, макар никой от публиката да не можеше да чуе разговора им.

— Просто поздрави човека и му пожелай весела Коледа! — каза Девъни, докато ѝ подаваше слушалката.

В този миг в Джеси бяха вперени десетки погледи, но тя виждаше само един — този на Шон Маккълou. Мъжът сякаш я изгаряше с тъмните си пронизателни очи.

Тя умишлено премести поглед върху кашмиреното му палто.

— Здравейте и честита Коледа! — каза тя приветливо, като се опитваше да овладее тръпките, които я побиха в същия миг.

Отговор не последва и тя неволно вдигна очи. Мрачният поглед на мъжа я накара да се вцепени от страх.

— Защо осъдихте един невинен човек? — чу се най-сетне в слушалката. Думите бяха произнесени със зловеща яснота.

Джеси пое дълбоко въздух и се размърда, за да дойде на себе си. После се опита да каже нещо, но устните ѝ бяха като залепени.

— Съжалявам... — успя най-сетне да каже тя, но Шон Маккълou вече беше оставил слушалката и си пробиваше път през тълпата. Имаше вид на престъпник, който бяга от местопроизшествие. Джеси го изпрати с поглед. Беше замръзнала на мястото си от страх.

Тъничко детско гласче я върна към действителността.

— Моля ви, мога ли да говоря с Дядо Коледа?

Джеси погледна надолу и видя пред витрината малко момиченце с розови ръкавички. Стискаше слушалката едновременно и с двете ръце.

— Ей сега, миличкото ми! — отговори Джеси като с усилие върна усмивката върху стреснатото си лице. После подаде телефона на Ник Тагърт, който изпълняваше ролята на Дядо Коледа.

— Кой беше този, Джес? — запита я тихо Девъни.

— Не ми се представи.

— А защо каза, че съжаляваш?

— От съчувствие. Сподели, че имал неприятности — рече Джеси като се опита да се държи тъй, сякаш всичко бе наред.

Девъни понечи да изтръгне повече подробности, но в същия момент се чу сигналът, който ги предупреждаваше, че „вълшебният прашец“ скоро ще спре да вали.

В този миг трябваше да се върнат по местата си и да заемат позите, в които щяха да прекарат следващия половин час. Само че бе дошъл краят на деня, и сега трябваше да помахат за раздяла, преди да падне тежката завеса от виненочервено кадифе.

Дойде и този миг. Завесата падна и Джеси се обърна към колегата си, който се почесваше по бузите, докато сваляше бялата изкуствена брада.

— Бива си те, Ник. Умееш да се разбираш с деца.

— О, благодаря — каза Дядо Коледа като се поклони. — Да оставим работата, сега съм настроен на друга вълна. Какво ще кажете да пийнем по нещо в „Кабуз“?

Лицето на Девъни светна.

— Добра идея. Аз съм „за“.

„Кабуз“ беше нощен бар с програма, недалеч от универсалния магазин. Беше известен като място за запознанства. Джеси вече няколко пъти го бе посещавала. Само че тази вечер изобщо не й се ходеше там.

— Мисля, че няма да дойда — каза тя.

— О, моля те, Джес, ела! — започна да я увещава Девъни.

— Нямам настроение, Дев. Не ми се сърди.

— А ти ще дойдеш ли? — обърна се Ник към брюнетката. Гледаше я с явен интерес.

— Добре, Ник, но няма как да се прибера. Без превозно средство съм.

— Няма проблем. Нали аз съм с кола — каза Дядо Коледа и свали червената шапка, към която бе прикрепен голям кичур изкуствена бяла коса.

Едва сега Джеси разбра. Ник беше хубаво момче и явно си падаше по приятелката й. А и тя искаше да излезе с него вечерта.

— Е, да те чакам ли след двадесет минути на служебния изход? — запита Девъни като се обърна към Ник. Лицето й грееше от

ентузиазъм.

— Съгласен съм — смигна ѝ той и се отправи към скрития в зимния декор изход. Джеси и Девъни го последваха и тримата се измъкнаха от витрината.

— Ох, олекна ми — каза Джеси като бутна зад себе си тясната врата. — Чудя се дали си въобразявам, или във витрината наистина беше много топло.

— Горещо е най-точната дума — отвърна Девъни със смръщено лице. — Всичко е заради онази превзета гъска, Вики. Постоянно се оплакваше. Накара да засилят отоплението. Духало ѝ от витрината, представяш ли си!

— Глупости.

— Да. Едва я изтърпях! Близо до стъклото ѝ било студено, встрани от Ник ѝ било тясно, а зад него не се виждала достатъчно добре. Добре, че се върна, Джес. Обещай, че повече няма да отсъстваш. Дойде ми до гуша от Вики и нейните номера.

— Не се тревожи. След като два дни ме мачкаха във фойето, не бих заменила работата във витрината за нищо друго на света. Е, вярно, малко съм отвикнала... — добави тя като разкърши схванатите си рамене.

— Как ти се струват нововъведенията? — попита Девъни на път към съблекалнята.

— Ако говорим за главната новост, Ник, мисля, че е добро момче. Излизала ли си вече с него?

— Не, досега не ме е канил. Мисля, че днес го направи заради теб.

— Какво говориш? Не забеляза ли как те гледаше?

Девъни се усмихна лукаво.

— А какво ще кажеш за телефона? И той бе поставен по предложение на Ник.

— Много оригинално. Само че би трябвало да го използват само деца.

— Защо? Какво ти каза днес мъжът?

— Нищо особено — отговори Джеси като се постара смущението ѝ да не проличи.

— Да не ме лъжеш? — изгледа я подозрително Девъни. — Имаше много разстроен вид.

— Трябва да е било от одеколона, който дишах в продължение на два дни.

Девъни се разсмя.

— Както и да е, добре че се върна. Впрочем, не си ми разказала нищо за делото. Как беше? — запита тя, без да подозира колко смущаващ е въпросът ѝ.

— Няма кой знае какво за разказване — отвърна неохотно Джеси.

— Миналата седмица исках да ти позвъня, но реших, че няма да е правилно — подхвана Девъни. — Познавах Кетлийн Дениълс — добави тя, след като Джеси я изгледа въпросително.

— Познавала си я?

— Е, не много добре. Запознахме се на един терен. Преди няколко години. Затова реших да не ти се обаждам, докато се гледаше делото. Разбираш какво искам да кажа, нали?

Джеси не мислеше, че едно обаждане щеше да има някакво особено значение, но все пак кимна с глава.

— На чий терен сте се срещнали? — попита тя.

— О, Джес, знам ли... Беше преди години, как мога да помня! — Девъни сви рамене. — Едва когато вестниците публикуваха снимката на убитата, се сетих коя е.

— А знаеш ли с кого е излизала?

— Не, защо?

— Само питам — отговори Джеси като се опита да си придаде незаинтересован вид.

— Като съдебна заседателка ти би трябвало да знаеш много повече подробности за момичето, отколкото аз — каза Девъни.

Джеси усети как някаква тъпа болка започва да стяга слепоочията ѝ.

— Виж, Дев, процесът е тема, по която не ми се говори сега.

— Сигурно е било неприятно преживяване — рече състрадателно приятелката ѝ.

— Искане ми се да не бях участвала — промълви Джеси. Защо ли го каза? — Едно нещо е сигурно, Девъни — добави тя, — действителното правораздаване няма нищо общо с начина, по който телевизията и филмите го показват.

За щастие, Девъни сама смени темата. Макар да бяха близки приятелки, Джеси не искаше да признае пред нея колко болезнено бе преживяла двете седмици в съда.

Процесът я бе довел до емоционално изтощение. Освен това, тя не преставаше да се пита дали не бе допринесла с гласа си за осъждането на невинен човек. Колкото и да се стараеше, не можеше да се освободи от чувството за вина.

Мисли като тези станаха причина отново да не заспи до късно през нощта. Въпреки чая от лайка, приготвен от баба й, тя продължаваше да се върти в голямото двойно легло.

Може би причина бе и умората. Тя разтри схванатите си шия и рамене. После помисли малко и реши, че една топла грейка ще й се отрази добре. Измъкна се от леглото и отвори вратата на килера.

Греjkата обаче не беше на обичайното място.

Джеси се сети, че за последен път я бе видяла в леглото на Мелиса, след като ходиха заедно на ски. Сигурно беше в стаята за гости. Тя се промъкна на пръсти. След като претърси гардероба и всички чекмеджета на скрина, тя реши да погледне и под кревата. Може би греjkата бе именно там.

След като коленичи под леглото, Джеси започна да изважда един по един различни предмети, потънали в прах.

Освен греjkата, отдолу се показаха чифт чорапи, обвивки от бонбони, списания. Две правоъгълни кутийки привлякоха вниманието й. Едната бе от цигари, другата бе полупразна опаковка от пургатив.

Цигарената кутия не я изненада. Беше забелязала, че дрехите на Мелиса миришат на тютюн. Но разслабителното?

Джеси се върна в стаята си, но находките под леглото не й излизаха от ума. Значи племенницата й вземаше разслабително.

Като манекен Джеси знаеше, че немалко жени се опитват да намалят килограмите си, като взимат разслабително. Дали Мелиса не бе купила таблетките точно заради това?

Утре трябваше да се обади вкъщи. Само че с кого трябваше да разговаря — дали с Карла или с щуравата й дъщеря?

На другата сутрин телефонът извънтя, още преди да беше отворила очи.

— Извинявай, ако те събудих, Джес, но исках да те намеря, преди да си излязла за работа.

Беше сестра й.

— Няма нищо. И без това се канех да ставам — каза сънено Джеси и се прозя. По дяволите, беше още седем часа.

— Как си?

— Добре. А ти?

— И аз съм добре — каза сестра й. Тонът й беше подозрително бодър.

— Карла, май не всичко е наред, а?

— Не, защо. Просто се обаждам, за да се уточним за Коледа. Кога ще дойдеш?

— Мисля, че в последния момент. Баба искаше да тръгнем порано, но не мога. На работа съм до два часа.

— Дано поне пътищата не са задръстени.

Нещо в гласа на сестра й отново накара Джеси да се усъмни.

— Криеш нещо от мен, Карла. Какво е то? Хайде, кажи.

— Нищо особено. Само дето дъщеря ми прави какви ли не номера.

— И по-точно?

— Всичко, което може да ти роди ума.

— Пак нещо в училище ли?

— Не, този път не.

— А какво?

— Променила се е, Джес.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Само ако погледнеш дрехите й! Носи ужасни парцали. Вече не й казвам нищо, тъй като веднага се нахвърля върху мен и ми заявява, че това си е само нейна работа!

— Дрехите са едно от средствата за самоутвърждаване на младежта — каза кротко Джеси.

— Да, но тя прави и куп странни неща!

— Като например?

— Спи на отворен прозорец.

— Посред зима? И защо?

— За да отслабне, ето защо. Въобразила си е, че е прекалено пълна. Мисли, че ако спи на отворен прозорец, организмът й ще изразходва повече калории, за да компенсира студа.

— Опита ли се да я разубедиш?

— Да, но без резултат. Дори започна да ходи без яке по улиците. А знаеш какъв студ беше тези дни.

Джеси прокара пръсти през разрошената си коса.

— А баща ѝ? Той опита ли се да я вразуми?

— Няма смисъл. Малката си е вгълпила, че е дебела, и мисли единствено за това.

— Забелязах... — каза Джеси.

— Яде нередовно, и то непълноценни храни. Рано или късно ще се разболе, ето от какво се безпокоя.

Джеси въздъхна. Чудеше се какво да каже.

— Може и вече да е.

— Какво искаш да кажеш — запита сестра ѝ.

— Знаеш ли някаква причина, поради която Мелиса би могла да взема слабителни средства?

— Не, защо?

— Намерих под леглото ѝ полупразна опаковка от пургатив. Ползвала го е, докато е била на гости у нас.

— Не вярвам. Сигурно лекарството е на баба ни.

— Не, Карла. Намерих таблетките под леглото, заедно с други вещи на твоята дъщеря.

— Но защо ѝ е на Мелиса разслабително? Ние никога не употребяваме такива неща у дома.

Джеси замълча. Чудеше се как по-деликатно да поднесе неприятната новина.

— Сигурно... за отслабване, Карла. Обърнала ли си внимание дали Мелиса не се бави в тоалетната вечер?

— Не разбирам какво искаш да кажеш, Джес.

Тягостна тема. Джеси се затрудни.

— Чудя се дали малката не си прави клизми, за да отслабне — каза предпазливо тя.

— Да си прави клизми?! Но, Джес, Мелиса никога не би се заела с такива отвратителни неща!

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна — раздражено повиши тон Карла.
— Нали ми е дъщеря! Живеем заедно. Мислиш ли, че не бих забелязала?

— Извинявай, Карла. Нямах намерение да те безпокоя. Само реших да те предупредя.

— Но ти дори не знаеш чии са тези таблетки, Джес — хладно заяви сестра ѝ.

— Права си, не знам. Само дето и ти се оплакваш, че Мелиса напоследък не е добре. Може би ще е най-правилно да поговориш с нея и да се опиташ да разбереш прилага ли някакви диети или не.

— Казах ти — дъщеря ми не се занимава с такива неща. Може да е пробвала разслабителното от любопитство, нищо повече от това.

— Добре, добре... — каза помирително Джеси. — Каж ми кога за последен път момичето е било преглеждано от лекар?

— Преди да я приемат в гимназията, струва ми се. Защо?

— Мисля, че един пълен лекарски преглед би могъл да я успокои. Все пак друго е, когато чуе от специалист, че няма защо да се безпокои заради наднормено тегло.

— Не виждам как доктор Конрой би могъл да я убеди. И хиляда души да ѝ кажат, че е слаба, тя пак ще си мисли, че не е. Внушила си е, че е пълна, и няма спасение.

— Нямам предвид доктор Конрой. Мисля си да я заведем на лекар в Минеаполис. При някой специалист.

— Но тя няма нужда от лекари, Джеси! Мелиса е съвсем нормално и здраво дете!

— За всеки случай. Един преглед с нищо няма да ѝ навреди.

Последва мълчание.

— Може и да си права... — каза най-сетне Карла. — Само че не виждам как бих могла да убедя Мелиса в ползата от всичко това. Чудя се, например, под какъв предлог бих могла да я доведа.

— Прати я на покупки тук. Сигурна съм, че веднага ще се съгласи.

— Номерът може и да мине... — колебливо каза Карла. — Само че изобщо не знам къде бих могла да намеря въпросния специалист...

— Искаш ли аз да уредя всичко вместо теб?

— Можеш ли? — В гласа на Карла се долавяше тревога.

— Разбира се — увери я Джеси. — Не се безпокой.

Поговориха още малко, после Джеси затвори слушалката и се погледна в огледалото. Подпухналото ѝ лице ѝ напомни, че не беше спала добре. Взе душ, после напои два тампона в ябълков оцет,

постави ги върху клепачите си и постоя с тях. Никакъв резултат. „Добре, че позирам със силен грим“ — успокои се тя.

Преди да тръгне за работа, позвъни в специализираната клиника за наднормени смущения и записа час за племенницата си. Не ѝ остана много време да гадае дали Шон Маккъллоу ще се появи.

В действителност се появи Ейдън. Сърцето на Джеси лудо затуптя. Тя дори понечи да се обърне и да проследи Ейдън с поглед. Още малко, и щеше да наруши неподвижността на позата си. Едва се сдържа да не се обърне.

Не след дълго започна да се сипе „вълшебен прашец“. Тя използва възможността и веднага потърси с поглед познатото ѝ лице. Забеляза го — Ейдън не беше на опашката от чакащи за телефона на Дядо Коледа.

Стоеше със скръстени на гърба ръце и я съзерцаваше. Лицето му имаше странен вид. Джеси се почувства по-притеснена и от предния ден.

Тя понечи да отклони очи, но точно в този миг Ейдън реши да ѝ помаха с ръка. Жестът му беше приятелски и Джеси неочаквано почувства някаква особена топлина.

С върховни усилия тя премести поглед встрани.

Ейдън обаче не излезе напълно от полезрението ѝ и тя продължи да го наблюдава с крайчеца на едното си око.

Той също я гледаше — и то по начин, който не можеше да бъде криворазбран: гледаше я като мъж, който копнее да я притежава.

След като „вълшебният прашец“ спря да вали и манекените във витрината застинаха неподвижни, Ейдън си тръгна. В мислите на Джеси обаче той присъстваше целия ден.

Вечерта, на излизане от магазина, тя се молеше да не го срещне още веднъж. Фред, пазачът, ѝ предложи да я изпрати до колата и тя с благодарност прие. Успокои се едва когато се качи и погледна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че никой не я следи.

Образът на Ейдън Маккъллоу не излизаше от съзнанието ѝ и докато си лягаше. Този мъж беше толкова секси... Никак не ѝ се искаше да го признае, но това беше факт. Каква ирония! От толкова време насам за пръв път ѝ се случваше да пожелае мъж, и то точно този, с когото я свързваше така неприятното дело на баща му...

„Няма да му давам аванси!“ — реши тя, докато се въртеше будна през малките часове на нощта. Беше сигурна, че Ейдън чака точно това. Нямахше да успее лесно да ѝ завърти ума.

След като взе това решение, тя най-сетне заспа.

На другата сутрин отиде спокойна на работа. Възможната поява на Ейдън не я притесняваше. Напротив, тя го чакаше. Вече бе готова да започне психологическата война.

Той наистина се появи. Дори два пъти. Както и предния ден, не направи опит да я заговори. Постоя няколко минути пред витрината и се отдалечи.

Това, което Джеси не знаеше, бе, че Ейдън идва против волята си. Правеше го инстинктивно. Нещо по-силно от самия него го караше всеки ден да се запъти към универсалния магазин. Беше се надявал, че след приключването на процеса ще забрави блондинката. Уви, не стана така.

Ето защо сега всеки ден на път за офиса на баща си се отбиваше край витрината. Опитваше се да се самозалъже, че го прави заради Кейт — за да изгони образа ѝ от съзнанието си. Само че това не беше вярно — и той го знаеше много добре.

Идваше тук заради русото момиче. Беше омагьосан от гледката на съвършеното ѝ тяло и дългите ѝ крака. Целият потръпваше от вълнение и възбуда, когато се случеше момичето да обърне към него прекрасните си сини очи.

Трябваше да се върне в Калифорния — колкото по-скоро, толкова по-добре. Не му беше време да се занимава с авантюри точно сега. Нямахше какво да търси в Минесота. До гуша му бе дошло да газии през полуразтопен сняг и да затъва в ледените локви.

Той зиморничаво сви рамене във вдигнатата си яка. Не, не бе подходящ момент за бъркотията, която връзката с една привлекателна жена неизбежно щеше да предизвика. Утре щеше да паркира в противоположния край на града, тъй че да няма никакво оправдание, заради което да мине покрай витрината на универсалния магазин.

На следващия ден смяната на Джеси приключи, а Ейдън не се появи. Тя въздъхна с облекчение. Е, беше и малко разочарована, но не

искаше да си го признае. Нито пък искаше да търси причината. Дали калифорниецът не си беше заминал...

Докато се прибере вкъщи, тя успя да си внуши, че никога вече няма да го види. Той беше заминал за Лос Анджелис и повече нямаше да я безпокои. Беше изчезнал без следа.

Само че, докато слушаше новините, преди да си легне, тя разбра, че за отсъствието на Ейдън има друга причина. Том Маккълou получил инфаркт и според съобщението, бе откаран в реанимацията на една болница в центъра на града. Състоянието му било критично.

Джеси внезапно бе обхваната от натрапчиво чувство на вина. Може би Том Маккълou щеше да избегне инфаркта, ако съдът го беше оправдал? И, което бе най-лошото — дали не бяха осъдили невинен човек?

Угризенията я измъчваха и не й даваха да заспи. В съзнанието ѝ отново оживяха сцени от процеса. Чуваше Том Маккълou да повтаря, че е невинен. Спомни си произнасянето на присъдата и как съпругата му припадна след това.

След безсънната нощ Джеси реши, че трябва да направи нещо, ако не иска споменът за процеса да продължи да я измъчва. Това „нещо“ можеше да бъде само едно: да поговори с адвокат.

Брайън Хогън ѝ бе стар приятел. Познаваха се още от деца. Мнозина в малкото градче очакваха да се оженят, а всъщност и двамата се отнасяха един към друг като брат и сестра.

След завършване на гимназия всеки бе поел по своя път. Поддържаха връзка, и по-късно, при бракоразводното дело, Брайън бе защитавал интересите ѝ в съда. Джеси винаги търсеше стария си съученик в случай, че ѝ потрябва юридически съвет или приятелска ръка. Сега имаше нужда и от двете.

— Брайън, може ли да се отмени вече влязло в сила съдебно решение? — попита тя.

— Джеси, какво се е случило? — чу се от другия край на линията.

— Нищо особено — каза тя.

След като изслуша историята, Брайън запитва:

— Разговаряла ли си вече с някой друг?

— Разбира се, че не!

Естествено, Джеси не бе приказлива и не се доверяваше така лесно — нима бе забравил това?

— Трябвало е да споделиш тревогите си — каза той. — Струва ми се, че си травмирана. Мога да ти дам адреса на психотерапевт, специализиран в емоционалното разтоварване на депресирани съдебни заседатели.

— Нямам нужда от психотерапевт. Не разбираш ли? Сгреших в решението си и затова те питам дали няма начин присъдата, макар и със закъснение, да се промени.

— Страхувам се, че не.

— Не може ли да се обяви за погрешна или...

— Не е толкова просто. Преди всичко, съдебен заседател няма право да коментира нищо от случилото се в съдебната зала, с цел да покаже, че решението е било взето в резултат на грешка.

— Но аз нямам никакво намерение да коментирам метода, по който е било взето решението. Искам само да заявя, че съм сгрешила — нищо повече от това!

— Можеш, но рискуваш да бъдеш обвинена в нарушаване на правилата за поведение на член от съдебния състав — предупреди я Брайън. — Помисли добре дали си заслужава, Джес.

Тя помълча малко и каза:

— Кое ще е по-лошо — да бъда обвинена за нарушение или да бъде осъден невинен човек?

— Но ти изобщо не знаеш дали Том Маккълou наистина е невинен, Джеси! Сигурна ли си, че не се чувстваш гузна само заради колебанията си по време на целия процес?

— Сигурна съм — каза тя.

Не искаше да споменава за странното прозрение, което я бе споходило през последния ден в съда. Друг аргумент обаче нямаше.

— Знаеш ли — продължи тя, — малко преди съдебният състав да се оттегли на съвещание, интуитивно усетих, че обвиняемият е невинен. Почувствах го с неоспорима яснота.

От отсрещния край на линията се чу разочарована въздишка. Тя съвсем нагледно си представи лицето на Брайън в този миг — протягаше се на стола, мусеше се и почесваше рядката си брада.

— Чакай, чакай... Казваш, че убеждението ти за невинността на този човек се крепи само върху интуиция и прозрение?

— Да, точно така. Няма как другояче да ти го обясня. Опитвам се да си го избия от главата, но засега без резултат. Мисля, че Том Маккълou е невинен.

Последва втора въздишка от другата страна.

— Проследих процеса по съобщенията в пресата и съм убеден, че съдът е взел правилно решение. Няма защо да се безпокоиш, Джес.

— Значи мислиш, че не е необходимо да предприемам нищо, така ли?

— И да искаш, не можеш да направиш кой знае какво. Ако си признаеш, че си взела неправилно решение, могат да последват неприятни неща за теб, а присъдата на Том Маккълou няма да се промени.

— И защо?

— Защото влязло в сила решение не може да се отмени. Възможно е делото да се внесе за преразглеждане, но за това е необходимо адвокатите на обвиняемия да подадат молба. А те и без друго вече са го направили, сигурен съм в това.

— Значи трябва да се свържа със защитниците на Маккълou? — попита тя.

— Не. Като твой адвокат бих те посъветвал да не правиш това. Само ще си навлечеш неприятности.

— Но аз и сега имам неприятности! — Тя не искаше да повтаря колко зле ѝ се бе отразил този процес.

— Джес, нека да ти дам адреса на психотерапевта, а?

Тя само сви рамене.

— Не, благодаря. Ще се оправя някак и сама.

— Обещай, че няма да правиш нищо, преди да си се посъветвала с мен.

Този път въздъхна тя.

— Обещавам. Само дето толкова ми се иска да не ме измъчваше това тягостно чувство за вина...

— Слушай, Джес. Единадесет души са стигнали до същото решение, каквото си взела и ти. Постъпила си правилно, разбери това!

— Дано да си прав — каза тя. Само че се страхуваше, че не бе така.

Вестниците и телевизията не изобилстваха с подробности за състоянието на Том Маккълou на следващия ден. „Щом не са съобщили за смъртта му, значи не е умрял“ — рече си Джеси.

Не можеше и да предположи, че съвсем скоро ще получи информация от първа ръка.

Една от приятелките на баба й се беше подхлъзнала и си бе счупила дясната ръка. Бяха я откарали в същата болница, в която лежеше и Том. Джеси прие като знак на съдбата факта, че баба й иска да я посетят.

Нямаше как да откаже. Закара баба си до болницата и зачака в кафенето завръщането на възрастната жена. За да минава времето, извади ръкоделието си. Само че й бе трудно да се съсредоточи — все пак, намираще се под същия покрив, под който лежеше и човекът, за чието нещастие може би бе виновна и тя. „Том Маккълou е човек със слабости, но не и убиец“ — бе казал адвокатът при последното заседание на съда. Репликата я преследваше като проклятие. Не можеше да й излезе от ума.

Поне да знаеше в какво състояние се намира старецът! Дали да не се промъкне до реанимацията и да разбере?

Постоя няколко минути, за да обмисли всички „за“ и „против“. Прибра ръкоделието в чантата си, върна чашката за кафе на мястото й и се запъти към регистратурата. Там й обясниха къде се намира отделението за спешна кардиологична помощ. Тя се качи в асансьора. Репетираше наум това, което трябваше да каже. „Чичо ми, Том Маккълou, е приет за лечение при вас.“ Глупости, не. Не трябваше да се представя като роднина — не и след това, което беше направила спрямо този човек в съда. „Бащата на един мой приятел в момента е ваш пациент. Чудех се как е и реших да го навестя...“ Не, не можеше да се представи и като приятелка — било на Ейдън, било на Шон.

„Впрочем, защо не“ — помисли си тя, загледана в светлинката, която прескачаше от бутон на бутон при всеки следващ етаж. Каквото и да кажеше, все щеше да бъде лъжа. Ако искаше да спази приетия ред, трябваше изобщо да не се качва. Можеше да позвъни от фойето, ако толкова искаше да се осведоми.

На петия етаж асансьорът спря и вратите му се отвориха. Сега беше моментът да се откаже. Можеше да продължи догоре и отново да се върне до централното фойе. Вместо това тя излезе и направи

няколко крачки по мраморния коридор. Миг по-късно я обхвана малодушие. Ала асансьорът вече беше тръгнал. Тя панически потърси върху стената бутона.

За нейна изненада, бутонът светеше. Някой вече го бе натиснал. Тя автоматически се извърна, за да види кой.

Беше Ейдън Маккълou. Стоеше в коридора с мушнати в джоба ръце.

ШЕСТА ГЛАВА

— Светът е малък, а? — рече саркастично той с плътния си глас.

Джеси отвърна на поздрава му с усмивка. Обикновено се усмихваше така, когато професията ѝ налагаше да се държи любезно. Тя съсредоточи поглед върху вратата на асансьора. Държеше се, все едно, че беше сама.

Но Ейдън не бе човек, от когото можеше така лесно да се отърве.

— Етажа ли сбъркахте?

— Да. — Джеси отново се усмихна и се обърна, тъй като учтивостта изискваше да го погледне — макар и за миг. Когато очите ѝ срещнаха неговите, тя се почувства задължена да добави няколко думи. — По грешка съм натиснала бутона за петия, вместо за четвъртия етаж.

— Четвъртия?

— Да, четвъртия.

Той кимна. Асансьорът пристигна и колкото да ѝ беше неприятно, двамата с Ейдън трябваше да пътуват заедно.

Пръстът ѝ увисна във въздуха, когато посегна да натисне четвъртия бутон. Върху копчето с лепенка бе закачена бележка, на която пишеше, че временно асансьорът не спира на този етаж. Как не я беше забелязала на идване?

Тя неволно обърна очи към Ейдън. Погледът му беше насмешлив.

— Сигурна ли сте, че не сте искала да отидете на петия етаж?

Джеси не отговори. Натисна бутона за партера и се отдръпна, за да даде възможност и на него да избере желанния етаж. Той обаче не помръдна.

Асансьорът потегли и настъпи неловко мълчание. Тя се опита да гледа встрани, после в лампичката над вратата. Молеше се асансьорът да спре, за да се качи и някой друг.

Никой не се качи. На партера вратите се разтвориха и Джеси слезе, като се надяваше да се измъкне, без да се налага да разговаря

със спътника си. Едва направила няколко крачки, тя чу зад гърба си плътния му глас:

— Състоянието му е критично — ако ви интересува това.

При тези думи Джеси спря. Обърна се бавно и погледна към мъжа. Забеляза, че под очите му има сенки от недоспиване и тревога и в същия миг го съжали. Пое дъх, за да успокои сърцебиенето си, преглътна нервно и запита:

— Ще се оправи ли?

Ейдън Маккълору сви рамене.

— Рано е за прогнози, но лекарите мислят, че състоянието му ще се подобри.

— Радвам се — каза Джеси.

— Наистина ли?

Този въпрос я подразни и тя изпита неприязън към мъжа. Чувството на съжаление се изпари.

— Да — каза студено Джеси. — Фактът, че участвах в съдебния състав, не означава, че съм някакво безсърдечно същество. Ако обичате! — Тя го бутна, за да ѝ направи път. Той я последва.

— Защо дойдохте в болницата? — попита Ейдън като закрачи от дясната ѝ страна.

— Не е ваша работа — каза тя троснато и ускори ход.

— Искате ли да знаете какво мисля по въпроса?

— Не.

Той не обърна внимание на отговора ѝ.

— Мисля, че сте дошли да разберете дали състоянието на баща ми не е критично — ето защо.

— За ваше сведение, дошла съм тук, за да доведе баба си на посещение при една нейна приятелка.

— Къде, на четвъртия етаж? — запита хапливо той. Джеси умишлено извърна глава, за да не види иронията в погледа му.

Стигнаха до края на коридора. Оттук нататък тя трябваше или да завие надясно към регистратурата, или наляво към барчето. Тръгна наляво. В същата посока се отправи и Ейдън.

— Защо вървите след мен?

— Мислех, че искате да узнаете повече за състоянието на баща ми — каза той с дразнещо спокоен тон.

— Не намирам за уместно да обсъждаме този въпрос — рече Джеси. Беше смутена, но твърда решена да не издава това.

— Значи не искате да чуете кое е предизвикало инфаркта му?

— Да... Не — смотолеви тя. Чувстваше как бързо започва да губи самообладание. Без значение дали искаше да го покаже или не, Джеси тъй или иначе се чувстваше виновна за частта на стария човек.

Усети, че губи контрол.

— Съжалявам за случилото се с баща ви, но не аз съм причината за това. Нито пък е почтено от ваша страна да се опитвате да ме карате да се чувствам виновна. Съдебният състав включваше дванадесет човека и тяхното решение бе единодушно! Не съм виновна за присъдата над баща ви! Освен това, не съм отишла по собствено желание в съда. Ще се оплача в полицията, ако вие и брат ви не престанете да ме безпокоите, разберете това!

Едва след като приключи с тирадата, Джеси осъзна, че вика. Хората наоколо я гледаха изненадано. В следващия миг тя побягна.

Изненадан от развоя на събитията, Ейдън постоя и изпрати отдалечаващата се фигура с очи. Многократно бе наблюдавал манекенката във витрината и винаги се бе възхищавал от самообладанието ѝ. Сегашният ѝ изблик го удиви. Джесика Полсън изглежда съвсем не бе недосегаемото и хладно момиче, за каквото се опитваше да се представи в чуждите очи.

Ако имаше капка разум, нямаше да се задълбочава и да разсъждава. Животът му беше достатъчно объркан и без присъствието на тази жена. Трябваше да си изпие кафето, заради което всъщност бе и слязъл, да се качи обратно горе и да забрави за нея.

Само че Джеси не можеше да бъде забравена лесно. През последните няколко седмици се бе убедил в това. Беше я наблюдавал как седи спокойно и с достойнство в съда. Не му бе дала никакъв знак, че го харесва, и все пак самото ѝ присъствие го караше да се вълнува и измъчва от сладостен копнеж.

След като съдебният процес бе свършил, някаква неясна сила го караше да минава всеки ден край универсалния магазин. На няколко пъти понечи да вдигне слушалката на телефона и да поговори с нея, само че не знаеше какво да каже. Тя със сигурност щеше да го помисли за луд.

„Днес също ѝ наговорих само глупости“ — укори се той. Защо я беше нагрубил? Нима не знаеше, че тя има толкова вина за здравословното състояние на баща му, колкото и самият той?

Ейдън погледна часовника си. Нямаше никакви изгледи тя да се съгласи да поговори с него на излизане от болницата, и все пак той се облегна на стената и зачака. Трябваше да ѝ се извини.

Джеси най-сетне се появи. Изглеждаше точно толкова хладна и уравновесена, колкото и по време на заседанията на съда. От доскорошното ѝ смущение нямаше следа. Погледът ѝ се плъзна по коридора, трепна за малко, когато се сблъска с неговия и безучастно се отклони. Сякаш Ейдън не съществуваше!

Безразличието ѝ го вбеси. Той мръдна от мястото си и застана така, че да препречи пътя ѝ. Нямаше начин да го подмине, без да изслуша това, което си беше наумил.

— Няма да ви безпокоя... Само бих желал да ви се извиня. Не сте виновна за инфаркта на баща ми и аз не бях прав като намекнах за това. Моля да ми простите.

Джеси го изгледа подозрително, помисли малко и рече:

— Извинен сте.

В следващия миг той я докосна за ръката. Джеси стреснато се отдръпна и изражението ѝ отново стана хладно като лед.

— Съжалявам — каза бързо Ейдън. — Пожелавам ви приятен ден!

Тя направи крачка, за да се размине с него, и бързо се отдалечи.

Смесени чувства овладяха Ейдън. Усещането бе необяснимо — искаше му се да бъде с това момиче, но едновременно му се искаше и да не е. Сигурно инстинктът за самосъхранение му подсказваше да не се забърква в непредвидими неща.

Случайно съвпадение ли бе появата ѝ в болницата? Едва ли... Ако се съдеше от избухването ѝ, можеше да предположи, че тя се чувства виновна за състоянието на баща му — колкото и да се стараеше да отрече това. Сигурно в гърдите ѝ биеше горещо, състрадателно сърце.

Едва ли щеше да му се удаде да провери. Щом баща му се оправеше, той смяташе след празниците да напусне мразовитата Минесота. Край на калните улици и хлъзгавите тротоари. Край на хапливия вятър и студа.

Дори само мисълта за студения климат го накара да настръхне. Едновременно с това му припомни и причината, заради която бе слязъл на партера. Беше дошъл да изпие чаша горещо кафе.

Разбира се, можеше да го изпие и горе, в реанимацията. Само че, след като бе прекарал цялата сутрин в болничната стая, сега изпитваше нужда да се пораздвижи и разведри. Апетитните ухания в ресторантчето му напомниха, че не беше ял. Взе една табла и се загледа в изложеното меню. Избра си супа с ориз и сандвич с пуешко месо.

Плати, взе салфетка и пластмасови прибори и огледа масите. Малкото ресторантче бе претъпкано, имаше само една свободна маса — близо до големия прозорец със замръзнали ледени цветя.

Докато си пробиваше път към масата, Ейдън забеляза, че на педя от нея седи Джесика Полсън. Държеше парче плат в едната си ръка и игла и конец в другата.

Ейдън сепнато спря, след това отиде до свободната маса и остави таблата.

— Мога ли да седна — или това ще бъде изтълкувано като натрапване? — попита той, щом Джеси вдигна поглед от ръкоделието. Знаеше, че говори глупости, но нищо по-смислено не му идваше наум. Пък и продължаваше да се дразни от начина, по който Джеси се държеше — все едно, че той не беше там. — Няма друго свободно място...

— Сядайте... — благосклонно разреши Джеси и отново се задълбочи в бродерията. Поведението ѝ беше толкова високомерно и хладно, че той едва се сдържа да не подхвърли поредната язвителна забележка.

Пръстите ѝ с безупречно направен маникюр танцуваха с лекота и изящество по ръкоделието. Ейдън не бе общувал с жени, които бродират — с изключение на две възрастни лели. С почти детински захлас се загледа в ловките движения на ръката.

Макар да седяха на различни маси, разстоянието между него и русото момиче бе съвсем малко. Затова, дори без да гледа, Ейдън знаеше в кой миг съседката му по маса вдига чашката с кафе, за да отпие, и кога я оставя върху чинийката.

В един миг чу тихо изохкване и без да иска, обърна очи към съседната маса. Джеси се бе убола и смучеше един от пръстите си, за

да спре кръвта. Той се пресегна и ѝ подаде няколко салфетки.

— Благодаря ви. — Тонът ѝ бе по-мек.

— Няма защо — отговори учтиво Ейдън, докато я наблюдаваше как потапя салфетката в чашата вода с лед и попива кръвта. Като притискаше салфетката, тя разтвори с другата ръка чантата си и прибра ръкоделието.

Ейдън се зае отново със супата. Въпреки че си налагаше да не гледа към съседната маса, периферното му зрение неволно следеше движенията на момичето. Колкото повече се стараше да не мисли за нея, толкова по-силно го измъчваше любопитството. Какво ли изразяваше лицето ѝ в този момент?

Не можа да се удържи и крадешком я стрелна с очи. Уви, Джеси гледаше безразлично през прозореца. Видът ѝ беше такъв, сякаш не даваше за него пукната пара. В следващия миг тя се надигна и Ейдън помисли, че тръгва да си върви. Проследи я с очи. Не, не си тръгваше. Тя отиде на опашката и се нареди с гръб към него.

Беше облечена в пухкав светлорозов пуловер и черен ластичен клин, който подчертаваше формите ѝ. Ейдън проследи с поглед линията на ханша. Косите ѝ го заплениха — светли и лъскави, те сякаш излъчваха ухание на горски треви.

Докато седеше на мястото си, Джеси мимоходом го мерна с очи. Какво ли си мислеше? Погледът ѝ не издаваше нищо. Тя отвори малката кутийка със сметана и я изля в чашата с кафе. После откъсна ръба на пликчето със захар, отмери половин лъжичка, разбърка кафето и отпи. Едва когато вдигна глава и погледите им се срещнаха, той си даде сметка, че през цялото време я бе наблюдавал, без да откъсва очи.

— Кафето си го бива, нали — каза той като се опита да изглежда също толкова безразличен, колкото и тя.

Джеси отвърна с някакво неопределено междуметие и се загледа в лъжичката.

— Чакате ли някого?

Тя го погледна право в очите и сърцето му се разтуптя.

— Да, баба си.

Пръстите ѝ безцелно въртяха и побутваха празната кутийка от сметана и той усети, че завесата от лед може би ще се стопи.

— Притеснявам ли ви?

— Искате ли питане — каза с неочаквана прямота тя.

— Не го правя нарочно, повярвайте ми.

Джеси учудено повдигна вежди.

— О, нима?

— Да, наистина.

— Не вярвам. Правите го заради участието ми в съдебния състав.

Няма начин да не е така.

— Присъствието ви на процеса бе това, което ни запозна. Странна прищявка на съдбата, не мислите ли?

— Странна, наистина — съгласи се тя.

— Да погледнем на нещата по друг начин — предложи той. — Ако не бе процесът, аз щях да дойда тук, да ви видя и да кажа нещо от рода на „Ей, вие не сте ли манекенка и не съм ли ви виждал във витрината на някой универсален магазин?“. После щяхме да се запознаем, да изпием заедно по кафе...

Тя капризно сви устни:

— Не си падам по пиенето на кафе с непознати мъже.

Той я изгледа.

— Но ние с вас едва ли бихме могли да се наречем непознати...

Джесика.

Тя леко прехапа долната си устна, после заяви:

— Джеси. Само баба ми ме нарича Джесика.

— Никога досега не бях чувал това име — каза Ейдън и си помисли колко хубаво звучеше и колко прилягаше на това красиво момиче.

— Старо норвежко име — поясни тя. — Не е много разпространено. Всъщност, досега и аз не съм срещала съименници.

— Скандинавка ли сте? — запита той. Едва сега му стана ясно защо момичето бе така стройно, русо и светлолико.

— Да. — Тя се усмихна учтиво, след което отново се възцари мълчание.

— А аз съм ирландец. Което обяснява и темперамента ми. Много говоря... Мисля едва след това. Точно както стана преди малко в асансьора. Баща ми ли бяхте дошли да видите, Джеси? Какво търсехте на петия етаж?

— Казах ви. Доведох баба си да види една нейна приятелка и...

— ... слязох на друг етаж — довърши вместо нея той.

Джеси отпи от кафето, погледна го и кимна.

— Точно така. Сгреших етажа. Колкото до баща ви — би ми се искало да го видя, но... може би не сега. — Тя сведе очи.

Ейдън въздъхна.

— Правилно, не сега. — След нова пауза той попита: — Какво искахте да кажете като споменахте, че брат ми ви е безпокоил?

Тя отпи още една глътка от чашата.

— Идва, докато позирах във витрината на универсалния магазин и ползва телефона за връзка с нас.

— Предполагам, не е разговарял с Дядо Коледа.

— Не, поиска да говори с мен.

— И?

— Ако не греша, думите му бяха: „Защо осъдихте един невинен човек?“.

Ейдън бутна чинийката със сандвича настрана.

— Съжалявам. Брат ми не е имал право да постъпва така. Нямам какво да кажа в негова защита, освен това, че сигурно е търсил някого, когото да обвини за съдбата на нашия баща.

— Ами вие? — попита тя, но преди Ейдън да успее да отговори, добави: — Всичко това е лудост! — После се огледа наоколо и каза: — Никога не бих могла да повярвам, че ще се стигне дотам да седна и да обсъждам тези неща с вас.

— Процесът свърши, Джеси — каза той. — Не правим нищо нередно, като коментираме отминали неща.

— Може и да не е нередно, но...

— ... Не е хубаво, така ли? — опита се да ѝ подсказе той.

— Не зная какво искате от мен — с неочаквана откровеност си призна тя. Защо го каза? Ами ако ѝ отговореше, че от първия миг, в който я бе видял във витрината, я желаше в леглото си!

— Аз също не знам... — рече Ейдън. Донякъде казваше истината. Знаеше, че мисълта за това момиче го вълнува и възбужда, но по-нататък... Какво, в действителност, искаше от нея? — Пътищата ни непрекъснато се пресичат... — неопределено довърши той.

Джеси също не знаеше какво да мисли. Начинът, по който я гледаше, създаваше у нея особеното усещане, че между двамата се установява необясним, почти физически контакт. Без да иска, тя се дръпна назад.

— Сигурно е съвпадение — каза несигурно тя.

Ейдън поклати глава:

— Не мисля.

— Щом го казвате... Всъщност, защо идвахте пред витрината? — попита направо тя. Гледаше го в очите.

— Магазинът ми бе на път към офиса на баща ми — обясни той.

— О, така ли? — попита Джеси.

— Да, наистина — настоя Ейдън. — Не съм идвал, за да ви притеснявам...

— Е, успокоихте ме — каза иронично тя.

— Всъщност, напомняте ми за една моя позната — рече Ейдън с дружелюбен тон.

— Хората често ми казват това — рече Джеси. — Така е, защото сте виждали моя снимка, отпечатана върху рекламен плакат.

Ейдън я погледна и каза замислено:

— Не съм оттук, а откакто пристигнах, не съм обръщал много внимание на плакатите. — Той повдигна вежда: — Може би ми е приятно да ви гледам.

Джеси едва не се задави. Не беше очаквала Ейдън да е така откровен. Реши да не му обръща внимание. Само че това не беше много лесно — разбра го веднага.

— Май не вярвате на това, което ви казвам — подхвърли той.

— А необходимо ли е?

Ейдън сви рамене.

— Кажете ми, как успявате да се задържите съвършено неподвижна, докато позирате във витрината?

— Не е трудно. С малко упражнения... Главното е да не обръщаш внимание на околния свят. Аз например си представям, че съм някъде другаде.

— Значи не забелязвате това, което става от другата страна на стъклото.

— Да, макар да има неща, които няма как да не забележа. — Тя намекна за неговото присъствие, но той не разбра.

— Имате предвид младежите, които веднъж изгоних, докато жестикулираха пред витрината?

— Да, и тях. Би трябвало да ви благодаря за кавалерския жест.

Той сви рамене.

— Много ли хора се опитват да ви досаждат и да ви безпокоят?
— запита той. — Искам да кажа, освен мен и брат ми.

Тя се засмя.

— Не.

— Предполагам, малцина са били тези, които са успели да ви разсеят. Струва ми се, че сте много добра в работата си.

Джеси едва не се изчерви. Този мъж ѝ въздействаше. Чудно с какво. Изглежда не бе лесно да разбере отговора. Пък и не бе сигурна кое бе по-силно — дали отрицателните качества на мъжа, или очарованието му. Бе имала възможност да го опознае и от двете страни.

За щастие, баба ѝ се появи точно в този момент. Като я видя да се оглежда тревожно, Джеси скочи, за да я посрещне.

— Ето там съм седнала, при прозореца! — посочи тя и хвана баба си за ръка.

— Имаме ли време за чаша кафе, скъпа? — попита старицата, докато двете с Джеси си проправяха път през помещението.

— Да, разбира се — каза приветливо Джеси като потисна въздишката, която напираше в гърдите ѝ. — Седни, а аз ще отида да взема.

Тя помогна на възрастната жена да се настани на масата. Ейдън наблюдаваше, без да каже нищо. По лицето му играеше лека усмивка. Суетнята на Джеси очевидно го забавляваше.

Объркването на момичето имаше съвсем основателна причина: изобщо не искаше Ейдън Маккълоу да чува разговора с баба ѝ. За нейна изненада обаче, когато се върна с кафето, той си беше отишъл.

Баба ѝ я забеляза как обхожда с очи помещението и каза:

— Ако търсиш господина, който седеше тук, той си тръгна. Каза да ти предам, че щял да ти се обади в близко време.

— Вие двамата сте разговаряли?

— Да, защо не? Кой беше той, скъпа? — запита сияеща старицата.

— Случаен познат. Заговори ме в асансьора.

— О... — По лицето на възрастната жена се изписа разочарование. — А аз мислех, че сте приятели. Такъв представителен млад мъж... Не мислиш ли?

— Да, бабо. Много е представителен — каза Джеси съвсем откровено.

Точно според очакванията на Джеси, Ейдън се появи в понеделник пред витрината. Застана със скръстени ръце и я огледа като дяволито се подсмиваше. Не се опитваше да привлече вниманието ѝ — не ръкомахаше, не гримасничеше, не ѝ намигаше.

Появата му смути Джеси, но макар и с усилие, тя не помръдна. Опита се да не мисли за Ейдън. В съзнанието ѝ натрапчиво се въртяха думите, които ѝ беше казал преди два дни: „Да ви гледам ми доставя истинско удоволствие“.

Ако се съдеше по изражението на лицето му, той наистина изпитваше удоволствие да я гледа, докато позира във витрината. Тя тревожно се запита какво щеше да прави, когато „вълшебният прашец“ се посипе за последен път...

Дойде и този миг. От мъжа нямаше следа! Джеси обходи с поглед тълпата, но не го откри. Нямаше го на улицата. През цялото време до края на работния ден тя продължи да държи под око тротоара, но Ейдън повече не се мярна.

Вместо това дойде Мелиса, племенницата ѝ. Появата ѝ беше толкова непредвидена, че Джеси едва не наруши неподвижността на позата. Карла беше казала, че ще доведе дъщеря си на лекар, но, че двете ще дойдат пред витрината, Джеси не беше очаквала. Сепна се не толкова от внезапното радостно помахване на сестра ѝ, колкото от вида на малката.

Беше облечена изцяло в черно — като се започне от коженото яке, отрупано с метални висулки, и се стигне до тежките мъжки обувки. Прическата на племенницата ѝ бе изумителна — на мястото на нежните руси къдрици се мъдреше купа права черна коса, обръсната над ушите. Дори ноктите на момичето бяха лакирани в черно. Единственият грим беше дебелината на черна очна линия. За разлика от Карла, която се бе захласнала по празничната украса на витрината, погледът на момичето блуждаеше отегчено.

Строгата самодисциплина помогна на Джеси да се удържи и да не напусне витрината. Тя едва издържа до спускането на завесата, с

което приключи работният ден. Предстоеше разговор за промяната в племенницата ѝ.

— Страхотно! — възхитено възкликна Карла, след като Джеси и Девъни слязоха от витрината. — Когато ми спомена, че позираш в някакъв универсален магазин, изобщо не предположих, че декорът и обстановката могат да бъдат толкова вълнуващи.

Джеси прегърна сестра си и я представи на Девъни. Ако се съди по изражението ѝ, тя беше не по-малко шокирана от вида на малката.

— Сигурно е много вълнуващо да се показваш пред толкова хора — каза с нотка на завист Карла, като огледа стройните фигури на „снежанките“.

— Работа като всяка друга — каза Джеси и с тревога забеляза, че Мелиса бе застанала доста настрана. — Ей, госпожичке, как сме? — поздрави я тя приветливо.

— Добре.

Джеси се приближи до племенницата си и я прегърна. После внимателно я улови за ръка и я доведе при останалите.

— Предполагам, още не си забравила колегката ми, Девъни.

Момичето се задоволи с леко кимване. После заби поглед в пода.

— Какво ви води в града? На пазар ли сте дошли? — попита Девъни с обичайната си непринуденост.

— Имаме насрочен час при лекар в клиниката Ривърдейл — обясни Карла като предпазливо хвърли поглед към дъщеря си. — После ще се пошляем по улиците.

— Казах ти, че на никакъв лекар няма да отида. Още по-малко на такъв, дето изобщо не съм го виждала — обяви троснато тя.

Карла и Джеси си размениха подмолни погледи.

— Умирам от глад. Някой да иска да хапнем по една пица на път за вкъщи? — попита Джеси, опитвайки се да поразведри атмосферата.

— На Седма улица са открили ново заведение, можем да отидем там — предложи Девъни. — Правят пица с риба по чикагски, супер е!

— Идеята ми допада! — каза Карла с неубедителен ентузиазъм. — Пък и ние от обед не сме хапвали.

— А ти на какво мнение си? — внимателно се обърна Джеси към племенницата си.

— Не си падам по пиците.

— Какво искаш да ми кажеш с това „не си падам“? Та нали те знам — пицата, и то от най-големите, ти е любимото ястие! — Карла бе на път да избухне. Беше загубила всякакво търпение.

Мелиса трепна. В този миг Джеси бързо се намеси, за да оправи положението:

— Там сервират и хамбургери с пържени картофи.

— Няма значение. Не съм гладна — осведоми присъстващите малката и сви рамене.

— Е, можем да отидем и друг път — намеси се Девъни, която бе схванала ситуацията.

— Не, защо, можем да отидем и сега — настоя Карла. — Дъщеря ми може да дойде с нас и да ни прави компания. Не трябва непременно да яде...

Джеси забеляза, че идеята не въодушеви особено много племенницата й.

— Като че ли ще е най-добре да се върнем у дома, при баба. Сигурно бихте искали да разопаковате багажа си.

— Вече бяхме при баба — каза Карла.

— Но ако Мелиса е уморена, можем да отложим пицата за някой друг път — рече Джеси. Беше забелязала пребледнялото лице на племенницата си.

— Уморена ли си, Мелиса? — попита Карла с красноречиво заканителна интонация.

Момичето отново сви рамене.

— Не съвсем... Мога да дойда с вас и да пия една газирана вода... Или нещо подобно, щом толкова настоявате.

— Е, в такъв случай, отиваме — каза Карла.

Мястото, където окончателно решиха да отидат, се оказа току-що открит спортен бар. Усещаше се тържествената атмосфера на суетнята при откриването и в мига, в който прекрачи прага на заведението, Джеси съжали, че не бяха избрали някое по-спокойно място.

Тъкмо седнаха, и Мелиса се извини, че трябва да отиде до тоалетната. Вероятно се подразни от илюзиониста, който ходеше от маса на маса и правеше фокуси.

— Видя ли я каква е кисела! — възкликна Карла веднага след отдалечаването на момичето.

— В пубертета е, Карла! — каза Джеси. Никак не ѝ беше приятно да обсъждат семейни проблеми в присъствието на Девъни и затова побърза да смени темата: — Как вървят нещата при вас?

За голямо облекчение на Джеси Карла схвана намека и през следващите няколко минути двете водиха неангажиращ разговор. После дойде ред илюзионистът да се отбие и на тяхната маса. Той помоли Девъни да накъса един вестник на ивици, а после направи магия и ги съедини.

— Бива си го, а! — възкликна Карла, когато човекът с черния фрак се премести на следващата маса. — Такива неща няма при нас, в провинцията. Колко хубаво направихме, че дойдохме тук! Видяхте ли само какви награди са предвидили за посетителите? Две пътувания до остров в Карибско море, по избор на спечелилия! — каза тя с копнеж в гласа.

— Жалко, че не са осигурили и мъже за компания! — изкикоти се Девъни.

— Като говорим за мъже, да ви обърна внимание върху господина на отсрещната маса. От известно време непрекъснато гледа към вас. Досещате ли се кого имам предвид? — запита Карла.

— Сам ли е? — незабавно попита Девъни.

— Не, заедно с някакъв друг мъж. Супер са и двамата. Хвърлете по едно око.

— Сигурно е някой, който ни е видял на витрината. Можем ли да се обърнем и да надникнем, или ще се забележи? — запита Девъни.

— Знам ли? Нямам представа как ги правите тези работи тук, в големия град — каза Карла с нотка на ирония. — Аз на ваше място бих го изгледала право в очите и бих му смигнала. Какво ще кажеш, Джес?

На Джеси не ѝ бе нужно да се обръща, за да разбере кой гледа към тяхната маса. Още щом седна, тя усети безпокойство. Отначало си бе помислила, че е заради Мелиса. Но сега знаеше, че ако се обърне и погледне, щеше да разбере точната причина.

Бавно и съвсем предпазливо надзърна през рамото си. Както очакваше, Ейдън Маккълou седеше на по-малко от два метра от тях. Беше в компанията на партньора на Уил Лепли — другият адвокат от защитата на Том Маккълou.

СЕДМА ГЛАВА

— Познаваш ли го? — прошепна Карла, след като Джеси отвърна на кимването на мъжа с вяло помахване.

Девъни се извърна и погледна през рамо.

— Струва ми се познат, Джес. Кой е той всъщност?

— Случаен срещнат. Вчера се случихме заедно в асансьора на болницата — каза Джеси и се пресегна да вземе менюто. — Ако нямаш нищо против, предпочитам да не говорим за това.

— Защо? Да не се е опитал да те сваля? — попита Карла заинтригувано.

— Нещо такова — отвърна сухо Джеси. — Каква ли супа предлага днес заведението?

— Какво искаш да кажеш с това „нещо такова“? — настоя Карла, без да обръща внимание на отклоняващите вниманието въпроси на сестра си.

— Ей, чакай! Не сме ли го виждали да се появява най-редовно пред витрината? — попита Девъни като погледна крадешком през рамо.

— Може би, не съм сигурна... — отговори Джеси, като си даде вид, че чете задълбочено менюто. — Има сандвичи с печено пиле. Сигурно са хубави, не мислите ли?

— Мислим, че трябва да оставиш най-сетне менюто и да ни разкажеш за този приятел. Какви ги е вършил? Флиртувал е с теб, докато си позирала във витрината ли? — любопитства Карла.

— Абсолютен мъж! Как ми се иска и аз да имах такъв приятел! — с копнеж и малко завист възкликна Девъни.

— Не ми е никакъв приятел. Освен това, предпочитам да обсъждаме менюто, а не околните. Да сменим темата, а? — каза Джеси като се усмихна умолително.

— Женен ли е? Да не би заради това да не искаш да говорим за него? — попита Карла, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Не, не е женен — отговори Джеси и с поглед предупреди сестра си, че навлиза в непозволена територия. Карла разбра намека.

Но не и Девъни.

— Кой е другият мъж до него?

— Не знам — бързешком промърмори Джеси като в същото време се питаше дали адвокатът не я беше познал.

— Твоят обожател по го бива. Макар и този да не е за изхвърляне... — каза замислено Девъни, след като за пореден път хвърли поглед през рамото си.

Джеси остави менюто настрана.

— Дев, трябва ли непрекъснато да зяпаш натам? — ядоса се тя. С всяка измината минута съжаляваше все повече, че не се върнаха у дома, а се отбиха тук.

— Не зяпам, Джес. Просто гледам наоколо и се опитвам да разбера защо на това заведение му се носи славата на място, където можеш да срещнеш готини гаджета.

— Това да не е бар за запознанства? — попита Карла и повдигна вежди заинтригувано.

— Не, обикновен спортен бар — отвърна Джеси на въпроса ѝ. — Това обяснява и защо има толкова много телевизионни екрани наоколо. Хората идват да похапнат и едновременно с това да погледат малко спортни предавания.

— Заведението не ми се струва подходящо за малки госпожици. Всъщност, тя доста се забави, чудно защо. — Карла погледна към тоалетните.

Джеси веднага съобрази, че моментът е идеален, за да се откъсне от натрапчивите погледи на Ейдън Маккълоу и адвокатата му.

— Ще ида да проверя — каза тя и се пресегна за чантичката си. — А и ще телефонирам на баба, за да я предупредя, че ще закъснеем довечера.

— Ами ако сервитьорката дойде в твое отсъствие? Какво да ти поръчаме?

— Същото като за вас. Ям всичко — каза Джеси и стана.

Като внимаваше да не срещне погледа на Ейдън, тя си проправи път през пълния с хора ресторант.

Мелиса седеше на тоалетната масичка. Беше приближила лице до огледалото и съсредоточено подсилваше с молив черната си очна

линия.

В помещението се усещаше лек дъх на цигари — вероятно беше пушила.

Щом съзря леля си, Мелиса се сепна и попита троснато:

— Майка ми ли те изпрати?

Джеси преглътна конското евангелие, което беше на устата ѝ, и вместо това каза меко:

— Не. Канехме се да поръчаме и не бяхме сигурни какво ще искаш.

— Казах на майка ми, че няма да ям — сопна се тя и се съсредоточи отново в гримирането.

— Предположихме, че поне ще пиеш нещо. Тук правят хубави безалкохолни коктейли и млечни шейкове.

Момичето прибра молива в кутийката.

— Искам само една диетична кола. И лично ще съобщя това на майка ми. Ако се забавя тук, цяла вечер ще ми опява — каза тя, пъхна грима в джоба си и слезе от тоалетната масичка. — Да те почакам ли?

— Не, връщай се, а аз ще остана да телефонирам на баба. — Джеси се запъти към телефонния автомат в ъгъла.

— Както искаш — каза отегчено племенницата ѝ и закрачи към изхода.

Миг преди да излезе, я спря гласът на леля ѝ.

— Мелиса, почакай за малко.

И без това киселото лице на момичето още повече се смрачи от неприятното предчувствие. Тя остана на място и зачака с ръка на хълбока.

Джеси бе обхваната от нерешителност. Да се опита ли да поговорят за драстичната промяна във външния ѝ вид, или да се направи, че нищо не е забелязала? Размисли и реши, че тоалетната на един бар е последното място, където момичето би се почувствало разположено за сърдечен и откровен разговор. Затова само рече:

— Кажу ми на майка си да поръча и за мен диетична кола.

— Добре — сви рамене Мелиса. Веднага пролича облекчението ѝ.

Веднага след като момичето затвори вратата зад себе си, Джеси зърна смачканата кутия от цигари на пода до кошчето. Взе я и я

разгърна. Беше от същата марка като тази, която беше намерила у дома под леглото в спалнята.

Джеси въздъхна. Как бързо бе пораснала племенницата ѝ! До вчера си играеше с кукли, правеше първите си кулинарни опити... Какво се бе случило с момичето? Някога проблемите ѝ бяха забавни: как да поправи някоя играчка или как да захароса накриво бухналите си кейкове. Сега животът ѝ явно бе изпълнен с много повече трудности и въпросителни.

На всичко отгоре и Карла! Очакваше от Джеси да има готов отговор за всеки от проблемите на дъщеря ѝ. Така беше винаги — щом в семейството се появеше някакъв проблем, всички бяха свикнали да чакат Джеси да измисли решението. Знаеха я като силната, уравновесената, разумната — като тази, която никога няма да позволи на чувствата да замъглят разсъдъка.

Джеси се вгледа в бледото си отражение в огледалото и за миг се почувства като механична играчка — сякаш някой беше поставил ключ в гърба ѝ и я беше навил. Стомахът ѝ се сви. Прииска ѝ се да постъпи точно като Мелиса — да се затвори на спокойствие в тоалетната. Нервите ѝ бяха опънати до край и за пръв път в живота си се почувства несигурна в онова, което ѝ предстоеше.

Защо точно сега трябва да се случи така... Ейдън Маккълou правеше с присъствието си ситуацията още по-тягостна! Прищявка на съдбата ли беше появяването му в ресторанта, или Ейдън нарочно я преследваше?

Каквото и да беше, на Джеси никак не ѝ се връщаше на масата. Капризите на племенницата ѝ я бяха изтозили достатъчно, за да има сили да се справи и с емоционалното напрежение от присъствието на Маккълou.

Когато все пак се върна на мястото си, тя се мобилизира и успя да се държи тъй, сякаш той изобщо не съществуваше. Знаеше, че в същото време Ейдън не отлепя очи от нея и въпреки това не му обърна никакво внимание. Беше го мярнала косо и бе забелязала, че разговаря оживено с адвоката. Сигурно обсъждаха подадената от Маккълou-старши молба за преразглеждане на съдебното решение. От една страна, на Джеси ѝ се искаше да разбере дали това наистина бе така, но от друга — копнееше да забрави, че двамата изобщо бяха наблизо.

Благодарение на жизнерадостната природа на Девъни и на ненаситното любопитство на Карла да научи повече за големия град, никой не забеляза, че Джеси беше малко потисната, докато се хранеха. Едва на тръгване тя се осмели отново да хвърли поглед към съседната маса. Сега там седяха двойка млади хора, нежно доближили главите си. Ейдън си беше тръгнал, без изобщо да ѝ се обади!

Разбира се, на Джеси никак нямаше да ѝ е приятно, ако я беше заговорил. Странно защо, начинът, по който беше напуснал, я накара да се почувства някак разочарована.

Ейдън обаче не си бе тръгнал. На излизане от залата Джеси го забеляза да седи на висок стол пред бара. Държеше халба бира.

Тя се направи, че не го вижда, но Девъни услужливо ѝ го посочи: — Виж кой е на бара. Онзи симпатяга, когото не искаше да гледам преди малко. Седи и пие бира — каза тя и сбута Джеси, докато чакаха Карла и Мелиса в малкото преддверие, разделящо фойайето от залата за хранене. — Гледа към нас.

— Нека си гледа — рече нехайно Джеси и нарочно се обърна с гръб към бара.

— Струва ми се, че се чуди как да те заговори. Ако искаш, иди и му се обади. Аз ще остана тук да изчакам роднините ти.

— Не, благодаря! — каза саркастично Джеси. После, като видя озадаченото изражение на приятелката си, добави: — Не е това, което си мислиш, Дев. Просто познат, нищо повече.

— Ако се съди по начина, по който те гледа, не вярвам в следващия миг да дойде и да ти предложи да си купиш застрахователна полица.

Джеси пристъпи притеснено от крак на крак и погледна към коридора, водещ към тоалетните.

— Ще отида да видя защо Карла и дъщеря ѝ толкова се забавиха.

— Късно е! Той вече идва насам — прошепна затворнически Девъни.

Сърцето на Джеси се качи в гърлото ѝ. Последното нещо, което искаше в този миг, бе да разговаря с Ейдън Маккълou. Но... така ли бе наистина?

В мига, непосредствено преди да се обърне с лице към него, Джеси почувства как тялото ѝ потръпва. Познато усещане — появяваше се винаги, когато този мъж се мернеше наблизко...

— Здравейте, Ейдън.

— О, Джеси! — Той кимна, докато произнасяше името ѝ. — Каква изненада!

„Голяма“ — идеше ѝ да се заяде, но се въздържа. Вместо това представи Девъни, а после се огледа за адвоката. За щастие, беше останал на бара.

— Кой печели? — запита Девъни, след като шумни викове в залата дадоха да се разбере, че се е променил резултатът в баскетболния мач, който даваха по телевизията.

— „Вълците“ падат с десет точки — заяви Ейдън тържествуващо.

— Много съществена загуба — отсече нещо Девъни и се зае да омайва Ейдън с впечатляващи познания от областта на националното първенство по баскетбол.

Джеси се загледа в нея, зяпнала от удивление. Когато беше въпрос да се печелят мъже, приятелката ѝ винаги намираше подходящите теми за разговор. Беше израсла сред трима братя и това обстоятелство може би ѝ помагаше. Ами, глупости. Дори и кръгло сираче да беше, Девъни пак щеше да знае как да разговаря с момчетата. Просто си я биваше.

Само след няколко минути Джеси вече знаеше, че Ейдън е завършил университет в Минесота, че има диплома от школата „Карлсън“ по мениджмънт, че живее в Пасадина и че любимият му спорт е баскетболът. Научи всичко това, без да се наложи да си отвори устата.

Беше признателна на приятелката си, че поддържа разговора вместо нея и затова се сепна, когато Девъни внезапно каза:

— Джес, защо не почакаш тук, докато аз отида да видя защо се бавят Карла и малката?

Последваха няколко мига на сконфузено мълчание, през които Джеси успя да разгледа големите длани на Ейдън, а също и краката му, после лактите — изобщо всичко, на което в старанието си да избегне погледа му, можеше да спре очите си.

— Колко е малък светът наистина — каза Ейдън. Плътният му глас напомни на Джеси, че този мъж, с тези ръце, крака и лакти, е всъщност доста привлекателен.

— Сигурно в офиса на баща си сте затрупан с работа. — Тя възнамеряваше да вложи сарказъм в думите си, но от начина, по който Ейдън ѝ се усмихна, разбра, че по-скоро му беше доставила удоволствие.

— Действително, върша доста неща — каза той. Не сваляше очи от нея.

Джеси познаваше мъжете достатъчно добре, за да си въобразява, че Ейдън се бе приближил само за да побъбри учтиво с нея. Не, те и двамата отлично знаеха какво искат.

— Как е баща ви... По-добре ли е? — попита тя, за да намали напрежението, което витаеше във въздуха.

— Да, по-добре е.

— Радвам се да го чуя.

Отново последва тягостно мълчание. За облекчение на Джеси, похотливото пламъче като че ли изчезна за малко от погледа на Ейдън. Миг по-късно обаче той предложи да ѝ вземе нещо за пиене.

— Не, благодаря — отказа учтиво тя. — Тук съм със сестра си и племенницата си.

— Но дори да не бяхте с тях, сигурно пак щяхте да ми откажете.

— Вероятно да, наистина. — Не виждаше никакъв смисъл в това да лъже.

— Неприятно ли ви беше, че днес се появих пред витрината?

Трябваше да му отговори утвърдително, но нещо в начина, по който я гледаше, я накара само да свие рамене и да каже:

— Както бяхме говорили, за това ми плащат — за да ме гледат хората.

Тя надзърна през рамото на Ейдън и забеляза, че вече бе успяла да привлече вниманието на адвоката. Наблюдаваше я с интерес. Дали вече се бе досетил откъде я познава?

В следващия миг сърцето ѝ заби учестено: адвокатът слезе от високия стол на бара и се запъти към тях. Джеси се ужаси — предпочиташе да изпие литър блажна боя, вместо да разговаря с него.

— Радвам се, че се срещнахме, Ейдън, но трябва да тръгвам — измърмори тя и избягна погледа на мъжа до нея. После бързо закрочи към изхода.

— Джеси, почакай! — извика Ейдън зад гърба ѝ, но тя не се обърна.

Тази вечер Джеси не успя да заспи лесно. Ако не мислеше за проблемите на племенницата си, то пред очите ѝ изплуваше Ейдън Маккълou. Защо този мъж ѝ се пречкаше?

Появата му в компанията на адвокатата бе събудила в душата ѝ чувства, които предпочиташе да не изпитва. Споменът за процеса отново оживя в съзнанието ѝ и тя повече не бе в състояние да прогони съмненията, които не ѝ даваха покой.

С разумни доводи Джеси можеше да намери оправдание за решението, което беше взела в качеството си на съдебен заседател. Емоционално оправдание обаче тя нямаше. Нито представените доказателства, потвърждаващи вината на подсъдимия, нито единоклонието, с което беше взето съдебното решение бяха аргументи, които можеха да успокоят сърцето ѝ. Дълбоко в себе си тя бе разяждана от вина — не можеше да се отърве от усещането, че бе спомогнала невинен човек да се озове зад решетките.

Няколко пъти през седмицата Джеси едва бе устоявала на изкушението да позвъни на госпожа Абът, нейната колежка съдебна заседателка. Любопитно ѝ бе да узнае дали и върху нея преживяното в съда бе оказало подобно травмиращо въздействие. Бе стигала дотам да вдигне слушалката и да набере номера. Накрая всеки път се отказваше — не ѝ даваше сърце да безпокои възрастната жена с въпроси за това дали бяха взели правилно, или неправилно решение.

В безизходицата си бе отишла до библиотеката и се бе поровила в каталога за статии върху съдебния стрес. Успокои се, когато прочете, че не е необичайно за някои хора да се окажат в емоционално състояние, подобно на нейното. Според едно изследване най-малко две трети от съдебните заседатели по тежки криминални дела се бяха оплаквали от напрежение и безсъние. При някои това състояние бе продължило цели четири месеца.

Джеси никак не бе сигурна, че нервите ѝ ще издържат в течение на четири месеца — още повече ако Ейдън Маккълou непрекъснато трябваше да се мярка пред очите ѝ. Колкото по-често го виждаше, толкова повече вината за решението, което бе взела в съда, натезжаваше на съвестта ѝ.

Някъде в малките часове на нощта тя реши, че следващия път, когато го срещне, ще му заяви направо, че той изобщо не я интересува. Щеше също така да го помоли повече да не се появява пред витрината.

Още на следващия ден ѝ се удаде такава възможност. Малко преди края на работното време Ейдън застана пред магазина. Отначало Джеси не го забеляза. Само усети присъствието на мъжа по странния начин, по който пламна кожата ѝ.

Щом „вълшебният прашец“ заваля за последен път и тя вече можеше свободно да се движи, очите ѝ моментално потърсиха Ейдън из тълпата. Откри го да стои облеган на обкичената със зелени гирлянди улична лампа и му посочи с жест да се нареди на опашката за телефона.

Когато му дойде ред да говори, Девъни се обърна към нея и ѝ направи знак с очи — вече беше разбрала за кого е следващият разговор.

Джеси пое слушалката от протегнатата ръка на колежката си, като се опита да не обръща внимание на горещината, която внезапно бе обляла тялото ѝ.

— Бих искала да говоря с вас — каза тя. Стараеше се да не обръща внимание на това колко красиво — като истински малки звездички — блестяха снежинките, полепнали по косата му.

— Искате да говорите с мен? — повтори объркано той. Думите ѝ го бяха изненадали.

— Да, възможно ли е?

В очите му блесна доволно пламъче.

— Само кажете кога и къде и аз ще бъда на мястото!

Джеси погледна часовника си.

— След около половин час свършвам работа. Чакайте ме на служебния изход.

— Добре. Дотогава, довиждане! — Той се усмихна и остави слушалката. Усмивката му бе съвсем лека — усмихна се само с ъгълчето на устата.

— Хайде, говори! — каза Девъни веднага след падането на завесата. — Става ли работата?

— Не е това, за което си мислиш — каза Джеси с леко раздражение.

— Каза, че не го харесваш.

— И това е самата истина.

— Тогава защо поиска да се срещнете?

Джеси въздъхна.

— Дълга история, Дев. — После закрачи към съблекалните, като се надяваше, че приятелката ѝ ще смени темата. Само че тя продължи с въпросите.

— Сигурна ли си, че ще е разумно и безопасно да се срещнеш с този мъж? Искам да кажа... само заради това, че всеки ден идва пред витрината... — Тя замълча като изчакваше Джеси да каже нещо. Коментар обаче не последва. — Поне знаеш ли как е фамилното му име?

— Да. Маккълou.

— Маккълou? Като на убиеца на Кетлийн Дениълс? — Девъни сграбчи приятелката си за лакътя. Бе зинала от изненада и объркване.

— Точно така. Ейдън е синът на въпросния човек.

— Но това е абсурдно! Как така ще се срещаш с него! — Девъни поклати глава: — Не, не. В никакъв случай, Джес!

— Не се тревожи. Всичко е наред, Дев. — Джеси се опита да успокои приятелката си, но тя още не можеше да повярва на ушите си.

— Наред? — извика Девъни. Гласът ѝ писукаше от вълнение. — Как може всичко да е наред, след като се каниш да излезеш със сина на човека, когото осъди за убийство преди по-малко от две седмици!

— Нещата не стоят точно така, както си ги представяш, Дев, и ако нямаш нищо против, по-добре да не ги обсъждаме.

Девъни вдигна ръце.

— Е, добре, предавам се — каза тя с горчива ирония. — Няма да настоявам. Щом не искаш да разговаряме...

Джеси се почувства малко виновна. Двете с Девъни бяха добри приятелки. Само че не дотолкова, че да може да обсъжда с нея всякакви теми без изключение. Пък и по принцип предпочиташе да пази личния си живот далеч от очите на околните.

Докато вървеше към служебния изход, тя си повтаряше, че единственият начин да се освободи от травмиращия спомен за процеса бе, като забрави за Ейдън.

Забеляза го да стои подпрян на бюрото на портиера и лицето ѝ пламна от напрежение. Ейдън бе обърнат с гръб към нея, така че единственото, което се виждаше, бе черно кожено яке, сиви панталони

и черни обувки. Беше приведен над бюрото, близо до главата на пазача, който се смееше.

— А, ето я и нашата Снежанка — каза Фред като забеляза Джеси да се приближава.

Ейдън стана и се обърна с лице към нея. Личеше си, че му е приятно да я види, и Джеси се почувства малко гузна. Как да кажеш на някой, който те гледа с такъв възторжен и невинен поглед, повече да не се мярка пред погледа ти?

— Е, затваряме ли Северния полюс за днес? — попита Фред и така отклони вниманието на Джеси от красивото лице на мъжа, който я очакваше.

— Да — кимна тя утвърдително. — Всеки миг трябва да се появи и Девъни. Остана за малко да проведе един-два телефонни разговора.

Фред погледна Ейдън и рече:

— Помните какво ви казах, нали? — После му смигна заговорнически, отключи вратата и ги пусна да излязат.

Джеси бе любопитна да узнае какво именно не трябваше да забравя Ейдън, но като забеляза начина, по който се спогледа с нощния пазач, реши по-добре да не пита.

Студената вихрушка ги посрещна още с първите крачки на улицата. Ейдън потръпна, бързо вдигна ципа на якето си и извади чифт кожени ръкавици.

— Накъде? — попита той. В мразовития въздух дъхът му образува малко пухкаво облаче.

Джеси се почувства още по-виновна. Той явно бе схванал съвсем погрешно предложението ѝ. Трябваше да му заяви, че повече нито иска да го вижда пред витрината, нито където и да било другаде. Трябваше да го направи веднага — тук, в студа, на тротоара, и нямаше защо да се чувства гузна или виновна от постъпката си.

За жалост, не можеше. Или поне не искаше. Не беше сигурна кое от двете бе причината. В крайна сметка каза:

— Не съм подходящо облечена за излизане.

— Ако питате мен, дори сте издокарана — каза Ейдън като огледа клина ѝ на цветя и маратонките. — Какво ще кажете да седнем в онова заведение от другата страна на улицата? — Той кимна към

малкото барче на ъгъла, чиято зелена неонова табела примигваше гостоприемно и примамливо.

Джеси колебливо се съгласи, но само защото той потръпваше от студ, пък и на улицата ѝ беше неудобно да изрече нещата, които си бе намислила.

Щом влязоха в заведението, тя разбра, че облеклото ѝ наистина не подходеше на мястото. Заведението бе и ресторант, и бар, уютно, интимно осветено, с тиха, ненатрапчива музика. Посетителите бяха предимно двойки, дошли да изпият по едно питие. В студената декемврийска вечер заведението предлагаше превъзходен уют.

Настаниха ги на миниатюрна масичка, толкова малка, че дори и за двама бе невъзможно да седят, без да допират колене или лакти. Джеси понечи да свали палтото си и Ейдън ѝ помогна, като го взе и го остави на една от закачалките на стената.

— Благодаря — учтиво се усмихна Джеси.

— Моля — отговори Ейдън, малко развеселен от любезните обноски на компаньонката си.

Тъкмо се канеше да я запита защо го гледа толкова особено, и пристигна сервитьорката.

— За мен едно еспreso — каза Джеси.

— Значи две — добави Ейдън.

След неуспешния опит да ги убеди да си поръчат и сладки, момичето си отиде. Ейдън забеляза как Джеси я изпрати с поглед, докато се отдалечаваше по посока на бара.

— Интересно място — каза той и огледа обстановката.

— Да, наистина — съгласи се Джеси, след като също се огледа. Ейдън усети, че тя съвсем не беше толкова спокойна, колкото се опитваше да му внуши с държането си.

Когато днес го бе помолила да се срещнат, той беше толкова поласкан, че и през ум не му мина да разсъждава за причината на предложението ѝ. Дни наред беше събирал смелост да вдигне телефона на Дядо Коледа и да разговаря с нея. Сега, когато тя го бе изпреварила и бе поела инициативата, беше малко объркан и не знаеше как да се държи в отговор.

Ейдън не беше от този тип мъже, които си репетират наум репликите. Казваше точно това, което чувстваше. Така постъпи и сега.

— Защо, според вас, идвам всеки ден пред витрината? — запита той като погледна Джеси в упор.

— Казахте, че ви е на път, когато отивате към офиса на баща си.

— Да, ако избира по-дългия маршрут. — Той се усмихна. Макар и сдържана, усмивката му бе покоряваща.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Че идвам пред витрината, защото ви намирам за очарователна. — За негова изненада Джеси се изчерви. — Мислех, че комплиментите вече не ви правят впечатление.

— Обстоятелството, че съм манекенка, не означава, че не ме притесняват ласкателствата — каза тя. Беше съвсем искрена.

— Не се опитвам да ви лаская, Джеси. Само искам да кажа, че от четири седмици насам се чувствам също като малчуганите, които се редят на опашка, залепили нослета на витрината — само да са по-близо до онова, което заема мислите и въображението им. И аз като тях исках да съм по-близо до съществуването, което не ми дава покой вече доста време. Само че, за разлика от децата, аз не идвах заради Дядо Коледа. Идвах заради вас.

Ейдън млъкна, очаквайки реакция. Джеси само прехапа долната си устна. От изражението ѝ личеше, че думите му я бяха заварили съвсем неподготвена.

— Бих искал да ви опозная по-отблизо... Сигурно вече сте го почувствали.

Тя вдигна лице. Красотата ѝ беше ослепителна.

— Сигналите, които досега ми изпращахте, бяха малко объркващи — отговори Джеси.

— Е, да, но си имаше причина за това. Имам предвид събитията, в които и двамата с вас се наложи да участваме.

Джеси уморено се усмихна. Сърцето на Ейдън се изпълни със съжаление.

— Ако ви бях поканил да вечеряме, щяхте ли да приемете?

— Вероятно не — отговори тя. Думите ѝ го накараха да потрепне.

— Заради баща ми ли?

— Да. Не ви ли смуцава обстоятелството, че аз съм сред тези, които го осъдиха?

Ейдън опря лакти на масата и се наведе.

— Джеси, през изминалата седмица аз трябваше да се примиря с мисълта, че баща ми е престъпил закона и съответно, е наказан за деянието си. Ако на вашето място в залата седеше друг съдебен заседател, нещата нямаше да се променят и присъдата най-вероятно щеше да е същата.

— Значи мислите, че баща ви е виновен?

— Ако трябва да бъда искрен, съвсем откровено ще ви кажа, че и аз не знам.

В момента, в който изрече тези думи, Ейдън се почувства виновен. Не трябваше да признава, че има съмнения относно невинността на баща си — дори в действителност да си го мислеше.

Именно съмненията бяха станали причина да се обтегнат отношенията между него и майка му. Тя не можеше да разбере как бе възможно синът да не вярва безрезервно в невинността на собствения си баща. Ейдън се бе почувствал като въжеиграч. От една страна, опитваше се да се убеди, че баща му не бе извършил престъплението — правеше го като жест към майка си. От друга обаче, непрекъснато го гризеше съмнение, че решението на съда може и да е напълно основателно.

— Извинете ме, беше напълно неуместно от моя страна да ви задавам подобен въпрос — каза Джеси и с това прекъсна мислите му. — Разбирам, че за никого от семейството ви не е било лесно да асимилира случилото се.

В очите на Джеси се четеше съчувствие. Ейдън си беше създал друго мнение за нея. Изглежда, че съвсем не бе така безразлична към делото.

Пристигна сервитьорката с поръчката и за да не говорят пред нея, Ейдън реши да смени темата.

— Да оставим съдебния процес на мира — каза той. — Разкажете ми нещо повече за себе си. Как станяхте манекенка в най-големия универсален магазин на Минеаполис?

— Обратно на това, което повечето млади момичета си мислят, тази история не е нито бляскава, нито вълнуваща. — Тя отпи от кафето си.

— Сигурно неподвижната поза в продължение на толкова време е много уморителна.

— Е, човек малко се сковава, но това не е голяма беда. Свиква се, с малко практика. — Тя остави чашката си. — Вършила съм всякакви неща — позирала съм в костюм на прасе за селскостопанска реклама, раздавала съм листовки във фоайето на конгресния център и какво ли не още... В универсалния магазин не ми е толкова зле, работила съм и по-неприятни неща.

— Значи от доста време сте в тази професия?

— Да — каза тя, отпи отново и се загледа в чашката си.

Последваха няколко мига на мълчание. Ейдън не сваляше очи от лицето ѝ. После каза:

— Вие не ме искате. Така ли е?

Думите му толкова я сепнаха, че тя буквално подскочи и посегна за чантичката си.

— Съжалявам. Може би не трябваше да идвам.

— Идеята беше ваша — напомни Ейдън. И той беше объркан, но не колкото нея. — Защо наистина ме поканихте?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Смятах да ви помоля да не идвате повече пред витрината.

— Разбирам... — Той се огледа безпомощно. Почувства се като кръгъл глупак. Беше си въобразил, че момичето го кани, понеже го харесва, а се оказа точно обратното. Тя не искаше да го вижда. — Е, понякога се получава и така... — Гласът на Ейдън беше едва доловим. По-скоро говореше на самия себе си. — Съжалявам. Сигналите, за които споменахте, явно не са пристигнали по предназначение. — Той извади няколко банкноти и ги остави на масата. — Не исках да ви досаждам.

Понечи да си тръгне, решен да се измъкне колкото може по-бързо.

— Ейдън, почакайте! — Джеси се пресегна и го спря с ръка. — Разбрахте ме неправилно.

— А как трябваше да ви разбера?

Тя се затрудни в отговора.

— Никога не сте ми досаждали. По-скоро ме разсейвате.

В погледа на момичето Ейдън прочете, че сигналите му все пак имаха ефект. Джеси не бе безразлична към него, в това нямаше съмнение.

— Но нали точно вие казахте, че сте способна да се абстрахирате от хората пред витрината?

— От повечето — да — съгласи се тя.

— Но не и от мен, така ли? — Лицето на Ейдън доби замислено изражение. — И с какво точно съм по-различен от останалите?

Джеси прехапа долната си устна и не отговори. Чудеше се дали да каже истината. Погледът на мъжа предразполагаше към откровеност, но дългогодишният ѝ навик да се държи резервирано ѝ помогна и този път.

— Всичко е заради баща ви, Ейдън. Не ми беше никак лесно на този процес.

— Било каквото било. Мисля, че вече се разбрахме да не го коментираме.

— Казахте, че е трябвало да положите усилия, че да се примирите с мисълта за това, което се случи — напомни му тя.

— Защо, вие лесно ли го забравихте? — попита Ейдън изненадано.

— Не съвсем... — В гласа на Джеси прозвуча колебание. Защо трябваше, макар и косвено, да си признава, че споменът за делото не ѝ дава спокойствие? — За мен участието в процеса бе особено мъчително преживяване. Опитвам се да го забравя, но не успявам.

— Само че докато ме виждате, няма да можете да се отърсите от спомена, така ли? — запита Ейдън без заобиколки.

— Ще опитам — отговори тя.

Ейдън постоя замислен, после каза:

— Джеси, още от мига, в който за пръв път ви зърнах във витрината, реших, че трябва да се запозная с вас.

— И сигурно затова всеки ден идвахте — каза тя и се усмихна.

Ейдън се разсмя от сърце:

— Е, вероятно не съм бил особено дискретен, признавам. Искях да кажа обаче, че дори да не беше делото, пак щях да намеря някакъв начин да се запозная с вас.

— Но делото все пак е факт — рече Джеси. — Не можем да се правим, че не го е имало.

Ейдън въздъхна.

— Да, така е, наистина. — Пресегна се и сложи дланта си върху нейната. — Съжалявам, че се наложи да съдите мой близък, но в

случая нищо не зависеше от нас двамата. А и това вече е минало.

— И мислите, че трябва да го забравим?

— Толкова ли трудно ще ви бъде? — попита той като внимателно я наблюдаваше.

Джеси леко сви рамене.

— Може би не, но с течение на времето...

— Точно времето е нещо, с което не разполагам. Скоро отлитам за Калифорния, и преди да напусна Минесота, бих искал да ви поканя да вечеряме заедно. — Тя не отговори веднага, а той погали ръката ѝ. — Е, чакам отговор.

Джеси се огледа объркано.

— Дори самата мисъл да кажа „да“ ми се струва неприемлива. Ситуацията е толкова особена...

Ейдън се усмихна широко и белите му зъби блеснаха ослепително.

— Е, с мен е така. Постоянно забърквам себе си и околните в особени ситуации.

Един поглед в дълбоките му тъмни очи бе достатъчен да я размекне:

— Всяка вечер съм заета в магазина до девет...

— Няма проблем. За мен това дори е рано. Свикнал съм да вечеряам по-късно от обичайното.

Джеси продължаваше да се колебае. Опитваше се да прецени дали ще бъде разумно да приеме предложението. Минусите бяха повече от плюсовете. Глупаво бе да се отдава на увлечението по мъж, който беше тук само временно. Но дори и Ейдън да живееше постоянно в Минесота, оставаше фактът, че тя бе участвала в делото. Ако наистина искаше да забрави това, не бе разумно да приема да вечеря със сина на човека, когото бе осъдила. От друга страна обаче, тя искаше да узнае какво бе направила адвокатската фирма на Уил Лепли, за да аргументира невинността на обвиняемия в молбата за преразглеждане на решението. Ако се съгласеше да вечеря с Ейдън, сигурно щеше да узнае всички подробности. Заради това прие поканата... Дали не си търсеше оправдание?

ОСМА ГЛАВА

Към седем в петък тя вече съжеляваше, че е приела поканата. Вечерята надали щеше да протече спокойно.

Това обаче не беше главната грижа на Джеси. Смущаваше я преди всичко фактът, че между нея и Ейдън съществуваха особени чувства, които нямаха отношение към делото. Чувствата бяха еротични — силно еротично привличане. Усети го в мига, когато за пръв път съзря непознатия мъж пред витрината.

Ейдън ѝ действаше възбуждащо — беше не само хубав, но притежаваше и фаталното съчетание от нежност и мъжественост. Малко жени биха могли да устоят на тази комбинация — Джеси не правеше изключение.

През изминалия ден тя непрекъснато се бе взирала в тълпата с надеждата да открие Ейдън сред минувачите, но него го нямаше. Мярна се едва минути преди края на смяната, и то само за да ѝ махне, преди да потъне с навалищата във входа на универсалния магазин.

За голямо облекчение на Джеси, Девъни имаше среща с Ник след работа, бързаше и не успя да забележи, че тази вечер вместо старите си дрешки, приятелката ѝ облича елегантен черен пуловер и ластичен клин. Красивото жълто сако внасяше контраст и изисканост.

Джеси свали сценичния грим. После пусна косите си. Вгледа се в огледалото и се запита с какви ли жени излиза да вечеря Ейдън. Ниски? Високи? Руси? Брюнетки? Червенокоси?

От начина, по който я гледаше, тя реши, че за него типът не е от особено значение. Погледът му беше недвусмислен — така гледаха всички мъже, когато видеха привлекателна жена. Присъствието на Ейдън караше лицето на Джеси да пламти. Необходим ѝ бе самоконтрол, за да изглежда спокойно.

— Къде отиваме? — запита тя и остави чантичката си върху бюрото на Фред, за да се облече.

— Няма да ти е необходимо. — Ейдън посочи към вълненото сако. — Запазил съм маса в „Анжелина“.

Ресторантът беше в хотела, свързан с общ вход с универсалния магазин. Девъни харесваше ресторанта, но Джеси не бе ходила, за да прецени дали известността на „Анжелина“ има основание.

— Няма смисъл да излизаме на студа без причина — каза Ейдън, загледан във вихрушката от снежинки, която се виеше зад прозорците. После внимателно хвана Джеси за лакътя и я поведе към ресторанта.

— Май не обичаш много зимата, а? — подхвърли тя. Той винаги зъзнеше от студ пред витрината.

— Е, все някак ще я изтърпя, но ще излъжа, ако кажа, че имам нещо против топлите климати. — Двамата спряха пред асансьора и Ейдън направи път на Джеси да мине пред него. — След четири години, прекарани в южна Калифорния, сега не съм подготвен за тукашните виелици.

— Не ти ли липсва смяната на сезоните? — попита тя, като се опитваше да не обръща внимание на приятното усещане от допира на ръката му около талията ѝ.

— Не, не ми липсва, макар Коледа без сняг все още да ми се струва малко неестествена — каза той. Топлата му, почти носталгична усмивка накара Джеси да се почувства още по-объркана.

— Не се ли връщате у дома за празниците?

Той поклати глава със съжаление:

— От работа досега не ми е оставало време.

Стигнаха входа на ресторанта, преди да успеят да довършат разговора си. Салонен управител в строго официално облекло ги заведе до уединената запазена маса със снежнобяла покривка и сребърни прибори. Ейдън ѝ държа стола. Джеси веднага забеляза, че върху чинията ѝ е поставена червена роза с дълго стебло. В следващия миг очите ѝ автоматично потърсиха тези на Ейдън. Въпросите, които понечи да зададе, намериха отговор в красноречивия израз на лицето му.

Джеси внимателно вдигна розата и вдъхна благоуханието ѝ. После тихо каза:

— Разкошна е. Благодаря ти.

— Няма за какво — каза той. Гласът му беше мил, а думите му я трогнаха. Ейдън изчака да се отдалечи салонния управител и добави: — Ужасно се радвам, че си до мен, Джеси.

Интимната атмосфера я притесни. Сърцето ѝ заби ускорено. За да превъзмогне смущението, тя се опита да промени темата на разговора:

— Разкажи ми за Калифорния. С какво те привлича?

— Ами... Там не е нужно шест месеца в годината да се ходи с вълнени чорапи и шалове.

— Човек свиква с всичко — каза Джеси и добродушно се усмихна. На нея студът не ѝ пречеше.

— Знам ли... Двадесет градуса под нулата... И този пронизващ вятър... Или съм се изнежил, или тази година зимата е по-студена от всякога.

— Разглезен си от топлия калифорнийски климат, това е. — Тя се загледа във великолепия бронзов загар на кожата му.

— Може би — усмихна се Ейдън и сви рамене.

— Смяташ ли скоро да се връщаш?

— Не знам. Защо, искаш да си тръгвам ли? — попита той с обичайната си прямота. Джеси този път не се сепна — вече беше започнала да свиква с държането му. Макар че...

За щастие, дойде сервитьорът и тя избягна отговора.

Вместо да поднесе менюто, сервитьорът го изпя като оперна ария. Това ги развесели и намали напрежението, което бе започнало да се промъква в разговора.

За облекчение на Джеси, веднага след отдалечаването на сервитьора, Ейдън сам смени темата.

— Цял живот ли си прекарала в Минесота? — запита той.

— Да. Израсла съм в животновъдна ферма в областта Морисън, на около сто и петдесет километра северно оттук.

— Животновъдна ферма?

— Да. Какво толкова чудно има? Не приличам ли на селянче?

— Не съвсем.

Джеси се разсмя:

— Трябва да ме видиш как се трудя в обора.

— Значи знаеш как се доят крави.

— Да, и кози също. Дори съм участвала в състезания между фермите. Е, животните днес се доят с машини... Пък и доста време мина, откакто за последен път съм доила.

Той се опита да си я представи във фермата, сред кравите, но не успя.

— Значи си мъжко момиче.

— Цялото ни семейство е такова. Иначе нямаше да можем да се задържим в този занаят толкова дълго.

Ейдън я наблюдаваше с удоволствие. Харесваше му, когато се държеше спокойно и естествено. Високомерието, което бе нейна защитна преграда, бе изчезнало. Тя се държеше мило и внимателно, а топлите ѝ очи блестяха с особена красота.

— Не е лесно да си фермер в днешно време — рече Ейдън.

Пристигнаха салатите и тя премести поглед върху чинията.

— Никога не е било. Малко хора са съгласни да работят по деветдесет-сто часа седмично, да стават в четири и половина сутрин и да не ползват отпуска.

— Така е — рече той. Усети гордостта в гласа на Джеси. — А как ти се стори животът в града в сравнение с този във фермата?

— О, сякаш бях попаднала в някакъв друг свят! — каза тя и вдигна очи.

— И кой от двата предпочиташ?

— Всеки си има добри и лоши страни. Ето защо аз избрах компромисния вариант — отидох да живея при баба в Делано. — Тя отчупи от филийката. — Работя в града, но живея на тихо и уютно място, което ми дава усещането, че съм си у дома, сред природата.

— Делано... Това не е ли на петдесетина километра отук?

— Да.

— Не е ли доста далеч? Няма ли все пак да ти е по-удобно, ако имаш апартамент в Минеаполис?

— Може би, но на мен не ми пречи пътуването. На времето имах апартамент тук. При баба ми е добре.

— Живяла ли си на друго място?

Джеси кимна.

— Веднага след като завърших гимназия, отидох да следвам в Сейнт Пол.

— В Икономическия институт ли?

Джеси кимна.

— Да, учих икономика на селското стопанство. По средата на следването обаче открих, че академичните занимания не ме привличат

истински. Реших да напусна института и да започна работа.

— Тогава ли реши да станеш манекенка?

— О, не — засмя се тя. — И през ум не ми минаваше.

— Как се озова в тази професия?

— Би могло да се каже, че имах шанса да попадна на подходящо място и в подходящо време. След като напуснах института, започнах работа като секретарка в една рекламна агенция.

— И в един хубав ден някакъв ловец на таланти прекрачи прага на офиса и реши, че от теб ще излезе идеален манекен за витрина на универсален магазин?

— Не съвсем — каза тя и отпи от кафето, преди да продължи. — Той беше художествен директор. И не откри мен, а ръцете ми. — Тя вдигна длани, за да ги покаже на Ейдън. — Каза ми, че точно това му трябва в момента. После отидох на интервю, одобриха ме... Останалото е, както се казва, история.

— Значи така започна — с ръцете.

— Да. Държах пирожки и кейкове, докато снимаха илюстрациите за една готварска книга. После демонстрирах бижута, а съвсем скоро показвах пица в един рекламен видеоклип.

Ейдън хвана ръката ѝ.

— Не ме учудва — каза той и я огледа внимателно, сякаш бе от крехък порцелан. — И аз бих купил пица от такава ръка. Съвършена е.

— Не съвсем, но върши работа пред камерата — каза тя и се дръпна. После взе чашата с вино и я доближи до устните си.

Ейдън проследи с поглед елегантния жест на ръката ѝ. Изящните пръсти се склочиха около кристалното столче на чашата.

— Работила ли си и с други части на тялото си? — попита той с усмивка.

— Не. Ходилата ми са прекалено големи, а краката ми са малко кокалести. Работя или с цяло тяло, или само с ръцете си.

Ейдън искаше да ѝ каже, че я харесва цялата, но реши да замълчи.

— А какво ще правиш след празниците, когато магазинът няма да има нужда от Дядо Коледа и помощничките му?

— Ще се преместя от другата страна на улицата — в булчинския салон „Рене“. Ще позирам в булчинска рокля.

— Пак във витрината ли?

— Да. Ще има три манекенки, но двете ще бъдат кукли.

— Булка-манекен! А ще има ли младоженец да те държи за ръка?

— Не, според импресариото ми. Разбира се, в последната минута винаги могат да ми натрапят някого.

Чашата на Джеси бе почти празна и Ейдън се пресегна да вземе бутилката.

— Джеси, била ли си булка някога? — попита той, докато наливаше виното.

— Стотици пъти — каза тя като нарочно се направи, че не е разбрала въпроса му.

Той вдигна очи.

— Искам да кажа — в действителност.

— Само веднъж... — Тя отхапа от филийката, без да изпуска Ейдън от поглед. — Ти го знаеше, нали?

— Каза ми го Уил Лепли. Упоменато било в документите по делото — каза Ейдън с невинно изражение. — Статистически данни, пише ги навсякъде.

— И точно тези „статистически данни“ дадох повод на Лепли да внушава на съда, че мразя мъжете — поради развода си.

— А ти в действителност мразиш ли ги?

— Мразя само един... Но това няма значение. Той вече не играе никаква роля в живота ми. — Подчертано пренебрежителният тон, с който бяха произнесени последните думи, накара Ейдън малко да се усъмни в искреността им.

— Ако правилно те разбирам, въпросният мъж трябва да е бил мръсник.

— Повечето хора го харесват, но те не го познават достатъчно. — В думите ѝ се долови горчивина. — Професионален тенисист. Мисли, че и бракът е някакъв вид игра. За съжаление, ние двамата с него я играехме по различни правила.

— Какви са твоите? — Ейдън се беше доближил до нея — толкова плътно, че тя вече долавяше дъха на одеколона му.

— Верността е най-важното нещо — каза тя. Думите ѝ прозвучаха някак предупредително.

— Лично аз никога не съм бил женен, но също смятам, че няма по-важно нещо от верността — каза той като срещна погледа ѝ.

За радост на Джеси, в този миг отново се появи сервитьорът. Разговорът бе станал прекалено личен — не искаше да се разкрива чак толкова. Затова, след отдалечаването на сервитьора, се постара да пренасочи разговора към събеседника.

— Разкажи ми за твоята работа. Какво прави един консултант по мениджмънт?

— Казано най-просто, учи хората как да управляват подчинените си. Фирмите ме наемат, за да преценя дали ръководството си върши добре работата. От мен се очаква да дам полезни съвети в тази област.

— Значи се занимаваш с нещо като поправки?

Ейдън се усмихна.

— Нещо такова. Хората ми плащат, за да коригирам проблемите в предприятията им. Това обаче е само един аспект от нашата работа. Организираме също така семинари и курсове по фирмено управление.

— Върви ли бизнесът?

— Получаваме повече поръчки, отколкото можем да поемем. Сега трябва да съм в Калифорния и да помагам на съдружника си.

— Аз съм също учудена, че още не си заминал. Очаквах да заминеш много по-рано.

— Ще остана, докато лекарите не потвърдят, че състоянието на баща ми се подобрява. Правя го заради майка ми, разбира се.

Джеси искаше да го разпита за възрастния Маккъллоу, но се отказа. Бе забелязала, че всеки път, когато подхванеха тази тема, Ейдън реагираше остро. Затова избра друг въпрос:

— Как се справя майка ти?

— По-добре, отколкото очаквах. Да си призная, и аз не знам откъде намира сили.

— Сигурно е твърда жена.

— Иначе не би могла да съжителства с баща ми. Чу изложеното по делото. А тя му прости — въпреки всичко, което е правил зад гърба й...

Лицето на Ейдън отново доби остри черти. Джеси почувства, че разговорът поема опасна насока, но желанието да научи нещо повече за Том Маккъллоу се оказа по-силно от предпазливостта.

— Как е баща ти?

— Лекарите са оптимисти. Ако продължи да се подобрява, скоро пак ще го върнат в затвора. — Тонът на Ейдън бе станал груб и рязък.

Джеси се почувства виновна.

— Съжалявам, Ейдън.

— Няма за какво, Джеси.

Погледите им се срещнаха. Джеси реши, че сега е моментът да признае съмненията си.

— Ейдън, трябва да ти кажа нещо във връзка с делото.

Тя облиза пресъхналата си долна устна и пое дълбоко въздух. Преди да продължи, Ейдън се пресегна и хвана неспокойните ѝ пръсти.

— Джеси, не трябва да се извиняваш. Постъпила си така, както си намерила за добре. Да спрем да обсъждаме тази тема. Разговорите за процеса неминуемо пораждат напрежение между нас, а не искам да е така.

— Няма начин, Ейдън.

— Напротив. И за да бъда максимално откровен с теб, Джеси, ще ти призная, че двамата с баща ми изобщо не сме общували през изминалите няколко години. Още преди делото отношенията ни бяха влошени.

— По време на процеса семейството ти изглеждаше много сплотено.

— Уил Лепли искаше от нас да изглеждаме като образцово американско семейство. Като тези от телевизионните сериали. — Ейдън махна с ръка възмутено. — В действителност нищо не ни е наред.

— Естествено е проблемите да оставят старите вражди на заден план — каза дипломатично Джеси.

— Но не и в нашия случай. Вестниците раздухаха всичко до крайност.

— Да, ужасно наистина. — В очите на Джеси се четеше искрено състрадание.

Ейдън въздъхна.

— На нас с Шон ни е почти все едно, но майка го преживя много зле. Добре, че всичко свърши и след време ще можем да го забравим... Ако, разбира се, интуицията на Уил Лепли не му погоди номер.

— Няма ли да подадете молба за преразглеждано? — попита Джеси и зачака отговора със затаен дъх. Една от причините, поради които не се бе доизказала, когато спомена за съмненията си във връзка

с делото, бе предположението, че адвокатите на Том Маккълору ще обжалват решението.

— От това, че ще подадем молба, не следва, че делото непременно ще бъде върнато за преразглеждане. В момента адвокатите чакат да излязат протоколите от съдебните заседания. Когато разполагат с тях, ще пристъпят към обжалване.

— Не звучи много обнадеждаващо... — подхвърли Джеси. Надяваше се Ейдън да я обори.

Той обаче замълча. После каза унило:

— Уил Лепли е един от най-големите специалисти по наказателни дела в този щат. Той обаче също призна, че в случая е почти безсилен.

— Колко жалко... — каза Джеси, неспособна да каже нещо по-смислено.

— Няма защо всеки път, когато разговорът се завърти около делото, да се извиняваш. Не си направила нищо лошо. — Последните думи бяха изречени рязко, което накара Джеси да се почувства още по-зле.

Трябваше да му каже. Трябваше откровено да си признае, че бе направила нещо нередно. Макар да не бе убедена във вината на стария Том Маккълору тя бе гласувала за осъждането му.

Появи се сервитьорът и трябваше да сменят темата.

Докато вечеряха, разговаряха за филми и книги и Джеси с изненада откри, че двамата с Ейдън имат едни и същи предпочитания.

Остатъкът от вечерта премина неусетно. Дори се наложи сервитьорът да ги подсети, че е време да затварят. Бяха останала сами в ресторанта.

— Не знаех, че е толкова късно — изненада се Джеси.

— Прекарах много приятна вечер — каза Ейдън и стана, за да ѝ помогне да облече връхната си дреха.

— Аз също, Ейдън. Благодаря ти. — Думите на Джеси бяха съвсем искрени.

Излязоха от ресторанта за ръка. Ейдън настоя да я изпрати. Взеха колата ѝ, за да отидат заедно до мястото, където беше паркирал неговата.

Когато пристигнаха, тя очакваше целувка, но Ейдън само леко докосна бузата ѝ и рече:

— Добра слушателка си.

После се качи на белия линкълн и кара зад нея по целия път до Делано.

На другия ден Джеси очакваше Ейдън отново да се появи пред витрината, но колкото и да се взира, не го забеляза в навалищата. Опита се да измисли някакво обяснение и реши, че не е дошъл, тъй като бе събота, неработен ден, а той се отбиваше тук по пътя към офиса на баща си.

В понеделник също не се появи. Джеси започна да си мисли, че се е разочаровал от нея.

Във вторник пак го нямаше. Джеси почти се отчая. Ейдън не се интересуваше от нея като жена. Явно се бе заблуждавала в чувствата му.

В сряда преди Коледа, въпреки хапливия студ, опашката от желаещи да говорят по телефона на Дядо Коледа беше много дълга. Джеси не можа да сдържи усмивката си, докато наблюдаваше увитите като пашкули дечица — под шаловете и шапките се виждаха само очите им, блеснали от вълнение.

Внезапно сред тълпата от малчугани тя видя да се гърчи един познат силует. Ейдън! Беше гологлав, с вдигната яка и носеше тъмни очила. Докато му дойде ред на опашката за телефона, устните му започнаха да посиняват, а бузите му пламнаха от студ.

— Ще премръзнеш! Влез на топло — бяха първите думи на Джеси, когато чу гласа му.

— Разрешено ли е на Снежанка да се разхожда с шейна по време на обедната почивка? — попита той като кимна към теглената от два коня шейна, която минаваше край тях по улицата. Всъщност това беше файтон с плазове. Хората се возеха за забавление.

— Снежанката, с която разговаряте, е с непрекъснато работно време до девет вечерта — каза Джеси.

— Да, но шейната се движи само до пет и половина. Не можеш ли да излезеш по-рано?

Джеси сви рамене.

— Няма как. А и ти не си облечен за разходка с шейна.

— Е, добре — каза Ейдън разочаровано. — Да тръгвам, децата край мен почнаха да губят търпение. — Той едва успя да изрече последните думи и две момченца изтръгнаха слушалката от ръката му. Ейдън се усмихна, махна на Джеси за довиждане и изчезна във входа на универсалния магазин.

До края на работното време той не се появи. Джеси предположи, че ще я чака на служебния вход. Там обаче стоеше само снажният портиер и за своя собствена изненада, Джеси се почувства много разочарована.

— Как си? — попита Фреди.

— Добре, Фред. А ти? — Джеси изрече думите механично и се отправи към паркинга, но портиерът я спря.

— Тази вечер не мога да те пусна да излезеш през тази врата — каза той като премяташе в ръце връзката с ключове. — Трябва да излезеш през изхода към Десета улица.

— Ами колата ми?

— Няма страшно — засмя се добродушно Фреди. — Имало ли е случай старият Фреди да те остави и да не те придружи до паркинга?

Джеси признателно му се усмихна и го последва до северния вход на магазина, който бе на ъгъла между Десета улица и „Николет“. В момента, в който Фред отвори тежката стъклена врата, тя разбра, че бе станала жертва на мил заговор. На улицата стоеше файтонът, а до него чакаше Ейдън. Тя се усмихна, очарована.

— Искаш ли да се повозим? — попита Ейдън с прелестна усмивка, която накара сърцето ѝ да затупти. Топлина обагри страните ѝ.

— Кажу „да“! — прошепна Фред в ухото ѝ. — Момчето си скъси живота, докато успее да склони кочияша да остане след работно време.

Джеси не мислеше да отказва. Бе паднала вечер, улицата бе обгърната от кадифен мрак, валеше пухкав сняг, по клоните на дърветата трепкаха светлинките на безброй лампички, а от високоговорителите по стълбовете се разливаше вълшебна коледна музика.

Тя подаде ръка на Ейдън.

— Не съм се возил на шейна от дете — каза той, докато ѝ помагаше да се качи.

— Сигурен ли си, че ще ти е приятно? Не бих искала да се простудиш.

— Знам един много сигурен метод за предпазване от студа — рече с дяволита усмивка Ейдън, настани се до нея, зави с вълнено одеяло краката и на двамата, после здраво я прегърна. — Притиснати един до друг, ще се топлим по-добре.

С разтуптяно от вълнение сърце Джеси се сгуши в прегръдката му. Колко странно — никога не си бе представяла, че някой ден ще се разхожда с шейна по главната улица.

— Е, как е? — попита той, след като изминаха първите няколко метра край украсените с гирлянди и светлини улични стълбове.

— Досега не се бях возила на такава шейна — каза усмихнато тя и се заслуша в мелодичния галоп на копитата.

— Е, това е градска шейна. Можеш обаче да си представиш, че се носим из навети със сняг полета под обсипано с едри звезди небе.

Джеси погледна нагоре. Видя само стъкло и метал.

— Току-що ме уцели една падаща звезда — каза тя като примигна от снежинката, която беше влязла в окото ѝ.

Джеси погледна Ейдън. Вятърът се бе усилил и той геройски се опитваше да не трепери, докато поривите навяваха облаци снежен прах в лицата им.

— А само като си помисля, че вчера се разхождах по къси ръкави! — каза с въздишка той.

— Ходил си до Калифорния?

Ейдън кимна.

— Тръгнах в събота и се върнах днес сутринта. Появиха се неотложни проблеми и беше необходимо да прескоча за ден-два.

Лицето на Джеси грейна. Значи това е била причината за отсъствието му!

— Докога можеш да останеш, преди да се наложи пак да се върнеш? — попита тя, като се опита да не издава интереса си.

— До Нова година включително. — Ейдън улови ръката ѝ. Макар и двамата да носеха ръкавици, тя усети как пръстите му погалиха ръката ѝ.

— С майка си ли реши да прекараш празниците?

— Да. — Ейдън приближи лицето си към нейното и тя усети топлината на дъха му. — Искях да се махна оттук... Да съм по-далеч от

теб... Но не издържах.

Джеси преглътна с усилие. После каза:

— Радвам се, че отново си тук.

Вятърът разроши косите на Джеси и Ейдън се пресегна, за да отметне кичурите от лицето ѝ. После се наведе и нежно я целуна. Валеше пухкав сняг, примигваха светлинки, а наоколо се лееше тиха коледна музика. Докосна съвсем леко устните ѝ и почака да отговори на целувката му.

Джеси усети възбуждаща топлина и сърцето ѝ заби учестено. Макар дрехите да пречеха на физическия контакт, тя сякаш усещаше допира на силните ръце на Ейдън навсякъде по тялото си. Целувките му ставаха все по-възбуждащи. Тя почувства влажните устни на слепоочието, после до ухото си...

— Стооой! — Викът на файтонджията прекъсна прегръдката им. Бяха пристигнали на същото място, откъдето потеглиха. Файтонджията чакаше да му платят.

— Май, че разходката свърши — каза Джеси, задъхана от дългата целувка.

Ейдън ѝ помогна да слезе, после уреди сметката. След като размениха няколко думи, файтонджията нахлупи шапката си и потегли. Минута след това на мястото на шейната се настани тежък градски автобус и избълва задушлив тъмен облак газове.

— Обратно в действителността — каза Ейдън като погледна Джеси извинително.

Тя му се усмихна. Бе още като замаяна. Няколко мига постояха, заглеждани безмълвно един в друг. Накрая Ейдън попита:

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Знам едно топло и уютно местенце недалеч оттук.

Тя не отговори веднага. Необходимо ѝ бе време, за да свикне с непознатите чувства, които я вълнуваха. Отдавна не се бе любила с мъж. Разумът изискваше да бъде предпазлива, когато отговаря на подобни предложения.

За пръв път от доста време срещаше мъж, когото да желае. Затова, вместо да отговори с „не“, тя каза:

— Добра идея. Бих вечеряла с теб с удоволствие.

— Отлично.

Ейдън се усмихна и в същия миг Джеси осъзна, че между тях вече няма никакви прегради.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Отидоха в един ресторант на брега на Мисисипи, който ухаеше на пикантни ястия. Масите бяха дървени, приборите — обикновени, а свещите излъчваха приятна светлина от кехлибарените глобуси.

Ресторантът беше по вкуса на Джеси. Пък и нали беше с клин и с вълнен пуловер, в по-изискано заведение щеше да се чувства притеснена. Непринудената атмосфера ѝ позволи да се отпусне, а печените на скара ребра бяха най-вкусните, които някога беше яла.

За нейно най-голямо облекчение, през цялата вечер изобщо не отвориха дума за делото. Разговаряха за детството си — неговото в големия град и нейното във фермата. И двамата усещаха, че между тях се зараждат красиви чувства, при това много по-силни и по-дълбоки от обикновеното сексуално привличане.

През следващите няколко дни тя прекара повечето от свободното си време с него. Ходиха на кино — филмът беше смешен и двамата се заливаха от смях и си стискаха ръцете. После бяха на празничен симфоничен концерт.

Два дни преди Коледа Ейдън взе Джеси със себе си, за да изберат подарък за майка му.

— Всъщност, какво търсим? — попита тя. — Парфюм? Бижу? Дреха?

— Бих искал да купя на мама нещо, което би могла да носи... Пуловер, например. Ще бъде хубав подарък, не мислиш ли?

— Да, разбира се. Знам къде ще намерим — каза Джеси и улови Ейдън под ръка. — Какъв цвят предпочита майка ти?

Ейдън се усмихна.

— Без да съм много сигурен, мисля, че морскосин.

Джеси си припомни възрастната жена и кимна в знак на съгласие. После заведе Ейдън в един великолепен бутик за вносни вълнени плетива. Изборът бе огромен.

— Какво ще кажеш за това? — попита Джеси и вдигна една бяла вълнена жилетка. — Разкошна е, а и се съчетава с морскосините рокли

на майка ти.

Ейдън огледа дрехата и я поглади с ръка.

— Колко е мека!

— Да, защото съдържа мохер — обясни продавачката. После им показа още няколко модела, но в крайна сметка Ейдън се спря на жилетката, опаковаха я в сребриста хартия с червена кадифена панделка. Когато излязоха, Ейдън спря пред близката сладкарница.

— Винаги подарявам на мама и кутия шоколадови бонбони. Много обича сладки неща.

— А има ли човек, който да не ги обича? — закачливо подметна Джеси, когато влязоха. — Бих изяла нещо сладко. Мирише така приятно...

— Е, не трябва да се бориш с изкушението — каза развеселен Ейдън. — Човек може да си позволи от време на време някои малки слабости. Какво предпочиташ? — И той посочи витрината.

— Колебая се между тези два вида.

— Можете да ги опитате — предложи продавачът и им поднесе сребърна табличка с разнообразни сладки.

— Много вкусно! — каза Джеси и си облиза пръстите. — Опитай и ти!

Ейдън взе една шоколадова сладка, но я предложи на Джеси.

— Опитай ти вместо мен.

— Защо?

— Аз не мога да ям шоколад.

— Не можеш?!!

— Алергичен съм.

— О, горкият! Не знае какво изпуска! — каза Джеси като се обърна към продавача.

— Жалко, наистина — каза човекът и поклати глава съчувствено.

— Е, последно, какво да бъде? От тези или от онези? — попита Ейдън, тъй като продавачът чакаше.

— Като че ли... мъничко от втория вид.

Продавачът ѝ подаде една голяма паста.

— Ами... Това не е мъничко... — възпротиви се Джеси.

— Колкото изядеш — каза Ейдън и избра бонбони за майка си.

Докато стигнат до паркинга, пастата бе изядена.

По пътя към къщи Ейдън шофираше, а Джеси си мислеше колко бързо бе свикнала с него и колко уютно се чувстваше в компанията му. Само преди няколко дни се притесняваше от срещите си с него, а сега бе спокойна, сякаш се познаваха от години. Е, това се дължеше и на Ейдън — той бе така непринуден, че дори я накара да разкрие себе си много повече, отколкото обикновено.

Разводът я бе направил доста прагматична, станеше ли дума за мъже. Беше се научила да постъпва обмислено и да предвижда последствията от връзките си.

С Ейдън постоянно я гризеше изкушението да обърне гръб на разумното поведение и да даде пълна воля на чувствата си. Двамата ставаха все по-близки и ако продължаваше така, нямаше да е далеч моментът, в който отношенията им щяха да придобият много по-интимен характер. Трябваше да обмисли внимателно тази стъпка.

Затова всеки път, когато се срещаха, Джеси упорито се опитваше да открие нещо отблъскващо, някакъв недостатък, който да спре неудържимо нарастващото привличане. Ала не откриваше нищо...

Като се изключат влошените отношения между Ейдън и баща му, нямаше друго, за което би могла да го упрекне. Тълкуването дори на този конфликт беше спорен въпрос. Том Маккълую бе виновен. Похожденията бяха уязвили съпругата му. А и от друга страна, именно делото бе станало причина да се сближи с Ейдън.

Заради всичко това Джеси гледаше с радост на завръщането си у дома за Коледа. Далеч от омагьосващото въздействие на Ейдън щеше да прецени всичко по-трезво. Нямаше по-подходящо място за размисъл от фермата — това истинско царство на спокойствието.

Само че празниците не се оказаха толкова спокойни, дори в селото. Нито пък тя беше в състояние да забрави Ейдън. Още с пристигането майка ѝ я осведоми, че я чака малък колет.

Тъй като Джеси и баба ѝ бяха пристигнали последни, цялата фамилия присъства на отварянето на колетчето. Вътре имаше две по-малки кутии в златиста опаковка, с червени кадифени панделки.

Джеси разбра от кого са, без да чете картичката. Всички я наблюдаваха и тя почувства как се изчервява.

— Кой ти ги изпраща? — попита нетърпеливо Карла.

С разтреперани от вълнение пръсти Джеси извади малката картичка от плика. В единия ѝ ъгъл имаше малък печат с чимширено

клонче. Не то, а деловият мъжки почерк прикова вниманието ѝ.

— „Тъй като не мога да бъда с теб на Коледа, изпращам ти малък дар. Ейдън.“ — прочете Джеси.

— Е, от кого е? — повторно попита Карла.

— От... един мой приятел. Казва се Ейдън — отговори Джеси и прибра картичката в джоба си.

— Приятел, а? — Карла изгледа сестра си.

Преди Джеси да успее да отговори, баба ѝ каза:

— Това е един млад мъж, с когото се запознах в болницата. Джеси ме беше завела на свиждане с Лорен, приятелката ми.

— Запознала си се в болницата? Той лекар ли е? — попита Карла.

— Толкова мило момче, толкова възпитано! И високо като Джеси! — обяви баба им.

— Откога се познавате? — включи се и майка ѝ към разпита. Джеси се размърда на мястото си.

— Излизали сме няколко пъти заедно... — каза с нотка на отегчение тя.

— Работата е май по-сериозна — щом и баба вече го е срещала... — вметна Карла.

За голямо облекчение на Джеси, точно в този миг Кели, шестгодишната ѝ племенница, я дръпна за роклята:

— Няма ли да видиш какво има в пакетчетата?

— Ами, да, разбира се! — каза тя и се зае да развързва панделките. В кутийките се мъдреха пастите, които Джеси бе харесала в сладкарницата.

— Еха! — възкликна Чад, дванадесетгодишният ѝ племенник, и посегна да си вземе.

— Чад! — обади се Чад, баща му. — Пастите не са за теб, а за леля ти!

— Нека си вземе! Има достатъчно за всички ни — каза Джеси и понечи да черпи децата, но Джийн я спря:

— Не. Ако сега ядат сладко, няма да вечерят.

Джеси подаде кутийките на майка си.

— Имай грижата.

— Ще ги прибера — каза майка ѝ.

Децата въздъхнаха разочаровано.

— Хайде, Джес. Разкажи ми за този нов мъж в живота ти — настоя Карла, докато слагаха масата.

— Но, наистина, Карла, няма кой знае какво за разказване. Вечеряли сме няколко пъти заедно...

— През изминалата седмица всяка вечер излизаха двамата! — подхвърли баба й.

— Е, какъв е, как изглежда?

Джеси сви рамене.

— Висок, тъмнокос, с мустаци. Мъж като всички останали.

— Да не е онзи, когото срещнахме в ресторанта, докато бяхме с дъщеря ми на гости при теб? — подметна Карла.

— Да, той е — каза Джеси и побърза да се измъкне към кухнята.

— О, ами той е голям сладур... — възкликна Карла, но Джеси не я чу.

В кухнята нямаше спокойствие. Между командите, които раздаваше, майка й успя да вметне:

— Можеше да поканиш момчето на вечеря.

— Но, мамо, ние още не се познаваме толкова добре! — възрази Джеси и зарови глава в хладилника.

— И кога, в такъв случай, ще го видим? — попита Карла през рамо.

Джеси се изправи. Държеше буркан с херинга, парче сирене и каничка със сметана. Внимаваше да не ги изпусне на пода.

— Слушай, Карла, аз така ли те измъчвах, когато на времето вие с Джийн не бяхте женени?

— Как да си ме измъчвала?

Джеси въздъхна. Нямаше думи. Добре, че в следващия момент баба й обяви, че масата е вече сложена.

Освен традиционната пълнена пуйка бяха приготвили риба, задушена с масло — старо норвежко ястие, сервираше се с картофено пюре.

Масата, предназначена за дванадесет души, едва побра фамилията. Теснотията обаче създаде особен уют и дори капризната малка госпожичка тази вечер бе весела и приветлива.

Започнаха да вечерят, а заедно с това подхванаха и добродушните стари препирни, които Джеси вече бе чувала безброй пъти, но винаги слушаше с патриархално умиление. Например, никой

от младите не можеше да разбере какво толкова хубаво намира баба им в задушената риба, а тя на свой ред се чудеше как може да се разваля кейка, като се поръсва със захар.

Джеси опита от всичко и с усмивка се заслуша в спомените на баба си. Ставаше дума за паленето на коледните свещи в Норвегия.

— След вечеря леля и чичо влизаха в хола и затваряха вратите след себе си. Ние, децата, трябваше да чакаме търпеливо в трапезарията.

— А знаехте ли какво правят в това време?

— Е, да, разбира се. И точно затова бяхме толкова нетърпеливи. Знаехме, че щом вратата се отвори, ще видим коледното дърво — високо чак до тавана, цялото грейнало в сиянието на свещите.

— Освен със свещи, с какво друго го украсявахте? — попита дъщерята на Карла, макар всички около масата отлично да знаеха отговора — бяха чували разказа вече неведнъж.

— Ами, слагаме норвежки знаменца, малки ябълки, гирлянди от цветна хартия и мънички сърцевидни кошнички, пълни със стафиди и орехи. Само че за нас, децата, по-важно бе не това, което висеше на елхата, а подаръците под нея.

— Подаръците! — възкликна с грейнало лице Кели.

— Точно така. Всички се събирахме край дръвчето и чакахме най-малките си племенници. Те играеха ролята на джуджетата, помощниците на Дядо Коледа.

— И те раздаваха подаръците — каза Кели.

— Да, само че тогава подаръците не се купуваха в магазин, а се приготвяха у дома: ръкавички, шалче, рокля...

Разказаха се и други коледни спомени, разговорът ставаше все по-задушевен и по-оживен. В святата коледна нощ проблемите и тревогите оставаха някак на заден план и изглеждаха незначителни на фона на общия дух на доброта, мир и щастие.

На четвъртия ден на коледните празници Джеси долови неясно напрежение между членовете на семейството. Като подводно течение сред празничното настроение си пробиваше път и една особена тревога. Гласът на баща ѝ бе някак по-остър, дори майка ѝ бе загубила част от обичайната си приветливост и добродушие. Джеси предположи, че причината вероятно е фермата, но не знаеше как да отвори дума, без да обиди родителите си.

Накрая реши да разговаря с брат си Джим, който, след като завърши училище, бе станал съдружник на баща им в бизнеса. Той и жена му Мери, бяха купили малък съседен участък земя. Площта на двете стопанства се обработваше общо и те се бяха превърнали в едни от най-големите и най-преуспяващите в околността.

Една сутрин Джеси се събуди рано, обу чифт гумени ботуши, облече стария си анорак и се отправи към обора, където знаеше, че ще завари Джим да дои животните. Докато тъпчеше из преспите сняг, осветените прозорци на постройката постепенно изплаваха от мрака, мигайки приветливо. Тя си спомни как като малка всяка сутрин трябваше сънена да се измъква от леглото още преди изгрев-слънце, за да помага на баща си в доенето. Глухото пошляпване, потропване и мучене в обора я върна в ония години, когато животът ѝ бе толкова лесен и естествен.

Още преди да влезе в постройката, остър дъх на сено и добитък погъделичка ноздрите ѝ. Миризмата не ѝ бе неприятна, дори напротив — в съзнанието си винаги я свързваше с представата за тежкия, но достоен селски живот.

В обора срещна първо Ерик, седемнадесетгодишния си племенник. Водеше една от кравите. Висок и слаб, той приличаше на брат ѝ Джим.

— Май още не се е научила да се прибира сама — подхвърли Джеси като ласкаво потупа кравата.

— Няма и да се научи. Всеки път влиза първо в клетката на съседната крава и едва тогава се сеца, че е сгрешила. Прави ми този номер най-малко два пъти дневно.

— Така е. Животните са своенравни понякога — каза Джеси с усмивка. — Къде е татко ти?

— Ето там. — Ерик посочи с жест към другия край на обора.

Джим стоеше приведен до една от кравите. Джеси се запъти към него, следвана от котката, която се умилкваше около краката ѝ.

— Добро утро — извика тя.

Брат ѝ вдигна глава.

— Какво търсиш тук толкова рано? — попита той.

— Събудих се, и след като не можах да заспя отново, реших да се облека и да дойда да ти помогна — рече Джеси и се наведе да погали котката.

— По-добре помогни на мама в кухнята. По-чиста и по-приятна работа е.

— Ако не ме лъже паметта, докато бяхме малки, ти никога не си се тревожил, че ще се изцапам — напомни му тя. — Точно обратното.

Двамата се спогледаха и се усмигнаха. После Джим попита:

— Защо не можа да спиш?

— Безпокоях се за теб и татко — мина направо на въпроса Джеси.

— За мен и татко? — Джим вдигна вежда учудено.

— Няма защо да се правиш, че всичко е наред. Достатъчно ми е да видя как се гледате, за да разбера, че има нещо. Искам да зная какъв е проблемът.

Джим не отговори веднага. Помълча, а после каза:

— Заявих на баща ми, че според мен трябва да си намеря работа.

— Искаш да зарежеш фермата?

— Не. Нямам такива намерения. Искам и моите деца — четвърто поколение в рода — да притежават и обработват тази земя.

Той погледна към сина си в другия край на обора.

— Тогава защо ще работиш? За да си помогнеш финансово ли? — попита Джеси едновременно загрижено и учудено.

— Повечето фермери в нашия район работят, Джес. Иначе не биха могли да запазят земята си. — Брат ѝ бавно се изправи.

— Но ние винаги сме били една от най-добрите животновъдни ферми в района! — възрази Джеси.

— И пак ще бъдем — ако цените на млякото се повишат и се върнат до нормалното равнище. Сега обаче приходите ни са недостатъчни, а разходите растат. — Джим се отправи към съседната клетка и Джеси го последва.

— Сега разбирам защо баща ми има толкова умърлушен вид.

— Знаеш какво е мнението му за фермерите, които работят и в града.

Джеси кимна.

— „В момента, в който човек тръгне да работи в града, с фермата му е свършено.“ Чувала съм да го повтаря неведнъж. Не смяташ да продаваш земята, нали?

— Не е необходимо. Трябва ми допълнителен доход, това е всичко.

Джеси въздъхна.

— Знаех, че цените на млякото са паднали и че времената са трудни, но никога не съм предполагала, че ще се стигне дотук.

— Нашата ферма не е изолиран случай, Джес. С всички е така. Този, който ти каже, че се препитава от скотовъдство и живее добре, лъже. — Тонът на Джим беше станал рязък.

Джеси скръсти ръце.

— Тъжно е човек да гледа как се съсипват фермите. Мама ми каза, че миналата седмица Емберсън обявил за продан фермата си.

— На фермерите им дойде до гуша от това да бъдат единствените хора на света, принудени да купуват суровините на дребно, а да продават на едро продукцията си.

— Както и ти самият?

— Да. Казах ти, искам синът ми да наследи този имот и професията ми, но ако не дойдат по-добри времена...

— В такъв случай, защо татко иска да удвои броя на животните? — попита озадачена Джеси.

— Надява се по този начин да увеличи приходите. Но ако умножим животните, само ще умножим проблемите. — Той намести шапката си. — Най-добре ще е да отида до града и да си потърся работа.

— И точно по този въпрос не можете да се споразумеете... — каза замислено Джеси и въздъхна. — Баща ни счита, че да работиш в града би подронило достойнството на нашето семейство.

— Знам, Джес, но кое е по-важно? Гордостта или оцеляването на фермата? — Без да дочака отговор, той продължи: — И на мен не ми харесва да работя допълнително, но не искам да загубя имота си.

— Ще дойдат по-добри времена... — каза Джеси окуражително.

— Вече две години подред все това си повтаряме — каза Джим намръщено. — Може по някакво чудо наистина да дойдат по-добри времена, но се опасявам, че няма да можем да ги дочакаме.

— Къде е татко, не го виждам? — без връзка с разговора попита Джеси.

— Отиде при стадото. Има още крави за доене, трябва да ги докара.

— Ще го почакам — каза Джеси, отиде в дъното на обора, изтегна се върху една бала слама и се зави със старото червено одеяло.

Лежеше и мислеше. Думите на брат й я бяха разтревожили и натъжили. Макар вече да не живееше при родителите си, стана й болно като си представи, че някой ден може да се наложи фермата да бъде продадена.

Колко приятно бе тук, в обора... Как кротко и успокояващо шумоляха животните... Джеси се заслуша в познатите звуци. За нея кравите не бяха машини за мляко, те бяха живи същества, всяко със свой характер, с подходящо име... Семейството с любов отглеждаше тази порода вече няколко поколения.

Джеси изтръпна като си представи, че фермата може да бъде погълната от някой безличен селскостопански конгломерат. Тогава и със семейните традиции ще бъде свършено. На времето баща й постоянно се тревожеше, че може да дойдат години, когато чиновници и бюрократи ще заемат мястото на гордото фермерско съсловие. Очевидно тези страхове не бяха съвсем неоснователни.

Лежеше и съзерцаваше сеновала. Гледката събуди у нея спомени. Колко пъти като деца бяха играли тук, сред невъобразими глъч и смях... Когато бе петнадесетгодишна, пак тук, в сеновала, за първи път се бе целунала с момче — Денис Емберсън, най-готиният от второкурсниците. Е, след това се бе целувала и с много други мъже, но тази първа целувка нямаше да забрави никога.

Джеси се усмихна, затвори очи и остави спомените от детството да текат като ромолящ ручей. Не след дълго приспивните звуци в обора я унесоха.

— Джес, търсят те!

Събуди я побутване по рамото. Тя присви очи от ярката светлина, която нахлуваше през прозореца. Изправен, пред нея стоеше брат й, но не той, а мъжът, който бе застанал зад него, я накара да скочи на крака.

— Ейдън! — Тонът й беше смесица от ужас и изненада. — Какво правиш тук?!

— Здравей, Джеси. Пътувах за Сейнт Клауд и реших да се отбия — каза Ейдън с най-очарователната усмивка, която беше виждала.

— Но Сейнт Клауд е на седемдесет мили оттук!

— На седемдесет и седем и половина, ако трябва да бъдем точни — рече той, като отново се усмихна.

Джеси продължи да го гледа втренчено и не забеляза как брат й неусетно се отдалечи. Облечен в безупречен официален костюм, много

по-подходящ за директорски кабинет, отколкото за мястото, където се намираха, Ейдън стоеше пред нея и ѝ се усмихваше.

Бялата му риза и изисканата вратовръзка, които се показваха под кашмиреното палто ѝ напомниха, че тя бе с избелели джинси, изпоцапан и размъкнат блузон и грозен стар анорак. Изглеждаше ужасно.

Като капак на всичко, плетената вълнена шапчица се бе смъкнала и косата ѝ приличаше на раздърпано свраче гнездо. Да не говорим, че не беше гримирана, и че беше обута в огромни кални гумени ботуши. Външният ѝ вид я ужасяваше. Тя заби поглед в земята.

— Не трябваше да идваш дотук... Да си каляш обувките — каза Джеси.

— Баща ти ми каза, че си в обора, и реших да използвам случая, за да разгледам мястото — каза той, очевидно развеселен от вида ѝ.

— Не си много подходящо облечен за разходка във ферма — тросна се тя, обидена от присмехулната му интонация.

— Щом ти не се боиш от калта, значи и аз няма от какво да се страхувам. — Ейдън видимо се забавляваше.

„Всичко това е ужасно“ — реши Джеси. Защо бе дошъл? Нали бе решила да се усамоти тук във фермата, за да може да премисли нещата сама, на спокойствие. А ето че Ейдън се появи — елегантен, по-привлекателен от всякога, гибелен като ураган за целомъдрието ѝ.

Тя погледна часовника си, после каза:

— Сега е едва девет и половина. Кога успя да отидеш на деловата среща, за която спомена?

— Още не съм. Срещата е следобед. Дойдох първо тук, защото искам нещо да те попитам.

И само за това беше пропътувал такова разстояние! Джеси се почувства тъй, сякаш беше на петнадесет години и всеки миг щяха да я целунат — тук, в сеновала.

— Можеше да позвъниш — каза тя и изтри длани в анорака.

— Нямахте да е същото — рече Ейдън усмихнато.

Джеси усети как пулсът ѝ започва да се ускорява.

— Но поне можеше да ме предупредиш за пристигането си! Заварваш ме съвсем неподходящо облечена.

— Е, дрехите ти наистина са малко по-различни от тези, с които бях свикнал да те виждам, но, честно казано, пасторалният ти вид ми

допада.

Джеси дори не посмя да се огледа — сигурно имаше кравешки тор по дрехите. Не стига, че беше облечена в тези вехтории, но беше и мръсна.

— По-добре да се върнем вкъщи. Ако действително искаш да разгледаш наоколо, трябва да обуеш ботуши. Инак следобед няма да те допуснат на срещата.

Завариха семейството да пие кафе. На масата имаше вкуснотии и цяла кошничка със сладкиши и кифлички. Джеси представи Ейдън и се качи да вземе душ и да се преоблече.

Когато се върна, единственият мъж в кухнята беше Ейдън. Седеше на масата и разказваше нещо на майка ѝ и баба ѝ. Двете жени бяха толкова погълнати от разказа му, че не забелязаха влизането ѝ. Джеси трябваше да се покашля, за да ѝ обърнат внимание.

— О, сядай. Ейдън тъкмо ни разказваше за Калифорния — каза майка ѝ. Бледите ѝ скули бяха поруменели и лицето ѝ излъчваше оживление.

Ейдън стана, за да държи стола на Джеси, а баба ѝ попита:

— Джес, Ейдън разказвал ли ти е как веднъж спрял на пътя, за да помогне на някакъв мъж, спукал гума, а той се оказал филмова звезда? — Джеси поклати глава и баба ѝ продължи: — Обзалагам се, че никога няма да познаеш кой е бил актьорът!

— Боб Хоуп? — попита Джеси като си мислеше, че всъщност не са толкова много знаменитостите, които биха разпалили въображението на старицата.

— Не! Бърт Рейнолдс!!! Представяш ли си?!

— А с него в колата пътувал и Лони Андерсън — добави майка ѝ, не по-малко изненадана. — После, заради Ейдън, поясни: — И той е от Минесота, нали знаете.

— Да, да, разбира се... — каза Ейдън и двамата с Джеси се спогледаха.

— Сигурно Бърт ти е бил много признателен за помощта — рече Джеси.

— О, да. За благодарност ми даде два билета за благотворителния концерт на някаква друга знаменитост от Холивуд — каза със светски тон Ейдън. — Само че аз не можах да се възползвам от случая.

— Не сте ходили?! — възкликнаха в един глас баба й и майка й.

— Не можах. Концертът съвпадна с годежа на моя съдружник в бизнеса. Дадох все пак билетите на един приятел, и от него знам, че местата били великолепни — на партера, точно до сцената.

Последва нова серия въздишки от страна на двете възторжени слушателки. Джеси не можеше да повярва на очите си: сякаш това не бяха същите здравомислещи жени, които правеха на пух и прах клюкарските телевизионни предавания за Холивуд, и които почти не бяха стъпвали в киносалон!

— Предложихме на Ейдън да остане с нас за обяд, но той каза, че предпочитал да излезете — каза майка й.

— Не виждам къде бихме могли да отидем. — Джеси нямаше нищо против да обядва в някое от малките ресторанчета, но веднага си представи какви клюки щяха да тръгнат, ако се появеше с Ейдън — той беше толкова издокаран с кашмиреното палто и италианските кожени обувки, че правеше силно впечатление.

— Как така да няма къде да отидете? — намеси се майка й. — Има толкова много приятни места в околността. В Пирз, например. Съседното градче — поясни тя.

— Да, там сервират домашни ястия, а не боклуци като в градските заведения за бързо хранене — добави бабата на Джеси. — В „Дорин“ например правят чудесно печено с лют сос.

— Само че трябва да отидете по-рано — каза майка й, докато събираше празните чашки за кафе от масата. — Свършва се много бързо.

— Всъщност аз вече съм направил резервация за обяд — каза неочаквано Ейдън и стана.

Джеси видя как майка й и баба й се спогледаха озадачени. Явно се питаха къде ли ще е това заведение, за което бе необходимо предварително да се запази място. То със сигурност не бе Пирз или Хардинг.

— Щеше ми се, преди да тръгнем, да поразгледаме фермата — рече Ейдън.

— Но навън е ужасен студ! — възрази Джеси като се пресегна да свали жилетката си от закачалката.

— Щом съм с теб, не ме е страх! — отвърна той и й помогна да си облече якето.

Джеси усети как близостта на Ейдън кара сърцето ѝ да бие почестено.

— Не си подходящо облечен... — каза тя малко объркано.

— Обичам да импровизирам — усмихна се дяволито Ейдън.

— Добре, тогава да тръгваме. Сложи това! — И тя му подхвърли чифт стари гумени ботуши.

Заради студа съкратиха разходката. Все пак Ейдън успя да се запознае с технологията на млечното животновъдство, а Джеси усети проницателния стил на мислене, който професията на бизнес-консултант бе развила у него.

Докато пресичаха града — на път към мястото, където щяха да обядват, Джеси разказа на Ейдън за трудностите, с които фермерите се сблъскват в днешно време. Темата толкова я погълна, че не забеляза как подминаха съседното градче.

— Ей, пропуснахме да спрем в Пирз! — възкликна тя, докато големият бял линкълн летеше устремно напред.

— Не сме пропуснали — каза развеселен Ейдън. — Отиваме на друго място. Нямах нищо против, нали?

— Да, но срещата ти? Няма ли да закъснееш?

— Тя е късно следобед. Имам предостатъчно време. Как прекара Коледа?

— О, добре. — Тя предпочете да не му разказва за тревогите в семейството и за това колко ѝ бе липсвал през изминалите няколко дни. — Благодаря ти за пастите. Бяха много вкусни.

— Радвам се, че са ти харесали — каза Ейдън галантно и мило.

Джеси тихо склони глава на рамото му.

— А ти? Как прекара празниците?

— Също добре.

В следващия миг Джеси се почувства гузна. Колко бе несъобразителна! Как можеше да се прекара добре, когато баща му беше зад решетките! Смътно в съзнанието ѝ отново се прокрадна мисълта, че ако присъдата беше друга, за празниците Том Маккъллоу сигурно щеше да бъде сред близките си. Тя направи усилие, за да отпъди тази мисъл, и попита:

— Майка ти хареса ли пуловера, който ѝ подари?

Ейдън се засмя:

— Да, дори се досети, че някой ми е помогнал в избора. Едва се стърпя да не ме попита дали си имам приятелка.

Джеси го изглежда.

— Не си й казал за мен, нали?

— Не. Само споменах, че съм се запознал с едно момиче, което работи като манекен във витрината на универсален магазин, и че то именно ми е помогнало да избира пуловера.

— Добре, че не си казал нещо повече — рече Джеси с облекчение.

— Защо?

— Защо? — саркастично повтори тя. — Защото жената си има предостатъчно неприятности. Не е необходимо да знае, че точно една от онези, които пратиха съпруга ѝ зад решетките, е помогнала при избора на подаръка.

— Джеси, не ти, а баща ми е човекът, който причини неприятности на майка ми!

Тонът на Ейдън внезапно бе станал рязък. Обстоятелството, че отново се връщаха към делото, го разгневи.

— Казахме, че повече няма да обсъждаме този въпрос! — добави той.

— Много ми е трудно... Всеки път, когато стане дума за семейството ти, неизбежно се замислям и за моята роля във вашата съдба.

— Стига, Джес, не е необходимо да поемаш вината за нашите проблеми.

— Като че ли ще е най-добре да сменим темата — предложи тя.

— Съгласен съм — каза Ейдън.

Оттук нататък бърбиха за семейството на Джеси, за фермата, за времето — неангажиращ, повърхностен разговор. Никой от тях не можеше да бъде във връзка с важния въпрос, който Ейдън бе споменал. Кога ли и какво щеше да я попита? Той явно не бързаше.

Държеше се някак резервирано и Джеси започна да мисли, че с този вид на селско момиче го е разочаровала.

Съвсем скоро обаче разбра, че не е права. Ейдън спря на първия паркинг, свали ръкавиците си, обърна се към нея и каза:

— Не съм бил толкова път само за да обядвам с теб и да разговарям за цените на млякото.

— Така и предполагах — каза тя и усети как мравки ползват тялото ѝ.

Ейдън протегна ръка, притегли Джеси в обятията си и докосна лицето ѝ с длан. После внимателно я погали, преди да я целуне.

Последва дълга, изкусителна целувка. Джеси си повтаряше, че трябва да стои настрана от този мъж. Само че тялото ѝ имаше своя собствена логика.

След целувката двамата едва си поеха дъх, а пламъчето на страстта танцуваше в погледите им.

— Ето защо предпочетох да дойда, вместо да позвъня — промълви той. Мустаците му погъделичкаха лицето ѝ. — Това, което направихме току-що, няма как да стане по телефона. — Целуна я още веднъж и добави: — Липсваше ми.

От вълнение Джеси едва промълви:

— Само четири дни, откакто се разделихме.

— Сториха ми се много повече — прошепна Ейдън. — Ходих вчера до универсалния магазин. Витрината беше закрыта с платно.

— Предстоят ми нови неща — каза тя като се опита да не обръща внимание на милувките му.

— Искам и аз да съм част от тях — рече Ейдън и обсипа с нежни като полъх целувки топлата кожа под златистата завеса на косите ѝ.

— Мислех, че ще се върнеш в Калифорния — каза Джеси, а устните на Ейдън се долепиха до шията ѝ.

— Няма да е тази седмица.

Джеси въздъхна. Усещаше как в нея се събуждат забравени чувства — подобно на въглени, разпалени от внезапен порив на вятъра.

— Но аз трябва да остана в Хардинг и след Нова година — каза тихо тя.

— Надявах се да те склоня да се върнеш с мен. — Устните му потърсиха нейните. — Още тази вечер.

— Обещах на баба да остана — каза Джеси на пресекулки — ръцете на Ейдън си проправяха път под дрехите ѝ и милваха топлата плът под пуловера.

— Мислиш ли, че ще ти се разсърди, ако се върнеш няколко дни по-рано? — Пръстите на Ейдън галеха гърдите ѝ.

— Объркана съм, Ейдън... Не зная какво да мисля за това, което изпитвам... — каза Джеси, като се освободи от прегръдката му и

извърна глава.

Той протегна ръка, улови я за брадичката и я накара да го погледне.

— Нито пък аз разбирам нещо. Само че това едва ли има някакво значение. — Покри лицето ѝ с длани и я целуна — дълбоко и страстно.

Джеси отговори на ласките и се притисна към него. Разбра, че точно близостта му ѝ е нужна, че точно за това беше копняла и че милувките му ѝ бяха липсвали. Усети как отстъпва пред ласките му. Обзелите я чувства я плашеха и възбуждаха.

— Между нас става нещо, Джеси, и няма защо да се правим, че не го забелязваме — прошепна Ейдън трескаво.

— Знам, но не мога да тръгна тази вечер — каза тя като внимателно го отблъсна — още малко и нямаше да може да се владее.

Ейдън я целуна отново и попита:

— Не можеш ли поне да се върнеш за Нова година?

Тя кимна утвърдително. Усети, че друг избор няма.

Лицето на Ейдън грейна.

— А искаш ли да отидем на новогодишна забава?

Джеси не обичаше шумните сбирки и никога не беше прекарвала Нова година в града. Само че възможността да бъде с Ейдън се оказа изкушение, на което не можа да устои.

— Съгласна съм.

Той се усмихна, а после я целуна — дълго и упоително. Когато най-сетне отлепиха устни, у Джеси не остана и капка съмнение, че този път беше постъпила правилно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Майка ѝ въздъхна, като разбра, че Джеси няма да прекара Нова година със семейството. Баба ѝ тихо и заговорнически се засмя: тя бе доволна от решението на внучката си.

Заради това, че Джеси си тръгваше по-рано, майка ѝ покани всички на прощална вечеря. Фамилията не бе в пълен състав, тъй като всички от семейството на брат ѝ се бяха разболели от грип.

Ако имаше нещо, заради което Джеси съжаляваше, че си тръгва по-рано, то това беше фактът, че не ѝ бе останало време да се види насаме със сестра си. Затова, когато свършиха с вечерята, тя нарочно отиде да помогне на Карла в кухнята.

От това, което бе успяла да забележи през неколкодневния си престой, Джеси вече бе разбрала, че отношенията между Карла и дъщеря ѝ не се бяха подобрили. По време на празниците момичето почти не се бе появило — стоеше затворено в стаята си. Но понеже не беше саможиво, Джеси го отдаде на пубертетни проблеми.

Тази вечер Карла не беше в настроение и нежеланието на малката да помогне при измиването на съдовете я ядоса. Тя я извика няколко пъти и ѝ нареди да слезе.

Няколко минути по-късно по стълбите се чуха бавните ѝ стъпки. Оказа се обаче, че не беше тя, а братчето ѝ. Гледаше сърдито и Джеси веднага разбра, че нещо не е наред.

— Писна ми! — изропта малкият. — Докога сестра ми ще кисне в банята? Кажете ѝ да излезе.

Зад Чад се появи и Кели.

— Мисля, че така повръща — каза тя.

— О, не! Остава само да е хванала онзи грип, от който лежат Джим и семейството му. — Майката на Джеси сбърчи чело и разтревожено погледна над очилата.

— Отивам горе да видя какво е положението — каза Карла и развърза престилката си. — Чад, вземи една кърпа и помогни на леля Джес да подсуши чиниите — разпореди се тя на излизане от кухнята.

— Но, мамо, в момента има мач по телевизията! — възнегодува малкият.

— Няма да е голяма загуба, ако пропуснеш няколко минути! — срязва го Карла, преди да изчезне нагоре по стълбите.

Чад продължи да мърмори и обидено се нацупи, когато леля му подаде кърпата. Преди да успее да я поеме, се обади майката на Джеси:

— Няма нужда от твоята помощ, Чад. Иди при мъжете и гледай мача.

Малкият хукна, без да чака втора покана.

— Благодаря, бабо! — извика той през рамо.

— Знаеш ли, мисля, че няма да навреди на внуците ти, ако се научат да вършат малко домакинска работа — обърна се Джеси към майка си. — Все пак, в края на двадесети век живеем! И мъжете могат да измият чиниите.

Майка ѝ въздъхна.

— Те и без друго имат достатъчно проблеми около фермата.

Тя имаше право. Жените цял следобед се бяха трудили в кухнята и сега миеха чинии, а мъжете седяха пред телевизора. Джеси не можа да се сдържи и възнегодува.

— Аз ще помогна — обади се Кели. — Шкафовете са високи и не мога да прибирам съдовете, но мога да избърша чиниите.

— Добре, Кели — усмихна се Джеси приветливо. После ѝ подаде кърпата. — Ти бърши чиниите, а аз ще ги подреждам по рафтовете.

— Дано малката оздравее скоро — каза майката на Джеси, докато разтребваха. — Джим каза, че този грип не бил от най-леките.

— На обяд беше добре — отбеляза Джеси.

— Тя все боледува! — каза Кели пренебрежително.

Джеси разтревожено погледна майка си. Искаше да разбере дали ѝ тя не изпитва същото подозрение — че племенницата ѝ боледува в резултат на самовнушение. Очевидно не, тъй като майка ѝ продължаваше съсредоточено да търка емайлираната скаричка.

След няколко минути Карла се върна. Не бе особено настроена за разговори.

— Как е тя? — нетърпеливо попита майка им.

— Добре — отвърна Карла.

— Каза ли ѝ, че може да спи в моето легло?

— Има достатъчно свободни стаи — рече Карла, взе кърпата от ръцете на Кели и се захвана за работа. — Ще се оправи, не се тревожи.

Джеси не смяташе, че стомашното разстройство на племенницата ѝ се дължи на грип. Знаеше обаче, че Карла не бе склонна да обсъжда тези теми пред майка им и затова реши да изчака, докато останат сами, за да поговорят на спокойствие.

Такъв миг изобщо не настъпи.

Ако не се познаваха, Джеси би могла да помисли, че сестра ѝ нарочно избягва разговора. Тъй или иначе, тя не успя да сподели с Карла своите подозрения. А искаше да го направи на всяка цена. Затова на следващата сутрин реши да се отбие у сестра си преди тръгване.

Карла месеше тесто. Беше сама в кухнята. Кели бе отишла в съседната ферма да играе при приятели.

— Мислех, че ще пътуваш тази сутрин — каза вместо поздрав Карла. Тонът ѝ бе резервиран, което потвърди подозренията на Джеси, че сестра ѝ не бе настроена за разговори.

— Да, ще пътувам. Багажът ми е в колата. Отбих се само да видя как е малката.

— Добре е — каза хладно Карла. — Горе в стаята е. Ще ида да я повикам. — Както беше цялата в брашно, тя подаде глава от вратата и повика момичето. Не последва никакъв отговор.

— Може би още спи — предположи Джеси.

— И така да е, по-добре да става. Ако Джийн се върне и я намери в леглото, ще се ядоса — каза Карла. После пак извика към стълбите.

— Слизам... — чу се сънен глас.

Джеси седна на масата в кухнята и се загледа в сестра си, която продължи да меси. От майка си знаеше, че месенето е добър начин да си успокоиш нервите. Ако се съди по изражението на Карла, това наистина я успокояваше.

— Има топло кафе — каза през рамо сестра ѝ и кимна към кафеварката.

— Не искам, благодаря — поклати глава Джеси. — Пих, преди да дойда.

— Ясно.

Размениха по няколко думи. Карла току се умълчаваше, за да чуе дали дъщеря ѝ не слиза. Когато свърши с месенето, тя отново отиде до

стълбите и подвижна към спалнята.

— Чудно защо се бави още — рече Карла, наля си чаша кафе и седна на масата.

— На тази възраст момичетата са в състояние да се обличат с часове. Гримът и прическата са най-важните неща на света — каза Джеси и се усмихна разбиращо.

Само че, когато племенницата ѝ най-сетне се появи, стана ясно, че бе прекарала времето си където и да било другаде, но не и пред огледалото. Беше облечена в чифт стари джинси и черна кожена жилетка без ръкави. Може и да се беше къпала, но сплъстената ѝ коса със сигурност не беше мита. Това, което учуди Джеси, бяха ръцете ѝ: целите в татуировки — змия, няколко рози, символът на мира и инициалите ѝ.

— Леля ти Джес е дошла да те види — каза Карла, докато дъщеря ѝ влизаше в кухнята.

— Е, видя ме — каза момичето и се отпусна върху един стол.

Джеси се поколеба за миг, преди да проговори. Не ѝ беше лесно да намери подходящ тон.

— Радвам се — каза тя с топла усмивка. — Какво ще кажеш да прекараш при мен остатъка от ваканцията? Можем да се размотаваме по магазините.

Бледото лице на момичето проблесна за миг от някаква слаба искрица интерес, но после посърна.

— Благодаря, но имам други планове. Вече съм обещала на приятелите си.

— Е, можеш да ми дойдеш на гости и друг път — каза Джеси и продължи да се усмихва приветливо. — Къде си ги направи? — запита тя, като посочи татуировките.

— О, те могат да се изтриват. Но изглеждат съвсем като истински, нали?

Джеси нямаше друг избор, освен да кимне.

— Хапни — каза Карла и сложи пред дъщеря си купичка овесени ядки със стафиди.

Момичето понечи да каже „не“, но за да избегне препирнята, която неминуемо щеше да последва, замълча. Карла извади един грейпфрут от хладилника и се зае да го реже. В същото време дъщеря ѝ се захвана с овесените ядки — хранеше се тъй, сякаш беше наказана.

Беше преполовила купичката, когато телефонът иззвъня и Карла я повика да разговаря.

— Ще се обадя от моята стая! — каза момичето и скочи.

— И не се бави с часове! Леля ти трябва да тръгва — напомни й Карла.

Момичето се спря, върна се, прегърна Джеси и рече:

— Лек път, лельо. Довиждане.

— Ами закуската? — извика Карла, но не получи отговор. Карла въздъхна, после рече замислено: — Пубертетски работи...

За Джеси епизодът със закуската се оказа отличен повод да поговорят за диетите на момичето:

— Не яде много — каза тя, докато наблюдаваше Карла да разтребва масата.

— Когато е болен, човек няма голям апетит.

— Настинала ли е?

— Да. Нали знаеш, защо питаш? — Сестра й застана с ръце на кръста и я изгледа. — Има грип. Цялото семейство на Джим е болно.

Джеси не реагира. Само попита:

— По-добре ли са вече?

— По-добре.

Тонът на Карла не вещаеше приятен разговор. Джеси обаче бе твърде загрижена за здравето на племенницата си и не искаше да се откаже така лесно.

— Не си ми казала какво бе заключението на лекарите, след като ходихте на преглед в Минеаполис.

Карла отпусна ръце и чиниите издрънчаха в мивката.

— Въпросът е твърде личен и не намерих за нужно да го обсъждам с теб!

Досега Карла се бе съветвала с Джеси за всичко. Това нежелание да разговарят накара Джеси да се чувства пренебрегната.

— Дъщеря ти ли те помоли да си мълчиш? — предпазливо попита тя, като се стараяше да не издава огорчението си.

— Ситуацията е такава, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре — каза хладно Карла.

Джеси се ядоса.

— Карла, аз бях тази, която уреди прегледа. Не забравяй как дойде при мен и колко беше разтревожена, че дъщеря ти не е добре.

— Е, аз се грижа достатъчно за дъщеря си, не се безпокой.

— Как именно? — Карла не отговори и затова Джеси не издържа, стана, отиде до сестра си и я изгледа: — Искам да знам какво казаха лекарите!

— Тихо, че ще ни чуе! — Карла се огледа, за да се увери, че дъщеря ѝ не е наблизно.

— Добре — каза шепнешком Джеси, — но ще ми кажеш ли най-сетне какво става с това дете?!

Карла се поколеба за миг, после промълви:

— Лекарите мислят, че страда от анорексия невроза.

Джеси се отпусна и се опря на бюфета. Подозренията ѝ се оказаха основателни — момичето бе наистина болно.

— В тежка форма ли?

— Ако питаш дъщеря ми, не. Призна си, че няколко пъти наистина е повърнала по собствено желание, но била преяла.

— И ти ѝ вярваш?

Карла отново се озърна предпазливо, преди да каже:

— Отначало да, но когато лекарите ѝ направиха съответните изследвания... — Тя млъкна. Не ѝ беше лесно да говори.

— И?

— Оказа се, че има понижено съдържание на натрий и калций в организма. Докторът каза, че това било вследствие на клизмите...

— Значи е болна.

— Налице са всички признаци — мрачно каза Карла.

Джеси се опита да я окуражи:

— Ако не друго, сега поне си наясно със ситуацията.

— Да. Наясно съм, че дъщеря ми си съсипва здравето. — Карла въздъхна. — Помисля ли какво е правила заключена в банята, ми иде да я набия.

— Знам, че не ти е лесно — каза съчувствено Джеси и прегърна сестра си. — Кажи ми, какво да направя за теб.

— Вече направи достатъчно! — каза Карла, но не с благодарност, а с яд.

Озадачена, Джеси запита:

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ти много добре знаеш защо дъщеря ми бе обзета от манията да отслабне на всяка цена.

— Може би намекваш, че аз имам някаква вина?!

— Да. Дъщеря ми е готова на всичко, за да притежава твоята фигура и твоята красота. Иска да изглежда като фотомодел.

За Джеси обвинението бе дойде като гръм от ясно небе.

— Но това е абсурдно... — каза тя със свито сърце.

Стараяше се да не загуби самообладание. Усети как започва да я гризе чувство на вина.

— О, нима? За дъщеря ми ти винаги си била образец за подражание. Още от малка се труфеше с дрехите ти и часове наред стоеше пред огледалото. Никак не е за чудене, че е решила да гладува, докато не добие твоята фигура.

Джеси стоеше и не можеше да повярва на ушите си. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ трепереше:

— Ужасно съжалявам, ако всичко това е вярно. Ще поговоря с момичето. — Тя тръгна към спалнята на племенницата си, но Карла я спря.

— Недей! — Заповедният ѝ тон накара Джеси да се закове на място.

— Не ми даваш да говоря с дъщеря ти?

— Казах ти вече, тя не иска да знаеш за тези неща.

Джеси остана неподвижна. Гърлото ѝ бе свито от мъка. Дали беше вярно това, което току-що чу? Може би с поведението си неволно бе подтикнала момичето към всичко това?

— Ясно защо ме избягваш напоследък... — обърна се тя към Карла. — Мислиш, че имам вина за заболяването на дъщеря ти. — Гласът ѝ трепереше.

— Не съм те избягвала — отрече Карла. — Така се случи... Пък и по-лесно се разбирам с момичето, когато теб те няма.

— Съжалявам... — Джеси забеляза, че не спира да се извинява. Опита да се овладее. — Бих ли могла да ви помогна с нещо?

— Няма нужда. Дъщеря ми и аз ще се справим сами.

— Е, ти си знаеш най-добре — каза Джеси с усилие.

— Ще внимавам да не преяжда и ще ѝ подбирам само здравословна храна. Ще скрия сладките неща.

— Това ли препоръча лекарят?

— Да.

— Ясно, но дали момичето няма нужда от някакво по-специално лечение? В болнична обстановка сигурно ще се възстанови много по-добре.

— Лекарят каза, че в Минесота има специализирана клиника за болни с разстройства от храносмилателен тип.

— Е, и ще изпратиш ли дъщеря си там?

— Не. Тя дори не дава да се спомене за това.

— Да, но ако ще е от полза за здравето й...

— Джеси, ако дъщеря ми влезе в болница, цялото училище ще разбере, че е зле. Затова ще се опитаме да я лекуваме в домашна обстановка. Струва ми се, че така ще е най-добре.

Джеси не бе напълно убедена, но кимна с глава. После отиде до закачалката и се облече.

— Ще ми се обадиш, ако ти потрябвам, нали?

— Да... — Макар Карла все още да стоеше със скръстени ръце, в очите ѝ напиреха издйнически сълзи.

Джеси усети как всеки момент ще се разплаче. Искаше ѝ се да пристъпи към сестра си и да я прегърне, но не посмя. Затова само каза:

— Извинявай. Обичам ви — и нея, и теб. — После изтича навън, като хлипаше.

Ейдън обичаше купоните — като всеки неженен тридесетгодишен мъж. Само че когато пристигна в Делано и завари Джеси официално облечена, внезапно загуби желание за веселие. Веднага съжали, че вместо да вечеря с нея в някое уютно и романтично място, бе приел поканата да отиде на това шумно новогодишно празненство. Джеси със сигурност щеше да събере погледите на присъстващите мъже.

Всеки път, когато излизаха, тя носеше малко грим и непретенциозно облекло.

Тази вечер обаче бе на високи токчета и с красив гребен в косите. Тюркоазната рокля с голи рамене, която извайваше фигурата, ѝ придаваше бляскава красота, която привличаше погледите.

— Къде е баба ти? — попита Ейдън като едва откъсна очи от потрепващите пайети по роклята и се огледа.

— О, тя остана във фермата. Ще прекара там още една седмица — каза Джеси и прибра ключа от входната врата в миниатюрна чантичка в тон с роклята. — Искаш ли да пийнеш нещо преди тръгване?

— Не... благодаря — отвърна Ейдън и се покашля, за да се успокои.

— Добре. Отивам да взема палтото си — каза Джеси и се отправи към стълбите. — Чувствай се като у дома си. Идвам веднага.

Ейдън проследи с поглед дългите ѝ, обути в копринени чорапи крака, и реши, че ако не се стегне, в следващия миг ще започне да пелтечи смутено като гимназист. Сякаш за пръв път виждаше хубава и сексапилна жена! Защо му действаше така...

До завръщането ѝ успя някак да прогони вълнуващото чувство, което за последен път беше изпитал във времето на ранния пубертет. Джеси се появи с черно вълнено палто в ръка и той ѝ помогна да го облече.

— Добре изглеждаш — каза Ейдън с пресипнал от вълнение глас.

— Благодаря.

Ейдън беше разочарован. Не очакваше думите му да произведат бурен ефект, но все пак се подразни от нейното протоколно „благодаря“. Толкова ли много комплименти получаваше това момиче, че вече ѝ бе все едно?

— Всъщност, изглеждаш повече от добре. Супер си! — не се сдържа той, решил да опита с ласкателствата още веднъж.

— Не исках да се издокарвам много, но когато ми каза, че отиваме в хотел „Ривърфронт“, реших да си сложа нещо по-така. — Този път усмивката на Джеси беше по-ласкава, сякаш компенсация за хладната ѝ реакция на първия комплимент. — Искам да направя добро впечатление на приятелите ти.

— Ще ги шашнеш, бъди сигурна — промърмори Ейдън, загледан в дългите ѝ крака.

Само няколко минути след пристигането на тържеството Джеси наистина беше събрала всички мъжки погледи. Неколцина от присъстващите дори се опитаха да пофлиртуват с нея, но без резултат. Ейдън се запита защо. Дали защото като манекенка бе свикнала да се справя с досадници, или защото го смяташе за единствения

заслужаващ внимание мъж? Много би искал той да е причината за нейното безразличие. Роякът ухажори, който внезапно се оформи около приятелката му, го накара да си даде сметка, че ревността все пак играе роля в неговия живот.

Започнаха танците и ревността на Ейдън се разгоря. Представата за Джеси в прегръдките на някой друг накара пулсът в слепоочието му да затупти.

Свиреше някакъв рок-състав. Ейдън се опита да танцува, без да се отделя от Джеси — за да не я оставя в ръцете на други мъже. Само че не успя. Беше невъзможно — музиката превърна дансинга в хаос от извиващи се тела. Когато най-сетне засвириха нещо по-бавно, към Джеси се приближи нисък набит мъж с похотливи очи. Преди Ейдън да успее да му каже да изчезва, Джеси се усмихна и отказа под предлог, че иска да си почине.

Ейдън веднага я поведе към бара и ѝ подаде чаша шампанско. После, вместо да се върнат на масата, където бяха седнали заедно с три други двойки, предложи да излязат на чист въздух във фойето.

— Толкова е шумно, че не можем да разменим и две думи! — каза той и затвори вратата на бара. Оркестърът не се чуваше толкова силно.

— Хубава забава — отбеляза Джеси. От танците бузите ѝ бяха пламнали.

— Значи ти харесва?

— Да.

Дали казваше истината? Да можеше и той така да умее да прикрива чувствата си...

— Имаш гирлянда в косата — рече Ейдън и се пресегна да го махне. — Хвърлят конфети и гирлянди непрекъснато.

— Към полунощ сигурно ще стане още по-оживено.

Той кимна.

— Лудница. Отдавна не бях попадал на толкова шумно тържество.

— Мислех, че винаги посрещаш Нова година така.

Той не искаше да признае, че вече три или четири поредни пъти бе пропускал новогодишните тържества заради работата си.

— Като че ли би ми било по-добре в по-малък кръг от приятели... Или само с един човек.

— Разбирам те. Аз също се чувствам така.

Репликата бе съвсем неочаквана за Ейдън. Той понечи да попита дали в такъв случай да не си вървят, когато асансьорът спря на техния етаж, вратата му се отвори и сред рояка посетители, се оказаха братът на Ейдън, Шон, заедно с Гизеле, съпругата му.

За първи и единствен път през тази вечер самообладанието за миг напусна Джеси. По лицето ѝ пробяга сянка от тревога и това събуди у Ейдън желание да я защити. Той обви кръста ѝ с ръка.

— О! Това май е братчето ми! — каза Шон, побутвайки съпругата си към Джеси и Ейдън. — Изобщо не съм очаквал да те срещна тук! — Ако се съди по начина, по който гледаше към Джеси, бе изненадан не толкова от срещата с брат си, колкото от дамата до него.

— Честита Нова година! — поздрави Ейдън като се ръкува с Шон и целуна съпругата му. После представи Джеси.

Поговориха малко, след което Шон предложи да влязат в залата, преди шампанското да се е свършило.

— Вървете, ние ще останем още няколко минути — рече Ейдън. — Как си, добре ли си? — обърна се той към Джеси веднага след като Шон и жена му тръгнаха.

— Да... — каза Джеси, но Ейдън не беше сигурен дали говори истината. Беше забелязал промяната в държането ѝ.

— Не знам кой е поканил Шон тази вечер. Съжалявам... — каза той.

— Повече от ясно бе, че изобщо не очакваше да те види в моята компания — каза Джеси с усилие. — Не си му казвал нищо за нас, нали?

Ейдън поклати глава. После улови Джеси за ръка.

— Напоследък не съм имал много възможности да разговарям с Шон. Виждали сме се само за малко, за да обсъдим делови въпроси.

Тя не каза нищо. Както обикновено, лицето ѝ и този път остана безизразно. Въпреки че ѝ се искаше да не скрива чувствата си.

— Какво ще кажеш да си тръгваме? — попита той.

— Защо? Мислиш, че на брат ти ще му бъде неприятно в мое присъствие? — Върху лицето на Джеси падна сянка.

— Изобщо не ме е грижа за брат ми — каза Ейдън малко нетърпеливо, а после погледна часовника си. — Просто предлагам да продължим вечерта на друго място.

— Мислех, че искаш още да танцуваме.

— Не. А ти?

Тя поклати глава.

— И аз не си падам много по танците.

— Ела — протегна ръка Ейдън. — Да се махаме.

— Ако е само заради мен, да не тръгваме.

— Не е само заради теб. Тръгваме заради нас двамата. — Той я целуна, след което я поведе към залата, за да се сбогуват с компанията.

Рик не изглеждаше много разстроен от заминаването им.

— Дръж! — Той подаде бутилка шампанско на Ейдън. — Весела Нова година!

Шон, от друга страна, изглеждаше неприятно изненадан и Ейдън предположи, че се бе надявал да разговаря с тях.

В коридора, докато чакаха асансьора, Ейдън посочи бутилката шампанско и рече:

— Какво ще кажеш да довършим празника самостоятелно?

— Мисля, че не е разумно да вземаме отворена бутилка със себе си в колата, особено навръх Нова година — каза Джеси, вярна на здравия разум.

— О, но ние няма да ходим никъде с кола! — рече той. В същия миг вратата на асансьора се отвори и те влязоха вътре. Вместо да натисне бутона за партера, Ейдън извади ключ от хотелски апартамент.

— Ключът от Рик ли е това? — попита Джеси, докато асансьорът поемаше към горните етажи.

— Ключът си е мой — каза Ейдън, подхвърли го във въздуха и ловко го улови с ръка.

— Апартамент ли имаш тук?

— Да. Реших, че така ще е по-удобно за майка ми.

— По-удобно за майка ти?

— Именно. Макар да съм вече на тридесет години, тя продължава да ме чака вечер, докато не се прибера. Реших, че ще ѝ спестя тревогите, ако прекарам нощта тук.

— Много умно! — каза мило Джеси, но очите ѝ издаваха, че бе развеселена от тази история.

Вратата на асансьора се отвори и Ейдън подкани с жест Джеси в коридора.

— Не ме подозираш в лоши мисли, нали?

— О, тъкмо се бях зарадвала... — отвърна шеговито тя.

Ейдън не очакваше да чуе точно това. Или шампанското я бе накарало да се отпусне, или Джеси най-последно започваше да го чувства по-близък и да се държи естествено. Забързан да не изпусне момента, той трескаво се зае да отключва, без да се впуска в разсъждения.

— Приятно място — каза Джеси, докато влизаха в елегантния апартамент.

— Край на конфетите, свирките и балоните. Най-последно малко тишина и покой — каза Ейдън и съблече черното й палто.

— Колко е просторно! — каза Джеси и се огледа наоколо.

— Ако решим да танцуваме, няма да се блъскаме — отговори той и пусна стереоуредбата. Разнесе се тиха и приятна музика.

Джеси отиде до прозореца, който стигаше чак до тавана.

— Какъв изглед! — възкликна тя със затаен дъх.

— Пиколото ми каза, че ще можем да видим фойерверките в дванадесет часа. Сядай, а аз отивам да взема чаши. — Той остави бутилката върху мраморния бар.

Джеси огледа мебелите и спря поглед върху голямото бяло канапе. Дали беше водил и други момичета тук?

Ейдън се върна с две чаши шампанско и й подаде едната. После попита:

— Гладна ли си? Има за хапване в хладилника.

— О, не, благодаря. Вече ядох достатъчно. На тържеството имаше много вкусни неща. — Тя отпи от чашата си.

— Рик обича всичко да е най-изискано. Най-добрата храна, най-доброто шампанско, най-добрата музика... Е, поне според неговия вкус.

— Защо, ти не харесваш ли рокендрол?

— Само някои неща. Повече слушам джаз. По-приятен е за танцуване. — Той се изправи и й подаде ръка: — Ела. Ще ти го докажа. — Гласът му беше ласкав и увещаващ, също както и усмивката.

Джеси сложи лявата си ръка на рамото му. На високи токчета тя бе висока колкото Ейдън.

— Защо се смееш? — попита той, когато забеляза веселото пламъче в очите й.

— Помислих си, че е приятно да танцуваш лице в лице с партньора си, без да е необходимо да се навеждаш над него.

Ейдън обви ръката си по-плътено около кръста ѝ и каза:

— Тази вечер имаше достатъчно много високи мъже.

— Но ме покани един нисък и дебел.

— Ти затова ли му отказа? Защото беше джудже?

Джеси се засмя.

— Нито беше чак толкова нисък, нито пък съм му отказала заради ниския ръст. Направих го, защото исках да танцувам само и единствено с теб. — Каза го направо, без никакъв свян.

— Е, аз не съм кой знае какъв танцьор... — Стояха неподвижни. Само телата им едва доловимо се поклащаха в такт с музиката.

— Засега се справяш добре — каза тя с тих и възбуждащ плътен глас.

— Защото музиката е хубава. — Ейдън тихо си затананика мелодията, а Джеси се облегна на рамото му.

Краката им почти не се отлепяха от персийския килим. Двамата само се поклащаха, а музиката говореше на своя загадъчен и омагьосващ език.

— Прав си. Джазът е много по-добър за танцуване — каза Джеси тихо. Ръката, с която беше прегърнала Ейдън, се плъзна към врата му.

— Да, така е... — съгласи се Ейдън. После я придърпа към себе си.

Джеси почувства възбудата му. Вече нямаше никакви съмнения за желанията на Ейдън. Тя бе възнамерявала да отложи момента на интимния контакт, за да има възможност да прецени чувствата си по-добре. Ала в прегръдката на Ейдън изведнъж разбра, че да продължават с платоническа любов бе безсмислено. Колкото по-дълго танцуваха и колкото по-бавни ставаха движенията им, толкова по-трудно ѝ се удаваше да удържа чувствата си.

Тя усети горещ дъх до ухото си. Ейдън я целуваше — нежно и сладостно. Джеси почувства силна приятна тръпка.

Чуха се гърмежи. Ярката светлина и празничната пукотевица ги накараха да се извърнат към прозореца.

В далечината цялото небе сияеше, озарено от разпукващите се букети на фейерверките.

— Полунощ! — възкликна тя.

Ейдън улови брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Честита Нова година, Джеси! — каза той. После я целуна — дълго и пламенно. Тя цялата тръпнеше от радостна възбуда и вълнение.

Тъй като бяха на еднаква височина, телата им се допираха — бяха като слети, но продължаваха още по-жадно да търсят по-голяма близост.

Джеси се изви грациозно и сладно като котка, а Ейдън прокара огнена диря от целувки по шията ѝ. Тя изстена, когато устните му достигнаха гърдите ѝ.

Искаше го. Тялото ѝ крещеше от желание. Тя бавно раздвижи хълбоците си — не в такт с музиката, а водена от онзи първичен инстинкт, който бе накарал пръстите ѝ да се промъкнат под самото му и да опипат мускулите под снежнобялата риза.

Ейдън вдигна глава, за да си поеме въздух, и трескаво затърси в погледа на Джеси отговор на неизречения въпрос, който висеше в пространството. Сега беше моментът да си тръгне — което всъщност трябваше и да направи.

Само че Джеси не искаше да си тръгне. Копнееше да е тук, до него, да се отдаде без остатък на удоволствието, чийто вкус току-що беше опитала. Фойерверки се взривяваха не само навън, в нощното небе над града, а и в душата ѝ. Беше ѝ толкова хубаво, че за нищо на света не искаше да си върви — въпреки гласа на здравия разум. Тя погледна към Ейдън: погледът му беше пълен с обещания. Тогава бавно, почти като ритуал, пръстите ѝ заразкопчаваха седефените копчета на ризата му.

Той улови ръцете ѝ и ги задържа. После ги поднесе към устните си, целуна връхчетата на пръстите ѝ и я поведе към спалнята.

Стаята беше също тъй елегантно обзаведена, както ѝ целия апартамент. Само че Джеси не забеляза нищо от обстановката — очите ѝ бяха вперени в Ейдън, който сваляше дрехите си тъй припряно, сякаш го изгаряха.

Когато остана по чифт елегантни шорти, той запита шеговито:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Като че ли да — отговори Джеси, повдигна тежкия златист сноп коса от раменете си и се обърна с гръб — тъй че Ейдън да разкопчее ципа на роклята ѝ.

Съдейки по изгарящия му поглед, Джеси очакваше, че той припряно ще съблече дрехите ѝ. Но Ейдън се загледа в нея и попита:

— Като манекенка демонстрирала ли си бельо?

Джеси беше само по бюстие и жартиери.

— Не отговарям на изискванията — отговори тя като се наведе да си свали обувките — бавно, една по една. Правеше го, без да сваля очи от Ейдън.

— Не мога да повярвам — каза той с пресипнал от вълнение глас.

После бавно я разгледа от всички страни. Когато Джеси посегна да откопчее бюстието, той я спря.

— Има неща, които мъжът предпочита да открие сам.

Бавно я притегли към себе си.

Докосването на пръстите му я караше да изгаря от желание. Ейдън свали бюстието и погали гърдите ѝ. В този миг Джеси почувства, че не може да се владее. Ейдън я хвана през кръста и дълго, подлудяващо дълго целува гърдите ѝ. Когато най-сетне вдигна глава, на лицето му се появи усмивка.

— Гърдите ти са с идеален размер.

След миг устните му продължиха да търсят и откриват чувствителни ъгълчета по тялото ѝ. После я вдигна на ръце и я занесе до леглото.

Джеси плъзна ръце по корема на Ейдън и бавно, съвсем бавно свали шортите му.

Красотата на голото му тяло я заслепи. Тя го погледа няколко секунди, беше като замаяна. После дръзко и ненаситно започна да го гали — първо по мекия мъх на гърдите, после по-надолу и по-надолу. Когато най-сетне пръстите ѝ стигнаха слабините му, Ейдън я притисна в обятията си и телата им се сляха. Галеше я — с устни и ръце. Опитваше се да не бърза, но седмиците на очакване оказаха влияние. Заедно стигнаха до върховния миг на завладяващо и неописуемо удоволствие.

— О, Джеси, знаех си, че ще бъде толкова хубаво!

Насладата от преживяното взаимно чувство разливаше приятна топлина по цялото ѝ тяло. Усещането беше върховно и разтърсващо.

Ейдън легна по гръб и ласкаво притегли Джеси. Лежаха безмълвни. Тя беше притихнала и Ейдън си помисли, че спи. Миг след

това Джеси се изправи на лакът, усмихна се и каза:

— Честита Нова година!

— Така да е. — Той прокара пръсти през влажната ѝ коса, замислен за чудесния начин, по който беше завършила новогодишната вечер. Джеси бе надминала всичките му очаквания.

Надвесена над него, тя го галеше разсеяно, а очите ѝ грееха от удоволствие.

— Доволен ли си от прекарването?

Той улови една от ръцете ѝ и я поднесе към устните си.

— Ако питаш дали и друг път на връх Нова година съм правил любов, то отговорът е „не“.

— Не ти вярвам! — каза иронично тя и сложи пръст на устните му.

— Е, имал съм и други приятелки, но никоя не е успявала да ме измъкне от слънчевата Калифорния и да ме доведе да мръзна в това ужасно място.

— Значи си доволен, така ли?

— Дойдох заради теб! — каза той с усмивка. Ръцете им отново бяха започнали да се търсят. — Защо не ми разкажеш за разбитите сърца, които си оставила зад себе си.

— Защо мислиш, че аз съм ги оставила? — промълви Джеси с невинно изражение.

— Защото ако беше обратното, то тези мъже са били или безчувствени, или побъркани.

Тя се разсмя и го целуна — съвсем леко, сякаш го докосна с перце.

— Мъжете в живота ми се броят на пръсти. Един бивш съпруг, безчувствен, и няколко бивши приятели, всичките до един умопобъркани.

— Що за човек беше бившият ти съпруг? — попита Ейдън, усещайки ревност спрямо човек, когото дори не познаваше.

— Изобщо не си струва да говорим за него, той повече не означава нищо за мен. — Гласът на Джеси бе станал тих.

— Много ли неприятности ти е причинил?

Ейдън уви един копринен кичур от косите на Джеси около пръста си.

— Всеки развод е посвоему болезнен — каза тя замислено. После поклати глава, сякаш за да се отърси от неприятните спомени. — Няма значение. Всичко е вече минало. Сега, като си помисля, си давам сметка, че изобщо не си е струвало да проливам толкова сълзи на времето.

— Още виждате ли се? — попита Ейдън. Самата мисъл накара сърцето му да се свие от болезнения спазъм на ревността.

Джеси поклати глава.

— Дори мисля, че той вече не живее в този щат.

— Чудесно.

Тя се притисна до Ейдън. Гърдите ѝ плътно опряха в неговите и те сплетоха бедра.

— Както ти казах, не си струва да го обсъждаме.

— Добре... няма. — Той бързо я целуна. — А освен това имам други планове за нас.

— Какви планове? — Джеси лежеше изпъната и стройна и гледаше дръзко и предизвикателно.

— Ще те накарам да забравиш всеки друг мъж, който някога си познавала!

— Обещаваш ли?

— Кълна ти се. Не мога да повярвам, че някога те мислех за студена жена — каза той и се засмя доволно, докато палавите пръсти на Джеси шареха по тялото му.

— Студена? Аз? Откъде ти дойде наум?

— Държиш хората на разстояние.

Тя се разсмя.

— Е, и ледът се топи, когато го поставиш на огъня. Сега сякаш цялата съм в пламъци.

Пръстите ѝ трескаво галеха бедрата му.

— Предполагам, знаеш какви рискове поемаш като правиш това! — предупреди я със смях той.

— Мисля, че да — каза Джеси с предизвикателно невинен тон. И за да му покаже, че наистина знае какво прави, го поведе на дълго еротично пътешествие, което продължи до сутринта.

Ейдън се събуди сам в леглото и стомахът му се сви, защото си помисли, че Джеси може да го е оставила и да си е тръгнала. После чу шума на душа и се успокои. Можеше да я изненада в банята, но реши да помързелува, докато се разсъни.

Завивките ухаеха на аромата на Джеси. Миналата нощ бе нощ, изпълнена с щастие и за двамата.

Погледна часовника. Беше рано. Роклята с тюркоазните пайети лежеше върху стола, бюстието и чорапите бяха на пода. Джеси може би се канеше да си тръгне или двамата заедно щяха да прекарат деня?

Тя излезе от банята в копринено кимоно. По-секси не бе изглеждала никога.

— Добро утро — каза Джеси. Усмивката ѝ беше свенлива и това я караше да изглежда още по-мила. — Извинявай, ако съм те събудила.

— Не си. Радвам се да те видя отново. Тъкмо бях започнал да се питам дали онова, което се случи снощи, е било сън или действителност.

— Не беше сън — каза тя като прекоси стаята и седна на ръба на леглото. — Аз съм тук и съм съвсем истинска. Трябва да ме закараш у дома.

Той улови ръката ѝ и каза:

— Надявах се да прекараме деня заедно.

— Нямам други дрехи, освен тази рокля — рече тя, като посочи към вечерния тоалет.

— За това, което планирах да правим, дрехи няма да са ни необходими — рече Ейдън, но Джеси шеговито го плесна по ръката и се наведе към бельото на пода.

— Кога трябва да освободим апартамента? — попита тя и вдигна бельото си.

— Резервиран е до утре на обяд.

— Гледай ти колко си бил предвидлив! — възкликна Джеси, като се усмихна лукаво.

— Предвидлив ли? Не. Оптимистично настроен е по-точният израз за случая. — Ейдън също седна на ръба на леглото и привидно срамежливо се закри с чаршаф. — Винаги, когато искаме, можем да прескочим до вас, за да се преоблечеш.

— Ако ме беше предупредил, че си запазил стая, щях да дойда тук с чанта багаж — каза тя без всякаква ирония.

— Не предполагам, че каквато си разумна, ще се съгласиш да прекараш нощта с мен — рече той също толкова откровено.

Джеси се усмихна.

— Имаш право.

Той протегна ръка и нежно я погали. Пръстите му леко докоснаха бузата ѝ.

— Не съжаляваш за снощи, нали?

— Би трябвало, но наистина не съжалявам.

— В такъв случай бихме могли да прекараме остатъка от деня и още една нощ заедно.

— Да, но семейството ти? Ако правилно си спомням, беше споменал, че на Нова година майка ти винаги кани гости на вечеря. Не трябва ли да присъстваш?

Той отметна с пръсти русите кичури, които бяха паднали върху лицето ѝ.

— Не ми се мисли за семейството ми. Сега искам да мисля само за нас.

Джеси не бе съгласна. Глупаво беше да се правят, че семейството на Ейдън не представлява пречка за отношенията им, които се задълбочаваха с всеки изминат миг.

По настояване на Ейдън прекараха заедно не само първия ден от новата година, но и деня след това — наложи се да удължат резервацията. Повечето от времето бяха в хотелската стая, като не само се любиха, но и разговаряха в продължение на много часове. Джеси вече чувстваше Ейдън по-близък от всеки друг мъж в живота си.

На сутринта на третия ден се върнаха отново към реалността. Джеси току-що бе излязла от банята, когато завари Ейдън да седи с телефонната слушалка в ръце.

— Нещо случило ли се е? — попита тя.

— Не. — Той бавно остави слушалката на мястото ѝ. — Обади се майка ми.

— О!

Последваха няколко мига на мълчание, преди Ейдън да каже:

— Изписали са баща ми от болницата и са го преместили в затвора.

Джеси изтръпна. В продължение на три дни бяха успели да не говорят за Том Маккълou. Сега отново заговориха за него — темата

беше досущ мигаща червена лампа, сигнализираща неравен и опасен участък от пътя.

— Какво е станало с молбата за преразглеждане на решението? — попита Джеси предпазливо.

— Протоколите от делото току-що са били предадени на Уил Лепли и той в момента пише молбата за обжалване.

Ейдън стана, отиде до прозореца и се загледа навън. Стоеше мълчалив, с ръце в джобовете.

— Какво означава това? — Джеси се приближи до него и внимателно го прегърна.

— Уил се надява или да намери някакво умишлено укрито доказателство, или да открие някакъв нов факт, който да убеди съдията да разреши повторно гледане на делото — каза Ейдън с усилие.

Джеси се вгледа в сериозното лице на мъжа, в когото така мълниеносно се беше влюбила.

— Сякаш перспективата делото да се преразгледа не те радва особено.

— Така е — призна Ейдън. — Не виждам никаква полза от това второ дело. Само ще събуди напразни надежди у майка ми. Трябваше да я чуеш колко обнадеждена и весела беше, докато говорехме.

— Сигурно има причина да е така оптимистично настроена — предположи Джеси.

— Няма! — рязко отвърна Ейдън. — И не е необходимо да ме гледаш тъй, сякаш съм някакво жестоко и коравосърдечно същество. Просто знам, че баща ми трябва да си получи заслуженото.

— Мисля, че бащите винаги заслужават съчувствие — рече Джеси, но веднага съжали за думите си.

Ейдън се намръщи. Той се дръпна и ѝ обърна гръб. Джеси трябваше да го заобиколи, за да хване ръцете му.

— Знам, че те ядосва начинът, по който баща ти е постъпил. Разбирам те. Но допускаш ли си някога, че той все пак може и да не е убил момичето?

— Глупости! Как можа да си го помислиш? — Ейдън я изгледа недоверчиво. — Нали беше на делото? Нали самата ти беше между тези, които го осъдиха?!

Джеси точно това и чакаше.

— Ейдън, там, в съда, постъпих според инструкциите, които ми бяха дадени. Само че по време на делото нещо се случи с мен.

Той повдигна вежди в недоумение.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам, че ще ти прозвучи налудничаво, но докато траеше процесът, няколко пъти ме обзе чувството, че баща ти е невинен. Не се съобразих с него само защото ни бяха казали да вземем разумно, а не емоционално решение.

— Значи мислиш, че баща ми не е извършил престъплението?

Джеси забеляза учудването му.

— Да — каза тя. — Убедена съм.

— Джеси, обстоятелството, че Том Маккълou е мой баща не е достатъчно основание да го оневиняваш.

Зад спокойния тон на Ейдън се криеше предупреждение.

— Мнението ми няма нищо общо с роднинските ви връзки, Ейдън. Замислял ли си се някога, че биха могли да съществуват и други доказателства по делото? Например, не чухме самопризнания, нямаше свидетели на случилото се...

Той я погледна подозрително.

— Какво искаш да кажеш?

— Щом ще се обжалва, има смисъл да се потърсят нови аргументи... Неща, които да хвърлят нова светлина върху случилото се.

— Единствената причина, поради която на баща ми му бе разрешено преразглеждане на делото, е тази, че неговите скъпо платени и опитни адвокати знаят как да изкопчат въпросното разрешение. — Тонът на Ейдън беше циничен. — Хората мразят баща ми, Джеси.

Горчивината в думите му я стресна. Джеси знаеше, че Ейдън още не може да прости на баща си. Точно този гняв го караше с лекота да приеме присъдата и да се противи срещу всеки опит да се допусне обратното.

— Може би ще е най-добре да спрем да обсъждаме тази тема — каза внимателно Джеси като освободи ръцете си и отстъпи крачка назад.

Ейдън въздъхна, прегърна я и рече замислено:

— Извинявай, Джеси. Права си, няма защо да говорим за това. Не искам проблемите между мен и баща ми да се намесват в отношенията ни.

Тялото на Ейдън ѝ действаше успокоително. Джеси се отпусна в прегръдката му и отново почувства познатото сладостно удоволствие. За миг ѝ хрумна да довърши разговора, като предложи на Ейдън да ѝ се довери по въпроса за баща му, но навреме съобрази, че пак ще се скарат, и затова замълча. Само се запита докога съдебното дело ще помрачава отношенията им.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За своя изненада Джеси се почувства облекчена, когато Ейдън отпътува за Калифорния. Бяха изминали само няколко дни от новогодишната нощ, но тя вече беше изпитала необходимост да поотдъхне. Смяташе през двете седмици, докато го няма, да обмисли положението.

През първата вечер на неговото отсъствие това не ѝ се удаде лесно. Изненадана, тя откри, че Ейдън беше напръскал завивките ѝ със своя одеколон. Никак не ѝ беше лесно да събере мислите си, докато лежеше, обгърната от познатото възбуждащо ухание.

След няколко дни вече със сигурност знаеше, че любовта безвъзвратно я бе покорила. Признаците бяха повече от сигурни. Ейдън няколко пъти се бе опитал да се свърже с нея, когато отсъстваше от къщи, затова реши да си купи радиотелефон.

Работата по новия договор ѝ пречеше да забрави Ейдън. Позираше като младоженка във витрината на булчинския магазин и винаги, когато слагаше роклята от бяла дантела, си представяше какво би било Ейдън да е до нея, облечен във фрак.

За разлика от витрината на универсалния магазин, която постоянно бе обсадена от зяпачи, булчинският салон почти не се радваше на внимание. Понякога минувачите се спираха и я сочеха с пръст, когато забележеха, че не е кукла, а жив модел. Никой обаче не се задържаше повече от няколко секунди — с изключение на бъдещите булки, които се интересуваха повече от роклята, отколкото от манекенката.

За Джеси това не беше изненадващо. Времето беше много студено и повечето от купувачите предпочитаха закритите търговски пасажи, вместо да зъзнат по тротоарите под открито небе. Известно оживление имаше само около обяд и точно тогава за пръв път забеляза Шон Маккъллоу да я съзерцава през витрината.

Въпреки че се стресна, Джеси дори не мигна и не се издаде, че го е забелязала. С всяка измината секунда ѝ ставаше все по-трудно да

прикрие смущението си.

В един миг Шон се изправи точно пред нея и почука с ръка по стъклото.

— Искам да говоря с вас — каза той като придружи думите си с енергично ръкомахане.

Джеси не му обърна внимание. Шон влезе в магазина, но след малко пак се появи, за да ѝ обясни с мимики и ръкомахания, че ще се върне отново.

На тръгване след работния ден Джеси го видя да седи на едно от плюшените канапета в булчинския салон. Видът му беше толкова унил, колкото и нейното настроение в момента. Когато я видя, Шон веднага се изправи.

— Госпожице Полсън...

— Можете да ме наричате Джеси. — Тя с усилие запази хладнокръвие, докато се здрависваха. — Защо искате да ме видите, господин Маккълоу?

— Шон. — Той нервно премести палтото си от едната ръка в другата. — Наричайте ме Шон. Бих искал да ви предложа да изпием по чаша кафе.

— Заета съм — каза Джеси и усети как стомахът ѝ се свива от тягостно предчувствие.

— О, знам. Няма да ви отнема много време. — Той се усмихна подкупващо. — Само искам няколко минути да поговоря с вас.

Джеси още повече се притесни. Знаеше, че няма какво да обсъжда с Шон, но ѝ бе любопитно да разбере какво все пак го е довело тук.

Изминаха няколко секунди, без Шон да получи отговор. Тогава той настоя:

— Моля ви, важно е.

— Добре — съгласи се колебливо Джеси. — Знам едно подходящо кафене недалеч оттук. Да се срещнем там след половин час? Трябва първо да се преоблека. — Тя посочи сватбената рокля.

Той кимна в знак на съгласие. Начинът, по който го направи ѝ напомни за Ейдън. Шон не беше толкова едър и широкоплещест като брат си, но двамата имаха еднакви маниери и жестове.

Погледът му я смути най-много. Седяха един срещу друг на масичката в кафенето и той я гледаше с топлите си и изкусителни очи

— поглед, който привличаше и предразполагаше.

— За какво искахте да разговаряме? — попита Джеси, докато разбъркваше кафето.

— Дълга ви едно извинение — рече Шон и наля мляко в кафето си.

„Отблизо още повече прилича на Ейдън!“ — отбеляза Джеси.

— Извинение? — попита тя като го изгледа малко недоумяващо.

— Да. За онзи път, когато спрях пред витрината на универсалния магазин и ви наговорих такива едни неща... Тогава не бях на себе си. Простете ми. Няма какво да кажа за свое оправдание, освен това, че бях разстроен заради баща си, а стана така, че в крайна сметка вие пострадахте. Не зная как да ви се извиня. Ужасно съжалявам за случилото се.

— Приемам извиненията ви — кимна любезно Джеси като се опита да не обръща внимание на неприятното усещане, че Шон не беше чак толкова искрен, колкото се опитваше да мине в нейните очи.

Той още веднъж ѝ се усмихна, а тя отвърна със сдържано приветлив поглед. Последваха няколко мига на мълчание, след което Шон каза:

— Реших да ви се извиня, тъй като знам, че сте приятелка на брат ми. Не искам в никакъв случай между нас да има търкания.

Тя не реагира веднага. Постара се да подбере внимателно думите си. Най-сетне каза:

— Не знам дали това изобщо е възможно — имам предвид обстоятелствата...

— Искате да кажете — заради това, че участвахте като съдебен заседател в делото?

Джеси кимна замислено.

— Но вие си вършехте работата — каза Шон някак угоднически. Прекалената му любезност засили подозрителността ѝ.

С Ейдън си беше изработила начин на поведение в случаите, когато станеше въпрос за съдебния процес. С Шон не беше така. Колкото и да се стараяше, той нито успяваше да успокои съвестта ѝ, нито да я излъже, че не отдава особено значение на случая.

— Не е лесно да съдиш другите — каза Джеси, стараяйки се да потисне враждебността, която напираше в гърдите ѝ.

— Така е — мрачно се съгласи Шон и въздъхна. — Бях в съдебната зала и след като изслушах доводите и на двете страни, не бих могъл да се закълна, че на ваше място щях да постъпя другояче.

Интуицията подсказа на Джеси, че макар да се стараеше да я оневини, в момента Шон се чувстваше толкова неловко, колкото и тя.

— Независимо от всичко вие не сте съгласен с присъдата, нали така? — попита тя и видя как в следващия миг вената на слепоочието му започна да пулсира. Подобно на Ейдън, и Шон не полагаше особени усилия да прикрива чувствата си.

— Така е, не съм съгласен, но не вие, а системата е виновна за това, че баща ми се озова зад решетките. Ако полицията не се нуждаеше така спешно от изкупителна жертва, за да приключи побързо със случая, можеха да потърсят истинския убиец по-усърдно.

— Значи сте убеден в невинността на баща си... — отбеляза Джеси замислено — колко различно реагираха двамата братя...

— Не познавате баща ми — каза Шон възбудено. — Той изобщо не би могъл да бъде такова чудовище, за каквото прокурорът се опита да го представи.

— Не е необходимо да ме убеждавате — каза Джеси.

Идеше ѝ да стане и да си тръгне. Шон ѝ въздействаше потискащо. Стараеше се да се представи за неутрално или дори дружески настроен към нея, но не успяваше.

— Баща ми не е убил Кетлийн Дениълс — рече категорично той. — Не казвам това само защото съм негов син. Баща ми не би могъл да убие никого.

Джеси понечи да каже, че и тя има резерви към справедливостта на присъдата, но от благоразумие замълча.

— Няма ли да обжалвате? — попита тихо тя, като се надяваше да внесе известна оптимистична нотка в разговора.

— Ще обжалваме. — Шон замълча, за да отпие от кафето. — Надяваме се да обезсилим сегашното решение и да насрочим ново гледане на делото. Уил Лепли е убеден, че има човек, който знае истинския убиец, но по една или друга причина пази мълчание.

Нещо в изражението на Шон караше Джеси да изпитва към него симпатия. За разлика от Ейдън, който винаги се гневеше, когато станеше дума за баща му, Шон изглеждаше тъжен и будеше

съжаление. Мисълта, че старецът беше в затвора, му причиняваше огромно страдание.

— Дано да имате успех при обжалването — промълви Джеси. Каза го съвсем искрено.

Той я погледна.

— Да ви вярвам ли?

— Да.

— Искате да кажете, че сте променили мнението си?

Джеси се почувства като уловена в капан. Без малко да се разприказва. В следващия миг в съзнанието ѝ като предупредителна лампичка се появи съветът на приятеля ѝ — да бъде предпазлива в изказванията си по делото. Затова само рече:

— Искам да кажа, че също като вас ще се радвам да видя баща ви отново на свобода.

— Защо? Защото излизате с брат ми ли? — попита Шон подозрително.

— Донякъде и затова. Ако освободят баща ви, отношенията ни с Ейдън значително ще се улеснят — каза откровено Джеси. — Но аз вярвам в тържеството на справедливостта. Ако баща ви е невинен, както казвате, то тогава трябва да е на свобода, а не зад решетките.

Шон отпи от кафето, скръсти ръце и се облегна на масата.

— Но от ваша гледна точка справедливостта означава именно това — баща ми да излежи присъдата!

Джеси взе чантичката си и понечи да стане.

— Моля ви, не си тръгвайте!

— Не мисля, че има някакъв смисъл в това да продължаваме разговора. Вече разбрах какво искате да ми кажете.

— И какво е то?

— Че не намирате за нормално Ейдън да се среща с човек, допринесъл да осъдят баща ви.

Тя облече палтото си.

— Точно обратното — каза Шон и нервно прокара ръка през косата си. — Повиках ви, за да ви предложа да сложим край на нашите търкания.

— Не зная дали изобщо сте в състояние да го направите. — Тя се наведе да вдигне ръкавицата, която беше изпуснала. С всяка секунда губеше контрол над себе си.

— Моля ви за извинение...

Когато се изправи, Джеси забеляза в очите на Шон и откровеност, и разочарование. Затова се поколеба дали да не направи опит да промени нещата.

— Знаете ли кога смята да се върне Ейдън? — попита Шон.

— Защо, вие не знаете ли?

— Не. Скоро не сме се чували. — В думите му нямаше сарказъм, а по-скоро съжаление.

Едва сега Джеси забеляза колко измъчен и уморен вид имаше Шон.

— Обеща, че ще се постараете следващия петък да е тук — рече тя.

— Щом е обещал, значи ще дойде.

— Колко сте сигурен!

Шон се разсмя.

— Знам, че сега брат ми не го свърта на едно място. Няма да се успокои, докато делото не приключи окончателно.

Джеси съзнаваше, че Шон има право, но не искаше да говори за Ейдън зад гърба му.

— Трябва да тръгвам — каза тя като стана от мястото си.

Той също се изправи. Имаше виновен вид.

— Джеси, не исках да ви разстройвам. Моля ви да не ми се сърдите.

Тя сви рамене, благодари за кафето и тръгна като се постараете да остави у него впечатлението, че разговорът не я беше разстроил особено. Вътрешно обаче цялата трепереше и отчаяно се опитваше да се освободи от чувството за вина, което отново се бе събудило.

Хората наоколо нямаше как да разберат всичко това. Подобно на куклата манекен, която трябваше да представлява във витрината, пред външния свят тя имаше едно-единствено изражение: безразличие.

Телефонният ѝ секретар беше записал само две обаждания и нито едно от тях не беше това, което очакваше. Тъкмо се канеше да позвъни на хората, които я бяха търсили, когато звънна Девъни. Искаше да ѝ напомни за купона тази вечер, на който беше поканена.

Двете не се бяха виждали от Бъдни вечер, когато за последен път позираха заедно. После Джеси замина за Хардинг, а Девъни — да

прекара Коледа при баба си в Пенсилвания. След празниците трябваше да отлети за снимки на Хавайските острови.

Беше ѝ се обадила веднага след връщането си от Хаваите. Не приемала никакви извинения за отсъствие. Естествено, първата реакция на Джеси беше да откаже. Не обичаше шумните събирания.

Девъни обаче беше най-близката ѝ приятелка и щеше да се обиди. Беше толкова настоятелна! След много увещания най-сетне успя да я убеди, че седенето у дома в очакване на телефонен звън не е най-добрият начин за противодействие на следпразничната меланхолия. Джеси прие поканата с една уговорка — че ще помага в кухнята. По този начин си осигуряваше спокойно убежище в случай, че шумотевицата ѝ дотегне.

Когато пристигна, Джеси завари точно това, което бе очаквала. Апартаментът беше претъпкан с хора, беше задушно, музиката гърмеше. Повечето от гостите бяха от манекенските среди, между тях неколцина актьори и актриси, които се снимаха в телевизионни реклами или изпълняваха второстепенни роли в театъра.

Джеси сновеше между гостите — помагаше в сервирането на ордъврите и носеше прибори. Така, без да иска, в един момент тя дочу разговор между няколко жени, които обсъждаха как тяхна колежка, също модел, била малтретирана от приятеля си.

— Такива като него трябва да ги арестуват! — коментираше една червенокоса красавица. — На жените трябва да се осигури защита срещу подобни агресивни типове!

— Аз лично мисля, че жените трябва да внимават, когато се захващат с някого. Искам да кажа, че гадният характер на един мъж си личи още в началото, но тогава ние обикновено не му обръщаме внимание — намеси се приятелката ѝ.

— Може и да си права, но мисля, че повечето мъже не буйстват, докато не ги предизвикаш.

— Както в случая с Кетлийн Дениълс ли? — попита трета жена. — Чух, че преди да я убие, мъжът, с когото излизала, се държал съвсем нормално с нея.

При споменаването на името Кетлийн Дениълс Джеси наостри уши.

— Техният случай е друг. Мъжът може и да е бил свестен, но пък Кетлийн не беше много стока — каза червенокосата.

— Ти познаваш ли я? — попита изненадано събеседницата ѝ.

— Лично аз не, но на времето беше приятелка на Майк Сампсън, фотографа. Знаеш го. Та той ми е разказвал, че си падала по богати мъже, които можели да плащат за прищевките ѝ.

— О, значи такава била!

Оттук нататък разговорът се премести около приятелствата по сметка и Джеси се оттегли в кухнята, за да може на спокойствие да помисли.

— Ти криеш ли се тук, или какво? — изгледа я Девъни, когато след няколко минути влетя през вратата с празен поднос в ръка.

— Дев, помниш ли, беше споменала, че преди години си се засичала с Кетлийн Дениълс: на някакъв купон, струва ми се — попита Джеси.

— Е, и? — рече Девъни и отвори хладилника, за да вземе сиренето.

— Мислиш ли, че Кетлийн е взимала наркотици?

— Възможно е. Само че, нали ти казах, Джес — никога не съм я познавала — лично, имам предвид. — Тя изгледа озадачено приятелката си. — Какво пак те прихвана! Делото вече мина, нали така!

Джеси сви рамене.

— Неволно дочух един разговор. Затова.

— Всичко идва от обстоятелството, че излизаш с Ейдън Маккълоу — каза убедено Девъни. — Иначе отдавна да си забравила за делото.

Джеси не възрази, а попита:

— Ти познаваш ли Майк Сампсън?

— Че коя манекенка не го познава?

— Знаеш ли дали Кетлийн Дениълс му е била приятелка?

— Не, но може лесно да се разбере. Питай го. — Девъни отвори една консерва с лютеница, разбърка я със сирене и я постави във фурничката. — Само че не разбирам защо още продължаваш да се вълнуваш от някой, който е вече на оня свят.

Смутена от светотатствената си мисъл, Девъни изрече последните думи с половин глас.

Джеси махна с ръка.

— Просто съм любопитна, това е всичко — каза тя. И понеже в същото време Девъни като фурия отваряше и затваряше подред всички шкафчета, попита: — Какво търсиш?

— Зелената купа за сос.

— Мисля, че вече я използвахме — рече Джеси, доволна, че могат да сменят темата.

В този миг някой извика:

— Трябват ни салфетки, Дев.

— Ще ви донеса — каза Девъни. После се обърна към Джеси: — Ти стой тук да наглеждаш соса. Трябва да поври още малко.

След като приятелката ѝ излезе, Джеси отново се замисли. Все повече се убеждаваше, че трябва да разнищи случая. Данните от аутопсията, изнесени по време на делото, не съдържаха сведения за употреба на наркотици. И все пак от разговора, на който неволно бе станала свидетелка, излизаше точно обратното. Жените надали биха говорили празни приказки.

В понеделник след работа Джеси реши да наmine към Майк Сампсън. Намери го в студиото. Широка приятелска усмивка озари откритото лице на фотографа.

— Джеси! Откога не съм те виждал! — Той я целуна по двете бузи. — Казвай, какво те води насам?

— Трябва да те питам нещо, Майк — рече тя и седна на стола до него.

— Нямах нищо против това да правя туй-онуй, докато разговаряме, нали? — запита той и откачи един щепсел от контакта.

Джеси кимна с глава.

— Ти си работи. Искях само да те попитам за един човек.

— Мъж или жена?

— Жена. Казва се Кетлийн Дениълс. Чувал ли си за нея?

Усмивката бавно изчезна от лицето на фотографа.

— Да, излизахме заедно няколко пъти. Защо? — попита той предпазливо, докато навиваше електрическия кабел около лакътя си.

Джеси обясни накратко причината, която я беше довела насам. Каза, че е приятелка на сина на Том Маккълъу и че иска да му помогне

да докаже невинността на баща му. За това, че беше участвала в делото, изобщо не спомена.

— Не знам дали информацията, която мога да ти дам, ще свърши някаква работа — рече Майк и се зае да навива картонен декор с морски пейзаж.

— А и от това, което по време на процеса прочетох за осъдения, съм склонен да мисля, че убиецът е точно той.

Колко странно! Повечето хора разсъждаваха така. Джеси като че ли беше единствената с друго мнение по този въпрос. Вместо да коментира, тя само сви рамене.

— Преди време може би щях да се съглася с теб, Майк, но сега мисля другояче.

— И искаш от мен сведения, които да потвърдят тезата ти, така ли? — Той се усмихна лукаво.

— Искам само да разбере що за човек е била убитата, нищо повече.

Майк възседна един стол и обгърна с ръце облегалката.

— Нея още на времето никой не можеше да я разбере. Дойде при мен, за да ѝ правя снимки.

— Значи е била фотомодел.

Майк кимна.

— Да, и си я биваше при това. Прати ми я Ленор Грийн, знаеш я — висока, с тъмна коса... На самата Кетлийн снимките не ѝ трябваха, правела ги за някакъв свой приятел. Идвала при мен, защото видяла мои кадри, снимани за Шантал, и ѝ били харесали. Искаше да направим същите.

Джеси знаеше, че Шантал е дизайнер на бельо. Момичетата често позираха с негови модели в списанията за мъже.

— Значи поиска от теб да я снимаш по бельо?

— Да, по много оскъдно бельо.

— И ти?

— Ами, снимах я — разсмя се Майк развеселен. — Получиха се великолепни снимки. Тя беше... разкошна жена. Малко шантава, но много хубава.

— Как така „шантава“?

— Ами така. Правеше едни неща... Не беше мой тип жена.

— Тоест?

— Ами, например, за разлика от повечето мъже и жени аз мисля, че хората трябва да са верни един на друг.

— А Кетлийн не мислеше така.

— Поиска ми да ѝ направя по няколко комплекта от снимките. Очевидно се срещаше с много мъже.

— Ти познаваш ли ги?

Майк поклати глава.

— Ние с нея не бяхме от една среда. Тя се движеше в друг кръг. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Имаш предвид хора като Том Маккълору?

— Да, и други богати чичковци. Изобщо, тя се срещаше само с мъже, които можеха да си я позволят. Дори да бях продължил да излизам с нея, винаги щях да имам съдружници. Кетлийн държеше на скъпите си привички и ѝ трябваша пари, за да може да ги задоволява.

— За наркотици ли говориш?

— Не съм сигурен дали ги ползваше редовно, но знам, че ходеше на събирания, където сервираха кокаина заедно с бисквитите. Казах ѝ, че не си падам по такива неща и оттогава повече не съм я видял.

Джеси замълча.

— Странно защо всичко това беше премълчано по време на делото — рече тя най-накрая.

— Вече ти казах. Кетлийн се движеше в твърде особена социална среда. Предполагам, че мълчат, за да не си създават неприятности.

— Може би. — Тя замислено сбърчи чело. После хвърли поглед на снимките, направени от Майк на Кетлийн, сбогува се и си тръгна.

По пътя към къщи се опита да направи логично заключение от всичко, което беше видяла и научила. Повече от всякога инстинктът ѝ подсказваше, че по време на делото не е била изнесена цялата истина. Без да бъде сигурна, че това, което беше чула от Майк, ще е от полза при обжалването, тя все пак чувстваше, че трябва да обсъди нещата. Въпросът беше с кого.

Брайън изрично я беше предупредил да не се свързва с адвокатите на Том Маккълору. Можеше да се посъветва с Ейдън, но него го нямаше, а разговорът не беше за телефон. Оставаше само един подходящ човек: Шон.

Той се интересувахе от всичко, което би могло да хвърли нова светлина върху делото. Дали информацията на Джеси щеше да му

свърши някаква работа? Трябваше да се свърже с него, за да разбере.

Брайън със сигурност не би одобрил. Само че какво значение имаха юридическите доводи в този момент? Един човек беше прибързано осъден и тя не можеше да стои безучастно настрана.

По целия път към офиса на „Маккълou Ентърпрайзис“ Джеси непрекъснато си повтаряше, че не греши. Въпреки някогашната си неприязън към нея Шон щеше да се зарадва, че бе дошла да го посети. В известен смисъл те двамата сега бяха съюзници. Бореха се да докажат невинността на един несправедливо наказан човек.

— Джеси! — възкликна изненадан Шон, когато я видя. После стана от масивното си махагоново бюро, за да я настани в един от кожените фотьойли.

— Благодаря, че ме приехте — каза Джеси като хвърли бърз поглед на обстановката в кабинета.

Всичко в тази стая — дебелият персийски килим, махагоновите мебели, картините по стените — говореше за пари. На шкафчето зад бюрото се мъдреха снимки на семейството му. Те напомниха на Джеси защо всъщност беше дошла.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Шон, като се облегна удобно на стола.

— Разполагам с информация, която може да представлява интерес за вас.

Той повдигна вежди.

— И каква именно?

— Във връзка с Кетлийн Дениълс.

Шон се наклони напред и зачака. Беше превърнат целият в слух.

— Казахте, че търсите информация, която ще ви бъде полезна при обжалването. Мисля, че имам такава.

И тя започна разказа си. За нейна изненада, вместо да посрещне нащрек информацията, Шон я изслуша съсредоточено и заинтригувано.

— Не съм сигурна дали всичко, което ви казах, ще бъде от полза на адвокатите ви, но бях длъжна да ви го съобщя — заяви тя.

Шон имаше оптимистичен вид.

— Аз също не съм сигурен, но ви благодаря. Тъй или иначе, това е информация, до която нямаше как да се добера. Ейдън знае ли? — Той я изгледа изпитателно.

Джеси поклати глава.

— Реших, че след като него го няма, най-добре ще е да споделя с вас.

Почти сигурно беше, че Шон се досеща за истинската причина, поради която се бе обърнала към него, вместо към по-малкия му брат. Дватама имаха различно отношение към делото — именно това бе причината.

— Е, благодаря ви за посещението, Джеси — каза Шон, стана и заобиколи масивното бюро.

Джеси също се изправи. Почувства се някак много особено.

— Ако има нещо друго, което бих могла да направя за вас... — С тези думи тя си тръгна, питайки се дали да не признае пред Шон за съмненията, които я измъчваха от самото начало на делото. Реши все пак да не го прави. Благоразумието надделя.

Тревогите ѝ, че за времето на тяхната раздяла Ейдън може би е охладнял, се разсеяха още в първата нощ след завръщането му. Бяха пак в хотел „Ривърфронт“, също както в новогодишната вечер. Ейдън беше поръчал вечеря в стаята. Вечеряха на светлината на няколко свещи, а след това прекараха бурна любовна нощ.

На другата сутрин тя отвори очи и видя Ейдън — държеше табла със закуска и ѝ се усмихваше. Върху таблата имаше кошничка с кифли, ягодово сладко, две чаши портокалов сок, шампанско и червена роза с дълго стебло. Джеси се подаде от завивките и каза още сънено:

— Ще ми стане навик.

Ейдън приседна на ръба на леглото, остави подноса пред нея и попита:

— Кое — закуската в леглото или моето присъствие?

— И двете — каза тя и се наведе, за да го целуне.

— Искам всяка сутрин да се събуждаме заедно. — Той я целуна — дълго и изкусително. — Ужасно ми липсваше.

— И ти на мен. — Джеси нежно погали лицето му.

Ейдън улови ръката ѝ и я докосна с устни.

— И през ум не ми беше минавало, че ще дойде мигът, в който да искам час по-скоро да се върна в този проклет студен щат.

— Това сигурно означава, че ти е време да се преместиш тук — каза Джеси шеговито. После закачливо плъзна пръсти по ръката му.

— Напоследък и това ми мина през ум — призна той и се намести в леглото до нея.

— Наистина ли?

— Майка ми подхвърли тази идея. Само че не съм много сигурен дали ще мога да свикна с тукашния студ.

Той намаза със сладко една кифличка.

— Аз ще те топля. — И сякаш за да му го докаже, тя плъзна ръка към корема му.

— Ако ще е по този начин, готов съм да живея и при сибирски студ! — каза Ейдън и усети топлина по цялото си тяло.

— Е, разбрахме се — тихо се изсмя Джеси и продължи да го гали.

— Само че има един проблем.

— И какъв е той?

Ейдън поднесе кифличката към устата ѝ и добави:

— Калифорния ми харесва повече.

Джеси въздъхна и се отпусна върху възглавницата.

— А освен това там имам хубава работа — добави Ейдън и ѝ подаде чашата с искрящия на утринното слънце портокалов сок. — Само че — продължи той и отхапа от другата страна на кифличката — съм много самотен в Калифорния.

— А в Минесота няма да си — каза Джеси и се надигна от леглото. — Майка ти също ще се радва те види отново тук.

— Джеси, на този свят ме интересува щастието само на една-единствена жена. — Той вдигна чашата с шампанско и я чукна в нейната.

По тялото на Джеси се разля приятна топлина, тъкмо понечи да отмести подноса настрана, за да каже на Ейдън колко щастлива беше наистина, когато телефонът иззвъня.

— О, здравей, мамо! — каза Ейдън и Джеси понечи да стане, за да го остави да говорят насаме, той обаче я спря.

Разговорът продължи с изречения от една дума: „Да“, „Добре“, „Така“...

Докато чакаше Ейдън да приключи, Джеси се зае със закуската. Преди да затвори телефона, Ейдън рече „Добре, ще дойдем“ и тя се запита кого имаше предвид и за какво говореше изобщо.

— Майка ми — каза той, след като остави слушалката. — Семейството се събира на обяд в неделя искаше да знае дали ще отида.

— Е, и? Ще отидеш ли? — Стомахът на Джеси се сви от тягостно предчувствие. Знаеше, че Ейдън ще настоя да отидат заедно.

— Да. Но искам да те помоля да дойдеш с мен. Смятам, че е време да те представя на майка си.

Джеси го погледна разтревожено.

— Вече казал ли си й?

— Не, но знам, че сигурно се е досетила. Майките имат инстинкт.

— Вярно, но тя знае ли коя съм аз?

Ейдън кимна.

— Да. Знае, че си участвала като съдебен заседател в делото.

Джеси поклати замислено глава.

— Хубава ситуация, няма що.

— Джеси, нямаше изобщо да ти предлагам да идваш, ако съществувахте и най-малката вероятност някой да се отнесе лошо с теб. — Той я целуна — нежно и успокояващо. — Не се страхувай. Просто ела.

— Е, добре. — Думите сами се изплъзнаха от устата на Джеси — напук на здравия разум, който й подсказваше да каже „не“.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обядът бе във фамилното имение на Маккълou — просторна вила в хълмистите предградия на Минеаполис. Джеси знаеше, че семейството на Ейдън е заможно, но едва когато видя сградата, си даде сметка за богатството им.

За Маккълou неделните обеди бяха традиция и повод семейството да се събира. Освен Шон, Гизеле и техните две деца, госпожа Маккълou бе поканила и бабата на Ейдън, леля му и чичо му.

На Джеси не ѝ беше никак лесно да се отпусне сред елегантната обстановка. Макар никой да не споменаваше нищо за ролята ѝ в делото, тя усещаше как всеки миг някой може да отвори дума за съда.

Ейдън, който сякаш долови смущението ѝ, се наведе към нея и ѝ пошушна:

— Няма защо да се безпокоиш. Никой няма да ти стори зло.

Тя му се усмихна в отговор.

— Страхотно семейство сте.

— Виж чичо Лари. Голям симпатяга е. Шегува се и се смее от сърце.

Джеси погледна към чичото и също се усмихна.

— Много приятен човек!

Ейдън сложи ръка върху бедрото ѝ.

— Радвам се, че дойде, Джес.

— И аз съм доволна, че дойдох — каза тя като се опита да превъзмогне смущението си.

— Успя ли да замениш някоя дума с баба ми? — попита Ейдън.

— Да. Говорихме за теб.

Ейдън се смръщи на шега:

— И мога ли да знам какво си казахте?

— Не — рече Джеси и се разсмя.

В този момент се намеси бабата. Беше дочула разговора им.

— Женски приказки, моето момче. Не представляват интерес за мъже... — После добави: — Хубаво е човек да вижда усмихнати лица

около масата.

— Да, напоследък не сме имали много поводи за смях... — рече Шон. — А сега, след като всички сте тук и сте в добро настроение, мисля, че моментът е подходящ да ви съобщя нещо за нашия баща.

Стомахът на Джеси моментално се сви. Почваше се. Тя инстинктивно хвърли бърз поглед встрани. Ейдън също се беше вцепенил в очакване.

— Какво имаш да ни кажеш? — попита госпожа Маккълou с нескрит интерес.

Всички погледи се впериха в Шон.

— Около делото има нещо ново — рече бавно той. — Не исках да ви го съобщавам, преди Уил Лепли да го е проверил, но не се стърпях... При обжалването е възможно да бъде изслушан свидетел, който да потвърди, че Кетлийн Дениълс не е била убита от нашия баща.

Съобщението предизвика оживление и шум.

Шон даде знак за тишина.

— Както всички знаете, в нощта, когато е била убита, Кетлийн е била забелязана в колата на татко. Цялото обвинение беше базирано на този факт.

— Е, и? Искаш да кажеш, че някой е видял Кетлийн да слиза от колата ли? — обади се Ейдън.

— Не. Само че е възможно тя да е отишла на гости след това. Ако е така, ще бъде достатъчно да открием някой, който е присъствал там.

— Значи допускаш, че госпожицата наистина е слязла от колата на баща ни? — попита предизвикателно Ейдън.

— Защо, толкова ли е далеч от ума? — раздражено отвърна Шон.

— Ейдън, моля те! — Думите на Хелън Маккълou успокоиха разгорещилите се мъже.

Ейдън се извини на майка си, а после каза:

— Ако след предполагаемата раздяла с баща ни, Кетлийн действително е отишла на гости, то не мислиш ли, че досега все някой щеше да го потвърди?

— Зависи къде е отишла и що за събиране е било. И дали след това си е тръгнала сама. Може би този, който я е придружил, има защо

да мълчи.

— Изсмукана от пръстите история! — рече Ейдън със скептичен тон.

— Добре, кажи ми тогава въз основа на какви факти беше осъден нашият баща? — попита Шон с доловимо раздражение в гласа. — Прокурорът успя да внуши, че Кетлийн е била скромно и добро момиче и по този начин спечели симпатията на съдиите на нейна страна. Благодарение на Джеси обаче знаем, че госпожицата съвсем не е била чак толкова невинна. Точно обратното.

В следващия миг Джеси усети как между нея и Ейдън премина невидима шокова вълна. Обърна очи към Ейдън и срещна слисания му поглед.

— Познавала си Кетлийн Дениълс? — Думите прозвучаха по-скоро като обвинение, отколкото като въпрос.

Тя поклати глава.

— Не лично. Знам един неин познат. — И Джеси разказа за Майк Сампсън. После добави: — Мислех, че информацията ще е от полза при преразглеждане на делото. Затова я споделих с Шон.

— Съобщението се оказа ценно — обади се той. — Наех детектив, който да проучи в какви среди се е движила госпожицата. Оказа се, че няколко души действително са я виждали да посещава сбирки с наркотици. Но никой от тези хора не се наема да потвърди, че е бил заедно с нея във фаталната последна нощ.

— Наркотици ли? — попита скептично Ейдън. — Но нали съдебният лекар каза, че при аутопсията не са били намерени никакви следи от наркотици!

Шон потърка замислено брадичката си.

— Така е, признавам, но това не изключва възможността Кетлийн да е отишла на гости.

— След което си е тръгнала с някой, който я убил по пътя. Това ли е твоята теория? — В тона на Ейдън имаше неприкрит сарказъм. Явно възприемаше думите на брат си като някакъв абсурд.

— Напълно възможно е събитията да са се развили точно така — настоя Шон. — А може да си е тръгнала сама към къщи, след което по пътя е била убита от някой непознат. Това в случая са подробности. За нас е важно да докажем, че Кетлийн е била жива, след като се е разделила с татко. Така ще потвърдим, че старият не лъже, когато

казва, че към единадесет Кетлийн е слязла от колата и той повече не я е видял.

— Фантасмагории! — възрази Ейдън.

— Може би, но като се има предвид положението на баща ни, мисля, че сме длъжни да опитаме всичко. От това, че лежи в затвора, без да е извършил престъпление, той ще се съсипе — и душевно, и физически. — Шон имаше разстроен и загрижен вид.

— Да, условията в затвора са непоносими — обади се и чичото на Ейдън. — Наистина се ужасих, когато отидох да посетя Том.

Оттук нататък разговорът се завъртя около режима на живот в затворите и госпожа Маккълou започна да разказва за страданията на съпруга си. Ейдън мълчеше и слушаше с привидно безучастен вид, но Джеси знаеше, че е много разстроен.

Тя с нетърпение чакаше края на семейния обяд. Заредената с напрежение атмосфера щеше всеки миг да се взриви. Ейдън беше явно раздражен от това, че се бе свързала с брат му, без да го осведоми. Госпожа Маккълou също се държеше резервирано. Ситуацията беше мъчителна и затова, след като помисли малко, Джеси събра кураж и каза:

— Госпожо Маккълou, бих искала, преди да си тръгна, да споделя нещо с вас. Във връзка с делото. — Докато изричаше това, Джеси забеляза как веждата на Ейдън нервно заигра. — Знаете вероятно, че аз участвах като съдебна заседателка в този процес.

— Да, скъпа, знам — каза тихо възрастната жена. Очите ѝ бяха същите като на Ейдън. Малко по-светли, но също така одухотворени и добри.

Джеси си пое дълбоко въздух и изрече:

— Съчувствам ви... Макар да знам, че това няма много да ви утеши.

Възрастната жена тъжно поклати глава:

— Джеси, не е ваша вината, че аргументацията на прокурора се оказа по-убедителна. — Гласът ѝ беше уморен. — А и да не забравяме, че предстои обжалване. Благодарение на вас сега имаме по-големи изгледи за успех.

— Искрено се надявам, че това, което съобщих на Шон, ще ви свърши работа — каза тя, без да обръща внимание на Ейдън, който я гледеше смръщено.

Госпожа Маккълору едва доловимо се усмихна. Струваше ѝ усилие.

— Знам от опит, момичето ми, че човек трябва да приема нещата такива, каквито са.

На Джеси ѝ се доплака. Колко ли безсънни нощи беше преживяла тази жена! Прииска ѝ се на тръгване да я прегърне и да благодари за обяда, но само сдържано ѝ подаде ръка.

Очакваше Ейдън да избухне в първия миг, когато останат сами. Той обаче се въздържа. Качиха се в колата и без да разменят дума, потеглиха към къщата на баба ѝ.

Първа наруши мълчанието тя.

— Разстроен си от това, което научи за баща си, нали?

— По-добре да не говорим. Знаеш, че имаме различни мнения по този въпрос. — Тонът на Ейдън беше подчертано хладен, а упрекът в репликата му накара Джеси да го погледне озадачено.

— Не се ли радваш поне малко на възможността баща ти да бъде оправдан?

— Не, защото не вярвам това да стане — каза Ейдън раздражено. — Брат ми се хваща като удавник за сламка за всеки ново установен факт. Според мен тази негова теория за партито, на което Кетлийн отишла, след като се разделила с баща ми, е пълен абсурд.

— На мен пък ме изглежда правдоподобна. Поне от това, което чух.

Ейдън не отговори, а се съсредоточи в пътя, който беше хлъзгав поради снега.

Джеси обаче не искаше лесно да се предаде.

— В сравнение с положението преди твоето заминаване за Калифорния, вече можем по-основателно да се надяваме на благоприятен край.

— Нямаше изобщо да замина, ако знаех, че в мое отсъствие ще се правите на детективи — ти и Шон.

— Не съм се правила — сопна се обидено Джеси.

— А как другояче ще наречеш това проучване?

— Проучване ли? — От изненада тя отвори уста. — Казваш го така, сякаш съм вършила някакви противозаконни неща. Задала съм няколко въпроса — нищо повече. Не виждам повод да реагираш така остро.

— Неприятно ми е, че брат ми те въвлича в тази каша.

— Никой не ме е насилвал, Ейдън! Само исках да му помогна. И толкова.

Той я погледна с крайчеца на окото и каза с по-дружелюбен тон:

— Добре. Разбрах. Помогнала си. Само че в бъдеще предпочитам да оставиш следователите сами да си вършат работата. Обещавах ли?

— Защо?

— Защото има неща, които ти не разбираш, Джеси... Наши, семейни неща. — Зад измамното спокойствие в гласа на Ейдън се криеше раздразнение.

Пристигнаха и той спря, без да изгася двигателя.

— Имаш право — каза Джеси. Седеше сковано на седалката. — Може би наистина не разбирам някои неща... — Помълчаха известно време, после тя продължи: — Не мога да разбера защо толкова се противиш, когато човек се опитва да помогне на собствения ти баща.

— Защото това само ще продължи агонията, в която той се намира от началото на този процес. — Ейдън замислено прокара ръка през косата си. — Нека да допуснем, че Кетлийн Дениълс действително е отишла на някакво събиране. Че се е срещала и с други хора. Че... Е, и какво от това? Без конкретни доказателства всички тези хипотези са безполезни. Само карат майка ми напразно да се надява — за да се разочарова още по-горчиво след това.

— Тогава какво предлагаш? Да се откажем и да оставим баща ти да гние в затвора ли?

— Пада му се... — каза мрачно Ейдън. — Нали и ти беше на същото мнение като съдия!

Думите му я прободоха като нож.

— Така няма да стигнем доникъде — рече тя. Понечи да отвори вратата, но Ейдън се оказа по-бърз. Посегна и улови ръката ѝ.

— Чувстваш се виновна заради участието си в делото, нали? Всичките ти действия са подбудени от това.

— Не искам повече да те слушам — каза рязко Джеси и се опита да се освободи, но не успя.

— Хайде, признай си. Вършиш всичко заради себе си, а не за мен!

Сърцето на Джеси биеше лудо. Не трябваше да лъже, макар ужасно да ѝ се искаше да отрече. Ейдън беше попаднал право в целта.

Тя отвори вратата на колата и направи втори отчаян опит да се отскубне. Само че неговата силна ръка отново я задържа.

— Пусни ме! — каза тя като изгледа Ейдън така ядосано, че той тутакси я пусна.

— Джеси, почакай! — извика Ейдън, но думите му бяха заглушени от шума на затръшнатата автомобилна врата.

Джеси притича до къщата, без изобщо да се обърне.

Ейдън бе като зашеметен. Поседя няколко минути в колата, през съзнанието му хаотично преминаваха горчивите реплики, които си бяха разменили по пътя. Това, от което обаче най-много го заболя, беше споменът не за думите на Джеси, а за погледа ѝ — студен като лед.

Защо беше толкова сурова към него? Съчувстваше на майка му, симпатизираше на брат му... Единствен чужд ѝ оставаше само той. Защо? Защото не искаше да съжали баща си — този, който беше опропастил живота на семейството им!

Той включи на скорост и излезе на заден ход от алеята, където беше спрял. Колко хубаво беше започнал и колко лошо беше свършил денят! И то пак заради проклетия му баща!

Вече четири години, откакто Ейдън по принуда беше напуснал Минесота. Беше се разделил с най-близките си, надявайки се, че времето и разстоянието ще заличат спомена за причината, поради която беше постъпил така.

Образите от отминалите събития отново нахлуха в съзнанието му с кристална яснота.

Кейт. Беше я представил на баща си в деня на ежегодния градски художествен панаир. Познаваха се от известно време и той вече искаше да се отърве от нея, но тя беше ужасно досадна.

Срещнаха я на улицата. Беше излязла да си купи акварелна рисунка за новия апартамент. Той и баща му бяха тръгнали да подишат малко чист въздух и да погледат десетките миниатюрни изложби, които в този ден украсяваха тротоарите на града.

Заслепен от красотата на Кетлийн, баща му я покани да изпият по чаша. Ейдън се опита да му подсказже, че момичето е негова бивша приятелка, но не успя. Само след броени минути тримата бяха в близкия бар.

Ейдън се държеше хладно, страх го беше да не би Кейт да се опита да го ухажва пак. Не му мина и през ум, че този път тя беше взела на прицел не друг, а собствения му баща.

В стомаха на Ейдън се надигна неприятно чувство на отвращение, когато си спомни за деня, в който разбра за тях. Стана случайно. Получи сметка от един цветарски магазин — за дванадесет червени рози, доставени на „К. Дениълс“. Отначало помисли, че е станала грешка. Сигурно повторно му изпращаха някоя стара сметка за цветя. После се обади в магазина, откъдето му казаха, че розите са били поръчани не от него, а от неговия баща.

Изхвъркна от офиса начаса. Хукна към апартамента на Кейт и трескаво похлопа на вратата. Никакъв резултат. Тогава зачака. Стоя, стоя, докато накрая я видя да излиза. Не сама.

Още му ставаше гадно, като си спомнеше чия ръка се беше обвила около кръста ѝ. Не защото имаше някакви чувства към Кейт. Ала не очакваше да види как я прегръща точно този, когото в продължение на двадесет и шест години гордо беше наричал свой баща.

Не поиска да изслуша обясненията. Заради майка си се направи, че не вижда нищо лошо във всичко това. След няколко седмици обаче не издържа. Предложиха му работа в Калифорния, той си събра багажа и отлетя.

Сега, четири години по-късно, Ейдън започваше да си задава въпроса дали не беше сгрешил. Ако беше останал и беше разобличил баща си, нямаше да се стигне до този процес.

„Виновен!“ Думите на съдията още отекваха в съзнанието му. Само че кой беше виновният? Може би самият той?

Повече не му се мислеше по този въпрос. Глупостите на баща му бяха объркали живота на семейството. Сега бяха на път да опорочат и връзката му с Джеси.

Не искаше да загуби това момиче. Нямаше да позволи. Само че сърцето му се сви от болка, като си спомни колко хладно го бяха изгледали красивите ѝ сини очи.

Джеси прекара остатъка от вечерта в горчиви самообвинения. Защо изобщо се беше захванала с Ейдън? Знаеше, че е неразумно, но

все пак позволи на този прелъстител да ѝ завърти ума. Сега трябваше да плаща за това.

Колко бързо се беше променило всичко! Сутринта беше склонна да мисли, че тя и Ейдън могат да свържат съдбите си за цял живот. А сега не бе сигурна дали изобщо има някакъв смисъл да се виждат повече!

Глупости. Трябваше да си признае истината — че страстно желае този мъж. И точно в това се състоеше главният проблем.

Тя въздъхна, отпусна се уморено на леглото и вторачи поглед в тавана. Защо Ейдън не искаше да повярва, че Том Маккъллоу не беше убил тази жена! Джеси знаеше, че между бащата и сина съществува стара вражда. Обидното в случая беше, че Ейдън не искаше да говори пред нея за това.

Късно вечерта на вратата се позвъни и сърцето на Джеси тревожно затуптя. Да не би да се беше върнал Ейдън? Оказа се, че не. На прага стоеше племенницата ѝ, държеше в ръка раница. Имаше съсипан и изнурен вид.

— Мелиса, какво се е случило? — възкликна уплашено Джеси.

От пръв поглед личеше, че нещата изобщо не бяха наред.

— Моля те да ме приемеш при себе си, лельо Джес. Повече не мога да живея у дома. — Тя изрече това и се разплака.

Джеси ласкаво прегърна треперещото момиче и го въведе в хола. Взе раницата и му помогна да се съблече.

— Как дойде дотук? — запита тя, след като забеляза, че краката на племенницата ѝ бяха мокри от снега.

— На стоп.

Джеси едва не извика от изненада.

— Но тогава трябва да си се вкочанила от студ! Хайде, да отиваме в кухнята. Ще ти приготвя чаша горещо какао. Баба е във Флорида, но и аз го правя също толкова добре.

Момичето поклати отрицателно глава.

— Уморена съм, лельо Джес. Нека да си легна.

Джеси искаше да я разпита, да узнае какво я беше довело тук. Като видя обаче как трепереше племенницата ѝ реши, че въпросите могат да почакаат и до сутринта.

— Разбира се, момичето ми — каза тя. — Ще се кача да ти приготвя електрическото одеяло и една дебела нощница. Хайде!

Джеси ласкаво се усмихна на племенницата си и ѝ подаде ръка. После заедно с треперещото мокро момиче тръгна към втория етаж.

Докато Джеси приготвяше леглото, Мелиса седеше отпусната на един стол и гледаше с празен поглед. Дрехите ѝ бяха подгизнали, а тя дори не си даваше труд да се преоблече.

— Дръж! — каза Джеси като ѝ хвърли дебелата нощница на цветя. — Облечи я, а аз през това време ще сляза до кухнята, за да приготвя нещо топло и да ти го донеса.

— Няма да се обаждаш на майка ми, нали?

Джеси се спря на прага.

— Трябва, моето момиче. Иначе ще се тревожат за теб — каза тя внимателно.

— Тогава си тръгвам! — рече Мелиса и се пресегна за раницата.

— Е, добре — каза Джеси примирително. Беше безпомощна. — Щом не искаш, няма да ѝ звъня. Само ми обещавай, че утре сутринта ще поговорим с теб за тези неща.

Племенницата ѝ я изгледа подозрително.

— Само ако не се обаждаш на майка ми.

— Няма. — Джеси се пресегна към телефона, вдигна слушалката и я сложи върху нощното шкафче. — Ето. Блокирам линията. Сега доволна ли си?

Мелиса кимна и се върна на мястото си.

Джеси въздъхна с облекчение.

Вместо горещо какао тя реши да ѝ стопли пилешка супа с фиде. Освен това препече няколко филийки. Бързаше, за да не би докато я чака, Мелиса да заспи.

Слава богу, успя. Момичето още не се беше преоблякло, когато Джеси влезе в стаята с поднос в ръка. Непредвиденото ѝ появяване накара Мелиса да грабне нощницата и да я притисне до голите си гърди.

— О, извинявай — рече Джеси, остави табличката върху нощното шкафче и се обърна с гръб.

Мелиса се изчерви от неудобство, а Джеси пребледня. Това, което беше успяла да зърне, я беше уплашило не на шега — вместо здраво младо тяло, беше видяла стърчащи кости и отпусната мършава плът. Лекарите имаха право, състоянието на момичето изобщо не беше добро.

В следващия миг Мелиса припряно нахлузи нощницата си.

— Готова съм, лельо Джес... — каза тя, застанала сред купчина влажни дрехи и бельо.

Джеси се обърна. Дори под нощницата си личеше колко измършавяла беше племенницата ѝ. Изтъняла и без блясък, косата на Мелиса също имаше нездрав вид.

Недохранване. Беше очевидно дори и за неспециалист.

— Донесла съм ти супа с препечени филийки — рече Джеси, като посочи подноса.

— Благодаря. — Усмивката бързо се появи и изчезна по изтощеното лице на момичето.

На Джеси ѝ идеше да седне до племенницата си и да я нахрани насила — както се постъпва със злостно дете. Но за нейна изненада Мелиса сама посегна към предложената храна.

— Вкусно! — промърмори тя, докато сърбаше горещия бульон.

— Постопли ли се вече? — попита Джеси.

Забеляза, че около очите на момичето имаше големи тъмни сенки. Стараеше се обаче, доколкото е възможно, да не гледа племенницата си, докато яде.

— Още ми е студено, но преди да съм се наяла, не искам да се мушкам под завивките, за да не напълня леглото с трохи... — Гласът на Мелиса беше слаб и уморен.

Веднага след като си изяде супата, тя се изтърколи в леглото, зави се с електрическото одеяло и като въздъхна, каза тихо:

— Е, така вече е добре.

Джеси седна до нея.

— Трябва да поговорим с теб, момичето ми — рече кротко тя.

Мелиса я погледна недоверчиво. После каза мрачно:

— Лельо Джеси, аз повече не мога да живея у дома.

— Защо, какво се е случило?

Мелиса прехапа долната си устна и замълча.

— Майка ми. Подлудява ме.

— Как?

— Наблюдава ме. Постоянно. Какво пия, какво ям... Дори стои и подслушва пред вратата, за да разбере какво правя, докато съм в банята. — Тя мачкаше нервно края на одеялото. — Опитай се да си

представиш що за живот е това! Да нямаш спокойствие дори когато си в банята...

— Тя само се опитва да ти помогне, момичето ми — каза неуверено Джеси, защото усети как я обзема съчувствие към племенницата ѝ.

— Но на мен не ми трябва помощ, лельо. Аз съм си добре.

— Мислиш ли? — попита внимателно Джеси като я улови за ръка.

— Ами да. Нали ме видя. Ям.

„Видях, че ти се броят ребрата!“ — помисли си ядосано Джеси.

— Ужасно си отслабнала, Мелиса, а това никак не е добре. — Каза го не като укор, а като дружески съвет.

Мелиса обаче веднага дръпна ръката си.

— Ще се обадиш на майка ми, знам.

— Само за да ѝ кажа, че си тук и че си добре.

— Моля те, недей! Пак ще настоява да постъпя в болница!

— Е, и? Какво страшно има в това? — запита Джеси с колкото може по-внимателен тон.

— Но аз не съм болна! — извика племенницата ѝ.

Джеси се почувства напълно безпомощна. Идеше ѝ да се разплаче.

— Е, добре — каза объркано тя. — Спи сега. Почини си. Утре ще обсъдим на спокойствие тези неща.

— Лельо, разбери, здрава съм! Сама ще се увериш, че ям нормално.

На Джеси ѝ се искаше да повярва, но външният вид опровергаваше думите на Мелиса.

— Е, добре... Слагаме точка. Престани да се безпокоиш. Спи.

Тя се наведе и целуна племенницата си по челото. После слезе да занесе празната чиния в кухнята и след няколко минути се върна на втория етаж.

Преди да влезе в стаята си, мина край банята. Вратата беше затворена. Тя не можа да устои на изкушението, приближи се и долепи ухо. Миг след това съобрази, че греша. Ами ако Мелиса в този момент отвореше? Щеше да се разсърди и да си тръгне начаса.

Джеси бързо се дръпна. В следващия момент недвусмислени шумове откъм банята ѝ дадоха да разбере, че Мелиса повръща. Джеси

тръгна към телефона, за да позвъни на Карла.

След разговора тя не знаеше дали трябва да се радва, или да съжالياва, че сестра ѝ се беше съгласила да изчака и да не идва до сутринта. Не ѝ се искаше да губи доверието на племенницата си, но в същото време си даваше сметка, че колкото по-рано влезеше в болница, толкова по-добре.

От Коледа насам отношенията между Джеси и Карла не вървяха. По време на няколкото телефонни обаждания на Джеси, Карла беше разговаряла любезно, но с хладен тон.

През нощта Джеси не спа добре. Беше постоянно нащрек — ослушваше се да не би племенницата ѝ да реши да се измъкне, без да разбере.

А и последният разговор с Ейдън не ѝ излизаше от ума...

На сутринта посрещна сестра си с натежала от умора и безсъние глава. Гадеше ѝ се, виеше ѝ се свят. Нервите ѝ бяха изпънати като струни — очакваше сестра ѝ пак да се заяде. Но на Карла явно не ѝ беше до това.

— Ще я закараме в болницата — каза тя, когато Джеси я посрещна на входната врата. На крачка зад нея стоеше Джийн.

— Като че ли така наистина ще е най-добре — рече Джеси и ѝ им направи път. — Мелиса е горе. Къпе се. — После преразказа на Карла и Джийн снощния си разговор с момичето. — Мелиса е убедена, че няма защо да постъпва в болница — заяви тя.

— Страхува се да не я хранят насила и да не набелее — обади се Джийн.

— Не желае други да решават какво да яде.

— Веднага ли ще я заведете?

Карла кимна мрачно.

— Не можем повече да отлагаме.

— Имате ли нещо против да ви придружа?

— Прецени сама. Дъщеря ми все още те смята за своя съюзница. Ако дойдеш, повече няма да е така.

— Не смятах да идвам заради Мелиса, Карла. Мислех да ви помогна — на вас! — Гърлото на Джеси беше свито от мъка и тя произнесе последните думи с усилие.

Сестра ѝ помълча няколко мига, а после пристъпи към нея и я прегърна.

— Благодаря ти, Джес. — Тя почти хлипаше. — Ела.

Нещата се развиха според очакванията. Мелиса изобщо не бе във възторг от това, че леля ѝ ще я придружи до болницата. Беше настръхнала от враждебност: чувстваше се предадена.

Джеси се опита да се държи тъй, сякаш че нищо не забелязва. Струваше ѝ обаче много усилия. А на сестра ѝ нервното напрежение се отрази още по-зле. На излизане от болницата Джеси се опита да я успокои.

— Мелиса скоро ще се оправи, Карла. Постъпихме правилно, не се тревожи.

— Но тогава защо се чувствам толкова особено... Толкова зле? — Тя обърна към Джеси подпухналото си от плач лице.

— Нормално е в такъв момент. И няма защо да се чувстваш виновна. В случая единствено Мелиса носи цялата вина.

— Така казаха и лекарите, но не мога да не си спомня как, докато беше малка я укорявах за прекомерната ѝ пълнота. За да отслабне, съм я водила насила на уроци по танци, записвала съм я за участие в детски конкурси за красота...

— Хайде, стига Карла, и другите майки го правят!

— Не трябваше да ѝ обръщам внимание върху наднорменото тегло. А аз... „Не яж това, не пий онова...“

— Е, било каквото било. Не си виновна. А и си го правила за нейно добро. Знаеш в какъв свят живеем Карла, и колко важен е добрият външен вид за една жена. Та аз дори си изкарвам хляба от това!

— Джеси, извини ме. По Коледа не трябваше да ти наговарям всички онези неща... — Сестра ѝ подсмръкна и поклати глава.

Джеси ласкаво я прегърна през рамото.

— Не ти се сърдя. Знам, че си била разстроена заради Мелиса. Естествено е в такъв момент човек да не държи сметка за думите си.

Карла изхлипа.

— Чу ли какво каза лекарят? Че имала проблеми в общуването с околните!

— Може би наистина е така. Мелиса има нужда да се научи да изразява чувствата си. Иначе проблемите ѝ не намират отдушник и я травмират непрекъснато.

Карла кимна.

— Дано в болницата я научат и на това. Разбрах, че ще участва в групова терапия с други момичета със същия проблем. Така поне няма да се чувства толкова самотна.

— Чувала съм добри отзиви за този вид лечение.

— Дано има резултат. — Карла въздъхна. — В терапията трябвало да участва цялото ни семейство — аз, Джийн, Чад, дори Кели.

— И какъв е проблемът?

— Няма как да отсъстваме от фермата.

— Длъжни сте — забеляза Джеси в обичайния си прагматичен стил. — Поговори с татко и с Джим. Сигурна съм, че ще намерят начин да ви заместят. — Оптимизмът в думите на Джеси беше малко пресилен. Тя много добре знаеше, че заболяването не се лекува за ден-два.

Вече се беше стъмнило, когато пикапът на Джийн пристигна пред къщата на баба й. Отпред беше паркирал голям бял линкълн със заскрежени стъкла.

— Струва ми се, че някой те чака — отбеляза Карла. И макар Джийн да не беше изгасил двигателя, слезе и колебливо каза: — Ако искаш, за всеки случай мога да те придружа.

— Няма нужда, благодаря. — Джеси усети как сърцето й внезапно се разтуптя. — По-добре тръгвайте. Чака ви дълъг път. А аз ще се оправя сама.

Тя прегърна сестра си за сбогом, без да откъсва поглед от голямата бяла кола.

Карла и Джийн потеглиха, но когато от линкълна слезе не друг, а Ейдън, спряха пак. Джеси не бе чак толкова изненадана. Освен че не беше избръснат, Ейдън имаше и нездрав вид.

Тя махна на сестра си да тръгва и попита Ейдън:

— Отдавна ли чакаш?

Той сви рамене.

— Не знам. От няколко часа, струва ми се.

— Няколко часа! Трябва да си се вкочанил от студ!

— Отначало двигателят работеше, но го угасих, тъй като останах без бензин. Реших да не ходя да зареждам, за да не се размина с теб. Искам да поговорим, Джес.

Тя бързо се изкачи по стъпалата и отключи входната врата.

— Влез!

Ейдън я последва в кухнята. На светло изглеждаше още по-зле. Джеси му подаде стол и включи печката, за да стопли вода.

— Трябваше да ми се обадиш — рече тя.

— Търсих те по телефона, но без резултат. Къде е баба ти?

— На почивка във Флорида.

Водата завря и Джеси сипа в димящата чаша лъжичка нес кафе.

— Кои бяха тези хора... Тези, с които дойде.

— Сестра ми и съпругът ѝ — отговори Джеси като му поднесе чашата с кафе. — Пий, устните ти са посинели от студ!

Ейдън отпи няколко глътки. Седеше, сключил премръзнали пръсти около топлата чаша.

— Защо дойде, Ейдън?

Той остави чашата.

— Исках да изясним някои неща.

— Какви? — попита Джеси. За да не може Ейдън да я докосне, беше застанала в ъгъла на стаята.

— Искам да те помоля да забравим вчерашния инцидент.

— Не мисля, че ще е възможно, Ейдън — отвърна тя с колкото може по-спокоен тон.

— Тогава какво предлагаш? — попита тревожно той.

— Може би ще е най-добре да престанем да се виждаме — каза Джеси. Думите ѝ бяха изречени съвсем тихо, почти шепнешком.

— Не! Моля те, не постъпвай така! — извика Ейдън и скочи на крака. Понечи да се приближи към нея, но тя отстъпи крачка назад и той се спря. — Обичам те, Джеси.

Тя усети как в очите ѝ напират сълзи. После погледна към Ейдън и в очите му забеляза толкова нежност и страст, че се предаде.

— О, скъпи! — успя да промълви Джеси, преди сълзите ѝ да потекат като река.

Ейдън я погледна смутено. Искаше да я прегърне и да я утеши, но не знаеше дали и тя го желае. Беше дошъл тук, воден от надеждата, че и Джеси като него би искала отношенията им да продължат. Сега обаче не беше толкова сигурен. Затова, когато Джеси му обърна гръб, само каза:

— Извинявай, Джеси. Не трябваше да идвам. — Той взе якето си и се отправи към изхода. Тя го спря, тъкмо когато се канеше да отвори

входната врата.

— Стой, не си отивай. — Джеси избърса сълзите си с ръка.

— Присъствието ми не те прави щастлива... — каза Ейдън.

— Не си ме разбрал правилно... Не плача заради това — рече Джеси като подсмърчаше. — Искам да кажа, че вчерашният ни разговор наистина ме разстрои, но не е само това. Много ми се насъбра. Не съм спала през нощта, днес прекарах целия ден в болницата...

— В болницата?

— Да. Трябваше да настаним племенницата ми в клиника. — Джеси отново избухна в плач. Не искаше, но нервното напрежение беше твърде голямо и не може да се овладее. — Сестра ми и зет ми бяха дошли, за да я настаним в болницата.

— Разбирам. Естествено е, че си разстроена — каза Ейдън и се приближи. — Искаш ли да поговорим?

Джеси кимна. Ейдън седна, а тя се настани в скута му. После, без да усети, му разказа за болестта на момичето, за конфликта си с Карла... С една дума, довери му неща, които изобщо не смяташе да сподели.

— Значи се укоряваш, че без да знаеш, си подтикнала момичето да се мъчи да има твоята фигура?

Джеси кимна.

— Ако разсъждаваме трезво, не би трябвало да се чувствам виновна за поведението на племенницата си. Но като част от индустрията, която превръща жените в робини на идеала за красота, аз имам вина.

— Може и да е така — съгласи се Ейдън. — Само че не е задължително красотата да се постига за сметка на здравето. Ти нима гладуваш, за да изглеждаш така? Човек трябва да държи сметка кои са важните и кои несъществените неща.

На Джеси ѝ олекна. Разговаряха още и тя почувства как започва да ѝ става все по-добре. Не беше предполагала, че може да сподели с чужд човек толкова интимни неща.

Тя се вгледа в лицето, което я вълнуваше повече от всички други лица досега.

— Обичам те, Ейдън.

Той я прегърна и целуна.

— О, Джеси — каза той като си пое дъх на края на целувката. Двамата допряха чела и постояха така. — Не искам повече да се караме... Особено за делото. Не знам защо се скарахме по време на обяда у майка ми, но искам да ти се извиня. Забрави, моля те.

Джеси вдигна глава и погледна Ейдън право в очите.

— И повече няма да се караме?

— Не — заяви Ейдън. — В неделя се държах лошо с теб. Моля те да ме извиниш. — Той улови пръстите ѝ и ги целуна един по един. — Знаем, че всичко, което си направила, е било сторено от добро сърце.

— Да, но ти не одобряваш да се меся във вашите семейни неща.

Ейдън въздъхна отново.

— След като видях как се отрази делото на взаимоотношенията в семейството ни, предпочитам да те държа настрана от всичко това. — Той я прегърна силно, сякаш за да я предпази от някакво зло.

— Но, Ейдън, аз бих искала, ако мога, да помогна на майка ти. Тя е толкова мила жена!

— И при това те харесва! Вече успя хубавичко да ми се накара за това, че в неделя се държах зле с теб. Почувствах се като дванадесетгодишно момче. — Той обсипа с целувки дланите, ръцете и раменете на Джеси.

— Ейдън, разбирам, че между теб и баща ти съществува някакъв проблем. Какъвто и да е той обаче, длъжен си най-сетне да го разрешиш. Заради майка си... А и заради самия теб.

— Опитвам се, Джеси, но не мога така лесно да му простя. Обърка живота на цялото ни семейство — и то заради любовница, която може да му бъде дъщеря!

— Но все пак той ти е баща, Ейдън — каза кротко Джеси.

— И точно заради това най-много ме е яд.

— О, Ейдън! — Тя допря чело до неговото и затвори очи.

— Не мога така бързо да забравя и простя, Джеси.

Тя притисна главата му към гърдите си и каза замислено:

— Може би само времето ще излекува раните в душата ти.

Той се дръпна.

— Смуцава те хаосът в семейството ми ли?

Джеси кимна.

— Крайно време е да сложиш нещата в ред, Ейдън. И то не толкова заради майка си, колкото заради нас.

— Ще го направя. Но искам и ти да ми обещаеш, че няма повече да си играеш на детектив. Ако Кейт Дениълс наистина се е движила в наркомански среди, то не желая и ти да влизаш в контакт с тях.

Кейт. За миг на Джеси ѝ се стори странно, че Ейдън нарече убитата така. В следващия миг обаче той я изгледа толкова влюбено, че тя забрави за това.

— Съгласна съм. Оставяме разследването на професионалистите.
— В този миг Ейдън целуна шията ѝ. — А ако искаме нещата между нас да вървят, то трябва да изясним отношенията си... А също и отношението ни към твоя баща.

— Повече не ми се говори за баща ми...

Устните на Ейдън целуваха шията на Джеси, а ръцете му галеха твърдите ѝ гърди.

Тя реши да попита коя е причината за непреодолимия конфликт между Ейдън и Том Маккълou. Само че пламенните ласки на Ейдън отклониха мислите ѝ в съвсем друга насока. Тя отново беше в обятията на своя любим — а това беше по-важно от всичко друго на света.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ейдън обяви, че ще остане няколко седмици в Минесота, за да помогне на брат си в бизнеса, Джеси се почувства тъй, сякаш ѝ беше даден срок за вземане на решение относно бъдещето им.

Макар с Ейдън да не бяха кроили дългосрочни планове, приближаваше моментът, в който трябваше да изберат дали да скъсат, или да се обвържат завинаги. Това, че живееха разделени, все още някак се понасяше, но рано или късно трябваше да решат дали той ще се върне в Минесота, или тя ще замине за Лос Анджелис. Ейдън няколко пъти беше намеквал, че предпочита да се установят в Калифорния.

Джеси знаеше, че е нереалистично да очаква от него да зарече процъфтяващия бизнес и да се премести в Минеаполис. Колкото до нея самата, Ейдън я уверяваше, че на новото място няма да срещне никакви трудности при намирането на работа. Само че тя си знаеше, че в Лос Анджелис пазарът в нейната област на изява беше далеч по-наситен, отколкото в Средния Запад. Мисълта да напусне града, в който вече си беше извоювала място под слънцето, я тревожеше.

Макар с Ейдън да се бяха разбрали, че няма да отворят дума нито за делото, нито за предстоящото обжалване, тези въпроси продължаваха да смуцават мислите ѝ.

Колкото и да се опитваше да ги прогони, угризенията ѝ към Том Маккълору оставаха.

Джеси бе убедена в невинността на стареца.

Непреодолимата враждебност на Ейдън към него я караше да тъне в догадки. А категоричното му нежелание да разговаря по този въпрос допълнително изостряше любопитството ѝ. Темата се беше превърнала в болното място на техните взаимоотношения.

Подобно на Ейдън, и Джеси искаше на бъркотията най-сетне да се сложи край. Разбира се, тя предпочиташе завършекът да се изрази в оправдаването и освобождаването на баща му, но си беше обещала, че ако и вторият съд потвърдеше вината, щеше да престане да се тревожи.

В един мразовит следобед, малко преди края на работния ден, Джеси видя Шон да стои пред витрината. Беше с вдигната яка и нахлупена шапка и в първия момент тя изобщо не го забеляза. Позна го едва когато ѝ се усмихна и ѝ обясни с жест, че ще я почака на топло в булчинския салон.

— Какво те води насам? — попита Джеси, след като се здрависаха.

— Нося ти вест от Ейдън — каза Шон и ѝ се усмихна дружески. — Наложил му се да отпътува за Сейнт Клауд и по тази причина отпада уговорката ви да вечеряте заедно. Ще се върне утре сутринта. Помоли ме да ти предам, че утре ще те чака за обяд в ресторант „Лун“ в дванадесет и тридесет. — Джеси леко се смръщи, а Шон добави: — Ейдън сигурно ще ти се обади довечера.

Двамата поговориха няколко минути и Джеси усети, че не може да удържи на изкушението да попита какво става с Том Маккълou. Тъкмо когато Шон се наклони да си тръгва, тя подхвърли:

— Между другото, как е баща ти? — Въпреки непринудения тон сърцето ѝ заби ускорено.

— О, много добре! Пълен с оптимизъм и в отлично настроение. За пръв път от няколко месеца насам се появява надежда за оправдаването му. Тъкмо отивам да го видя.

— В затвора ли?

— Да. Искаш ли да дойдеш с мен? — Въпросът беше зададен уж между другото, но интуицията подсказа на Джеси, че в действителност не беше така. Какво беше намислил Шон?

— Сериозно ли говориш? — попита тя.

— Да, напълно. Защо?

„Защото Ейдън ще ни убие и двамата, ако научи“ — помисли Джеси. Изкушението обаче беше твърде силно, за да може да му устои.

— Шон, мислиш ли, че идеята ти е наистина добра? — попита колебливо тя.

— Да, ако и ти самата искаш това.

Ейдън щеше да побеснее. Да, но нейните безсънни нощи, угризенията, натрапчивото чувство за вина? Срещата очи в очи с Том Маккълou можеше да ѝ помогне да се избави от всичко това.

— Идвам — каза накрая тя.

Досега Джеси не бе влизала в затвор. Потискащата гледка я смрази. Двамата с Шон бяха въведени в залата за свиждане, резето зад тях хлопна и тя зачака със свито сърце.

Когато видя Том Маккълou, Джеси в миг разбра защо Шон настояваше баща му да бъде освободен. Човекът с достолепна осанка в съда сякаш се бе стопил. Беше блед и слаб. Освен болнав, той бе и психически сломен.

Шон го прегърна, после му представи Джеси.

— Значи все пак се срещнахме — каза старецът и ѝ подаде ръка. Усмивката му беше същата като на Ейдън. И двамата имаха трапчинки и хубави равни зъби.

Джеси пое дълбоко въздух и рече:

— Господин Маккълou, радвам се, че най-сетне имам възможност да разговарям с вас.

— Макар и не лично, аз вече ви познавам, госпожице — каза той.

— Помните ме от съдебната зала, нали?

— Да. Пръв Ейдън ми обърна внимание. Забелязал бе, че много приличате на Кетлийн.

Думите подејстваха на Джеси като студен душ. Значи в съда Ейдън я беше гледал като хипнотизиран само защото му беше напомнила Кетлийн Дениълс?

— Наистина ли толкова приличам на убитата? — попита тя с отмалял глас. Погледът ѝ безпомощно търсеше отговора в лицата на двамата мъже.

Шон реагира веднага.

— Ни най-малко. Само дето имате еднакъв цвят на косата. Не знам как на Ейдън изобщо е могло да му мине през ум това.

— Аз също не намирам никаква прилика — обади се Том Маккълou, след като внимателно я огледа. — Между другото, чух, че работите като манекен.

— Да, така е — потвърди Джеси изненадана, че знае за работата ѝ. Беше останала с впечатление, че Ейдън изобщо не беше посещавал баща си.

Размениха няколко думи за работата на Джеси, след което разговорът се прехвърли върху това колко хубаво е човек да отрасне на село, далеч от напрежението на големия град. Том Маккълou говореше

със спокоен и дружелюбен тон. Цялостното му излъчване затвърди у Джеси убеждението, че човек като него не можеше да бъде убиец.

Времето, отредено за свиждане, изтече неусетно и пазачът ги предупреди, че след няколко минути трябва да тръгват. Тогава Джеси пое дъх и каза:

— Господин Маккълou, има нещо, което отдавна искам да споделя с вас. От първия миг, в който ви видях в съда, имах странното усещане, че вие не сте извършили това, заради което сте тук. Само че на нас, съдебните заседатели, ни беше казано да основаваме решението си единствено върху представения доказателствен материал.

— А той не говореше в моя полза, нали?

— Съжалявам... — каза Джеси, но Том Маккълou я прекъсна като вдигна ръка.

— Не е необходимо да се извинявате, Джеси. Целият съдебен състав от дванадесет човека единодушно установи моята вина.

— Което не означава, че постъпихме справедливо спрямо вас.

Старецът я погледна в очите — също както би направил и Ейдън в такъв момент.

— През живота си съм допускал много грешки, момичето ми. Само че не съм убил никого — каза той.

— Вярвам ви — рече Джеси. — Как обаче ми се иска да зная начина, по който бих могла да го докажа!

— От Шон разбрах, че вече разполагаме с полезна информация, осигурена именно от вас.

— Така е — потвърди Шон. — Уил Лепли счита, че това, което Джеси ни подсказа, би могло да убеди съдията да разреши преразглеждане на делото.

Не обаче преразглеждането на делото вълнуваше Джеси по пътя към дома. „Ейдън намери много голяма прилика между вас и Кетлийн“. Тези думи не й излизаха от ума.

Отначало не можа да си даде сметка защо толкова я безпокои приликата между нея и убитата. След дълги размисли обаче от съзнанието й изплува споменът за думите на Ейдън: „Напомняйте ми за една позната жена“.

Беше й го казал в болницата. Тогава тя не беше обърнала внимание на думите му. Беше ги възприела като заучена фраза — от

тези, която мъжете използват, за да заговарят жени. Сега разбираше, че думите имаха съвсем конкретен контекст. Значи Ейдън я беше съзерцавал и във витрината, и в съдебната зала, защото му бе заприличала на Кетлийн Дениълс!

От неприятната мисъл стомахът ѝ се сви. Ейдън не бе загатвал за никакви връзки с Кетлийн. Веднъж обаче я беше нарекъл „Кейт“. Може би двамата да били приятели... При това близки приятели?

Въпреки че беше обещала на Ейдън да не предприема проучвания, Джеси позвъни на своя импресарио, за да разбере как би могла да се свърже с Ленор Грийн. Оказа се, че следобед на другия ден колежката ѝ ще участва в модно ревю. Джеси забрави за обяда с Ейдън и тръгна да я търси на посочения адрес.

Макар да не се познаваха лично, Ленор и Джеси няколко пъти бяха работили заедно. Ленор беше надута и хладна и затова Джеси не бе правила никакви опити да се сприятелят.

Вместо да я потърси в съблекалнята, реши да я изчака зад кулисите. Най-сетне Ленор се появи. Ако Джеси не ѝ се беше обадила, едва ли щеше да я забележи.

— Здравейте. Казвам се Джеси Полсън. Работили сме заедно в няколко ревюта — например миналата пролет в „Галерия“.

— Ленор Грийн — каза колежката ѝ и предпазливо стисна подадената ѝ ръка.

— Да, зная името ви. Бих искала да говоря с вас.

Високата брюнетка сви рамене.

— Може. За какво?

— За една наша обща позната... Кетлийн Дениълс.

Изражението на Ленор моментално се промени.

— Не. Извинете ме, но не желая да разговарям за това — каза тя враждебно и понечи да се отдалечи.

Джеси тръгна подир нея.

— Моля ви. Само няколко минути...

— Кетлийн е мъртва. Какво повече искате да знаете? — попита Ленор в движение.

— За извършител на убийството е набеден невинен човек.

Ленор попита учудено:

— И искате от мен да ви помогна да докажете невинността на въпросния господин? — В тона ѝ се четеше недоверие. — Вие сте

втория човек, който за една седмица се обръща към мен с такава молба.

— Вече сте разговаряли с частния детектив?

— Да. При това на вас ще кажа същото, което казах и на него! Няма да си мръдна пръста за когото и да било от фамилията Маккълou.

— Значи няма — повтори Джеси объркано. В следващия миг ѝ се наложи да се затича подир Ленор, която се отдалечаваше. Сграбчи я за ръката и я принуда да спре. — Чакайте! Защо не искате да помогнете на семейство Маккълou?

— Както вече ви казах, не искам да обсъждам този въпрос.

— Вижте, разбирам, че ви е неприятно да се връщате към неща, които имат връзка със смъртта на ваша близка приятелка. Само че ви моля да разберете — за мен е важно да получа тази информация. Трябва да знам какви са били отношенията между Кетлийн и Маккълou...

— С кого сте близка? С Ейдън или с баща му? — Брюнетката я изгледа с неприкрито съжаление.

— Ейдън ми е приятел. — В следващия миг Джеси почувства как се задушава. — Той и Кетлийн бяха ли... — Тя не можа да довърши изречението.

— Интимни приятели? Ейдън не ви е споменавал нищо, нали?

Джеси почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне. Искаше ѝ се да тръгне, за да не слуша повече, но някакво болезнено любопитство я накара да остане и да разбере всичко докрай.

— Но Ейдън вече цели четири години живее в Калифорния... — тихо каза тя.

— И знаете ли защо? Заради Кейт. Избяга там, след като скъса с нея.

На Джеси почти ѝ прилоша. Главата ѝ бучеше, не можеше да събере мислите си. Знаеше, че трябва да зададе още въпроси, но не можеше. Съзнанието ѝ беше заето от една-единствена мисъл: значи Кетлийн и Ейдън са били любовници!

Ленор продължи да сипе язвителни думи за бащата и сина Маккълou, но Джеси вече не я слушаше. Трябваше да си тръгне, да излезе на чист въздух, да дойде на себе си! Трябваше, за да може да се успокои и да помисли над разговора.

Тя вдигна ръка, за да спре потока от думи, който Ленор лееше с неочаквана словоохотливост.

— Добре... добре. Научих достатъчно.

Ленор сви рамене.

— Ваша работа. Постъпете както искате. Само че на ваше място бих се замислила дали си заслужава човек да се застъпва за който и да било от семейство Маккълоу. Казвате, че според вас старият не е извършил престъплението. Да допуснем, че е така. Аз обаче не бих се изненадала, ако ми кажеха, че, да речем, Ейдън е убиецът.

— Не! — отсече Джеси решително. — Не е възможно. — Ръцете и краката ѝ трепереха.

— Мислете каквото искате — каза Ленор с безразличие.

По челото на Джеси бяха започнали да избиват капчици пот. Задушаваше се, трябваше да излезе навън.

— Съжалявам за приятелката ви... Наистина съжалявам... — рече тя, хукна към вратата и се озова на навятия със сняг тротоар.

Леденият въздух проряза дробовете ѝ, но тя дори не го усети. Не забелязваше нито локвите, през които газеше, нито, че обувките ѝ се просмукаха с вода. Стигна до колата, отключи трескаво, седна вътре, пое дълбоко въздух, за да се успокои, запали с треперещи ръце двигателя и потегли към къщи.

След като първият пристъп на ревност отмина, тя седна да обмисли всичко онова, което Ленор ѝ беше разказала. Досега беше мислила, че Ейдън се сърдеше на баща си, само заради обидата, нанесена от него на майка му. Сега обаче започна да мисли другояче. Ейдън сигурно беше продължил да изпитва чувства към Кетлийн дори след като беше предпочела баща му...

Джеси продължи да анализира любовния триъгълник и започна да открива все по-неочаквани и неприятни неща.

Най-обидното беше, че Ейдън се беше опитал да я заблуди. Беше премълчал за отношенията си с Кейт.

Колко ли дълго се бяха познавали? Той ли беше скъсал връзката им, или тя? Бяха ли правили планове за женитба или познанството им е било само мимолетен флирт?

Ако Ейдън беше решил да скъса пръв, нямаше защо да преживява толкова болезнено последвалата връзка на Кетлийн с неговия баща. Значи по-скоро се беше случило обратното: не той, а тя

беше поискала да се разделят. Ако беше така, то тогава много неща имаха обяснение — защо Ейдън беше отказал да свидетелства в полза на баща си, защо беше склонен да приеме решението на съда...

Щом влезе вкъщи, Джеси натисна бутона на телефонния секретар. После тръгна към банята, за да вземе аспириин. Тъкмо се канеше да вземе две таблетки наведнъж, когато чу началото на записа. Беше Ейдън:

„Здравей, Джес. Как си? Обаждам се от ресторант «Лун». Очаквах да се срещна с теб, нали се бяхме уговорили. Случило ли се е нещо? Ще почакам малко. Ако не дойдеш, връщам се на работа“.

Последва телефонен сигнал и няколко прещраквания, които означаваха обаждания без съобщения. После отново чу гласа на Ейдън:

„Джес, пак съм аз. Обаждам се от офиса. След като не дойде, предполагам, че се е получило някакво недоразумение. Нали ще идваш до града днес следобед, защо не ми се обадиш, за да вечеряме заедно? Обичам те“.

Джеси глътна аспириините, върна се в спалнята и с ръка на челото се свлече върху леглото. Съвсем беше забравила за срещата с Ейдън! Погледна часовника и посегна към телефона, но се отказа и не вдигна слушалката. Не беше подготвена за разговор с Ейдън. Още не. Трябваше ѝ време, за да обмисли нещата.

Колкото повече лежеше и бездействаше, толкова по-тягостно се чувстваше. Както и да го мислеше, нещата не стояха добре.

Към четири и половина разбра, че най-сетне трябва да вземе решение: или да се облече и да отиде на срещата с Ейдън, или да му се обади и да излъже, че има главоболие. Всъщност нямаше защо да лъже. Главата я болеше. Помисли малко и реши, че няма защо да отлага — все някога трябваше да се срещне с Ейдън и да разговаря с него. Най-добре беше още сега да му поиска обяснение.

Докато караше към офиса, тя си припомни как всеки път, когато се бе опитвала да отвори дума за делото, Ейдън ставаше раздразнителен. Сякаш го беше страх, че ако се разрови в миналото, може да открие нещо, което да послужи за оправдаването на баща му.

Джеси подозираше, че Ейдън вероятно разполага с някаква премълчана информация за убийството. Замисли се над думите на Шон. Дали наистина Уил Лепли бе прав, че има кой да даде сведения за случая, но този някой мълчи, защото го е страх...

Спомни си и думите на Ленор: „Не бих се изненадала, ако ми кажеха, че, да речем, Ейдън е убиецът“.

Джеси поклати глава и се опита да мисли за друго. Извършителят не можеше да бъде Ейдън! Абсурдна бе дори самата мисъл! Освен това той дори не е бил в Минесота в деня на убийството. Или може би е бил?

Време беше да престане с хипотезите. Паркира колата в гаража на „Маккълоу Ентърпрайзис“ и се запъти към офиса. Колкото повече приближаваше, толкова по-ускорено биеше сърцето ѝ.

Ейдън, естествено, щеше да се разгневи, когато научи, че се беше свързала с Ленор Грийн. Предчувствието за разговора, който я очакваше, бе твърде неприятно — дори дланите ѝ се изпотиха от притеснение. Като че ли беше по-добре изобщо да не бе идвала.

Във фойето на административната сграда усети, че повече не издържа на напрежението и реши да се откаже от срещата. Тъкмо се канеше да остави бележка за Ейдън, когато край нея мина Шон.

— Джеси! Точно ти ми трябваше. — Прегърна я през рамото и я поведе към една от приемните. — Да ти кажа ли какво научих?

В първия миг Джеси си помисли, че ще чуе нещо подобно на това, което ѝ беше разказала Ленор, но вместо това Шон рече:

— Уил Лепли ще изиска повторна аутопсия!

— И ще ексхумират тялото?! — На Джеси моментално ѝ примая.

— Няма да има нужда. Оказва се, че в днешно време било обичайна практика да се съхраняват тъкани и телесни течности от хора, починали при неизяснени обстоятелства. Ако Уил успее да убеди съда, че първата медицинска експертиза е сгрешила като не е

установила следа от наркотици в тялото на убитата, положението може да се промени съществено.

— И според теб това е добра новина?

— Във всеки случай не по-лоша от останалите, които напоследък научихме.

Джеси му стисна ръка.

— Радвам се да го чуя, Шон. Знам колко е важно всичко това за теб и семейството ти. Впрочем, как реагира Ейдън? Предполагам, че й той вече е осведомен.

— По-добре не питай... — въздъхна Шон.

— Значи не е особено ентусиазиран от перспективата за повторна аутопсия. — В гласа на Джеси се прокрадна смущение.

— Той мисли, че с това, което правим, само събуждаме напразни надежди у майка ми.

— Значи Ейдън не си дава сметка за силния характер на майка ви.

Шон сви рамене.

— Или има някаква своя причина, заради която поддържа особено мнение. Във всеки случай, не възнамерява да я сподели. — Джеси неволно потръпна. За щастие Шон не забеляза това. — Но да оставим тези неща. Добре че те срещнах, Джеси, защото исках да ти кажа, че скоро ще празнуваме рожден ден на майка ми.

— Майка ти има рожден ден?

— Да. Гизеле и аз смятаме в петък да я поканим у дома. Бих искал да дойдеш и ти. Става ли?

— Благодаря за поканата, Шон, но не мога да ти отговоря веднага. Племенницата ми е в болница и всеки момент може да се наложи непредвидено да променя плановете си.

— Разбрах. Надявам се все пак да дойдеш. Между другото, може и да не ти е известно, но в събота са навършва и една година от смъртта на Кетлийн Дениълс.

Джеси се намръщи.

— Не знаех това.

— Да, и точно това съвпадение е всъщност доста неприятно. Както и да е... Е, по-нататък Ейдън ще ти обясни подробностите около това как смятаме да отпразнуваме рождения ден.

Джеси кимна. Шон стана, но тя го спря.

— Доколкото разбирам, този рожден ден ще е по-специален — още повече, че и Ейдън сега е тук.

— Да, стига да не си тръгне междувременно. Ейдън е непредвидим. Миналата година например пристигна, без да сме го очаквали.

Устата на Джеси в миг пресъхна, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

— Миналата година Ейдън е идвал тук за рождения ден? — слисано попита тя.

— Аха. Не можеш да си представиш колко бяхме изненадани.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Скъпа, добре ли си? Изглеждаш малко бледа.

Ейдън се беше появил зад Шон и загрижено се беше надвесил над нея.

— Имам... страхотно главоболие — каза Джеси и допря треперещи пръсти до челото си.

— Искаш ли да потърся аспирин? — попита Ейдън. Гласът му преливаше от нежност.

— Секретарката ми сигурно има — обади се Шон.

— Няма нищо, ще ми мине. Вече взех аспирин — каза Джеси като продължаваше да притиска с длани главата си.

— Какво ще кажеш да полегнеш за няколко минути. В стаята на секретарката има канапе.

Джеси нямаше смелост да погледне Ейдън в лицето. Затова сведе очи и се вторачи в ръката, която беше поставил върху коляното ѝ: загоряла от слънцето, гладка и ласкава. Не, това не можеше да бъде ръка, удушила някого.

Рязко разтърсване за раменете я откъсна от мислите ѝ.

— Хайде, ела да полегнеш.

— Няма смисъл. Цял следобед лежах, но главата продължава да ме боли.

Шон размени няколко думи с брат си, след което си тръгна. Във фойето останаха само Джеси и Ейдън.

— Струва ми се, че освен главоболието те притеснява и някакъв друг проблем — каза Ейдън. Посегна и улови ръката ѝ. Джеси инстинктивно понечи да се дръпне, но се овладя.

— Няма нищо, от главоболието е... — рече тя с неубедителен глас.

— Да отложим вечерята за някой друг път — предложи Ейдън.

Джеси въздъхна с облекчение.

— Да, може би така ще е най-добре. И без това нямам апетит. — Тя се изправи. Бързаше час по-скоро да се махне оттук.

— Ще те закарам до вас. Почакай да се облека. — Ейдън понечи да тръгне към офиса, за да вземе палтото си, но Джеси го спря.

— Не, моля те! Няма ми нищо. Не прави от мухата слон. Ще се прибера с моята кола.

— Джес, искам да те придружа. Ще те закарам до вас, а после ще се прибера с такси.

— Глупости. Ще ти струва куп пари.

— Парите са без значение, когато не си добре.

От изражението на лицето му Джеси разбра, че Ейдън щеше да постъпи така, както беше решил. Безсмислено беше да му противоречи. Макар и с нежелание, тя кимна с глава и се съгласи.

Ейдън улови за миг ръката ѝ, а после отиде до офиса, за да вземе палтото си. Само че в мига, в който се скри зад ъгъла, Джеси бързо прекоси фойето и под учудения поглед на момичето от рецепцията изчезна с асансьора към партера.

Дълбоко в сърцето си Джеси знаеше, че Ейдън не е убиец. Чувстваше го с всяка фибра на тялото си. Само че не смееше да го приеме като истина. Страхуваше се. Не беше свикнала да дава предпочитания на чувствата, като оставя разума на заден план.

Тръгна си от офиса на Ейдън с намерението да се прибере, да се усамоти и да се успокои. Не можа. Още с пристигането ѝ телефонът зазвъня. Ейдън! Нямахте кой друг да е.

Първата ѝ реакция беше да не вдига слушалката. Но сякаш чу думите на майка си: „Не оставяй телефона да звъни. Може да е нещастен случай. Може спешно да си нужна някому“. Правилно. Ами ако с Мелиса се бяха получили усложнения?

С разтуптяно сърце тя посегна към слушалката.

Беше Ейдън, разбира се.

— Защо не ме изчака?

— Защото беше безсмислено да идваш до нас. Добре съм. — Стараеше се да говори дружески и успокоително, но враждебността в тона ѝ си пролича.

Ейдън въздъхна.

— Притесних се за теб.

„И малко се ядосах“ — допълни наум Джеси, тъй като долови раздражението в гласа му.

— Мислех все пак да намина, и да ти донеса нещо — лекарства, топла храна...

— Няма нужда. — Не искаше отново да го вижда. — Предпочитам да остана сама — каза тя. — Нямам настроение, само ще те отегча.

— С теб никога не ми е скучно! — рече Ейдън с глас, толкова мил, че човек трудно можеше да му устои.

Джеси едва се сдържа да не избухне. Идеше й направо да му каже, че не иска да го вижда, но вместо това рече:

— Не тази вечер, моля те.

— Е, добре... — каза Ейдън разочаровано. — Но ми обещавай, че ще ми позвъниш, ако имаш нужда от мен.

— Съгласна съм. — Тя вече се готвеше да остави слушалката. — Дочуване, имам работа.

— Слушай, Джеси, безпокоя се за теб. Поне баба ти да беше там...

— Не ми е нужна баба ми.

— Джеси, нещо явно не е наред. Каж ми какво криеш от мен.

— Нищо. Само ме боли глава и затова съм кисела. А сега, моля те, затвори и ме остави да си легна на спокойствие.

Нямаше намерение да му се сопва така. Бързо каза:

— Извинявай Ейдън. Повишавам тон, защото съм ужасно уморена. Повече не мога да издържа.

— Е, в такъв случай сигурно наистина ще е по-добре, да не те безпокоя. — Тонът на Ейдън беше съвсем неубедителен. Той добави: — Обичам те, Джес.

Стомахът на Джеси се сви. Знаеше, че Ейдън очаква да чуе от нея същото. Тя отвори уста, но думите заседнаха в гърлото й. Затова само каза:

— Ще се чуем утре. — И остави слушалката.

Чувството за вина веднага я облада. Защо ли изобщо беше допуснала Ленор Грийн да посее, у нея допълнителни съмнения — и то за човека, който й беше най-скъп на света?

Тя притисна с пръсти челото си. Как й се искаше да се освободи от противоречивите чувства, които се бореха в душата й!

Поне Ейдън да не беше крил за някогашната си връзка с Кетлийн Дениълс... Или да не настояваше толкова фанатично за оставането на

баща си в затвора...

Твърде развълнувана, Джеси не можеше да спи. Тя наметна пеньоара върху нощницата си и слезе на първия етаж. Телевизия не ѝ се гледаше, затова реши да свърши нещо в кухнята. Зае се да готви. Така поне утре вечер щеше да има топла храна, когато се върнеше у дома след работа. Защото вечеря на ресторант като че ли не се очертаваше.

Някакво тягостно чувство гнетеше Ейдън, докато завиваше от главния път към тихите улички на Делано. Това чувство се появи, когато Шон му съобщи, че двамата с Джеси бяха ходили при баща му в затвора. Според уверенията на Шон посещениято преминало съвсем спокойно, но Ейдън продължаваше да се измъчва от подозрението, че именно тогава Джеси бе научила нещо, заради което се държеше така особено.

По време на разговора им тази вечер той беше забелязал в очите ѝ нещо странно — може би страх. Джеси го уверяваше, че всичко е наред, но той знаеше, че не е така. Вероятно причината за това странно поведение беше самият той.

Кое беше накарало Джеси да се свие в черупката си? Може би прибързаните му фантазии, че те двамата биха могли да свържат живота си? Дали нямаше други планове за бъдещето? Или баща му ѝ беше казал нещо, което я бе разтревожило?

С приближаването към къщата безпокойството на Ейдън растеше. Какво трябваше да каже? Бяха завършили телефонния разговор с уговорката да се чуят на другия ден. Джеси не го очакваше. Много важно беше да не я ядоса. Трябваше да подбира думите си. И да се владее, вместо да постъпва прибързано като хлапе.

Всичките му разсъждения и очаквания се изпариха в момента, в който Джеси го посрещна на вратата.

— Ейдън, какво правиш тук! — възкликна тя. Взираше се невярващо в него — като че ли виждаше дух.

Държеше в ръцете си ножче за белене на картофи. Ейдън влезе на топло в кухнята.

Уморена и без грим, Джеси беше бледа, а очите ѝ бяха широко отворени. Гледаше го особено.

Ейдън затвори вратата и внимателно изтръска снега от обувките си.

Джеси бе сплела тревожно ръце. Личеше си, че не беше очарована от появата му.

— Джеси, би ли ми обяснила защо си така разтревожена? — не издържа той.

— Какво искаш да кажеш? — Тя бързо белеше картофите. Нито го целуна, нито го прегърна. Дори не му се усмихна. Продължаваше да го гледа напрегнато.

— Не дойде за обяд. Под предлог, че имаш главоболие, отказа да вечеряме заедно. А сега се държиш, сякаш съм съсед, дошъл да поиска чаша захар.

— Извинявай... Днес цял ден съм малко особена. Много ми се насъбра. Болестта на Мелиса, проблемите в семейството. Вместо да излизам, реших тази вечер да почета на спокойствие. Карла ми е дала няколко медицински книги, нали знаеш...

Джеси говореше повече и по-бързо от обичайното. Избягваше да поглежда към Ейдън, беше забила очи в зеленчуците на масата. Когато се наприказва, Ейдън се приближи до нея и каза:

— Шон спомена, че сте ходили при баща ми.

Кръгчетата от морков се разхвърчаха от дъската за рязане и паднаха на пода. Ръцете на Джеси престанаха да се движат и тя сведе очи. Последва мълчание. В стаята беше толкова тихо, че се чуваше жуженето на хладилника.

— И какво като съм ходила при баща ти? — попита Джеси, след като се окопоти. Беше вирнала брадичката си почти предизвикателно.

— А, нищо — каза Ейдън. После попита: — Защо ми се сърдиш? Заради баща ми ли?

Отново последва мълчание, преди Джеси да събере смелост, за да каже:

— Защо досега не си ми казал нищо за вас двамата... За теб и за Кейт, както веднъж я нарече. — От напрежение Джеси шептеше.

Ейдън усети как устата му пресъхва.

— Защото не исках да те тревожа, като те забърквам в проблемите между мен и баща ми.

— Да ме забъркваш? Но, Ейдън, аз бях съдебна заседателка! Една от тези, които го осъдиха! — Тя тръшна гневно ножчето върху

дъската за рязане.

— Именно заради това. След като знаех колко безсънни нощи ти причини този процес, опитах поне да ти спестя проблемите, произтичащи от бъркотията в семейството ни. Кейт беше част от тази бъркотия. Ако ти бях казал за нея, тя с положителност щеше да се превърне в постоянен повод за раздор между нас двамата. Не исках да се караме, разбираш ли!

— Значи си постъпил така, за да не ме тревожиш? — попита Джеси.

— Да, заради теб, а и за мен също. Какво щях да постигна, ако ти бях казал? Кейт е част от моето минало — онова минало, което се опитвам да забравя.

— Има неща, които не е толкова лесно да бъдат загърбени и забравени — каза Джеси. Думите ѝ прорязаха като нож въздуха. — Особено ако става дума за мъртва жена, с която човек някога е бил в интимни отношения.

Ейдън прокара ръка през косата си. Едва се удържаше да не избухне.

— Ето защо не ти казах! Знаех си, че няма да можеш да го преглътнеш лесно!

— И за да не ме обезпокоиш, реши да премълчиш! — не оставаше дължна Джеси.

— Това пък какво ще рече? — попита той, раздразнен от рязката ѝ реакция.

— Ще рече, че всеки път, когато ставаше дума за твоята Кейт, ти отклоняваше разговора. Криеше от мен. Криеше истината. — Гласът на Джеси преливаше от горчив сарказъм.

— И каква е истината според твоите разкрития? — Без да усети, Ейдън също беше започнал да повишава тон.

— Че сте били любовници! — Тя произнесе думите сякаш бяха горчив хап.

— Е, да, излизахме известно време... — призна неохотно Ейдън, макар да искаше да отрече.

Джеси сви рамене, а после попита:

— По същото време, когато тя излизаше с баща ти ли?

— Не! — възрази гневно Ейдън. — На такъв ли ти приличам? Имам ли вид на човек, който ще спи с любовницата на баща си? За

твое сведение, бях скъсал с Кейт много преди баща ми да започне да я ухажда! — извика той и размаха показалец. — А ако баща ми ти е казал нещо друго, да знаеш, че лъже!

— Баща ти изобщо не ми е говорил за това. Научих го от друг.

— От кого?

— От Ленор Грийн.

— Ленор Грийн?! Господи, Джеси! — Лицето на Ейдън беше добило отчаяно изражение. — Та тази жена изобщо не знае какво говори! И ти си й повярвала?

— Значи Ленор лъже, така ли?

Недоверието в гласа на Джеси накара Ейдън да трепне.

— Ленор е умопобъркана. Според нея, всички жени са жертви на мъжете. — Той се намръщи и добави: — А сега ще ти кажа нещо за Кейт, което Ленор не ти е споменала. Кетлийн беше от онзи тип жени, чиято любов свършваше с появата на следващия по-богат ухажор.

— С теб също ли постъпи така? Изостави те заради някой по-богат?

Ейдън изгледа Джеси сърдито.

— Слушай, какво си въобразяваш? Че съм бил изместен от баща ми?

— А не беше ли така?

— Виж, Джеси, каквото и да кажа, ти си знаеш само едно. Е, добре: Кейт предпочете баща ми и затова аз трябваше да замина за Калифорния. Това ли искаше да чуеш? Доволна ли си?

— Не зная какво да мисля, Ейдън. Знам само, че мразиш баща си. Досега мислех, че е заради майка ти — поне ти твърдеше така. Вследствие обаче се натъкнах на факта, че ти и баща ти сте обичали една и съща жена... — Гласът на Джеси беше пресипнал от вълнение.

— Никога не съм обичал Кетлийн Дениълс — категорично възрази той.

Джеси гледаше учудено. На Ейдън му дожаля. Искаше да се приближи до нея, да я прегърне, да я успокои. Само че знаеше какво ще последва: Джеси щеше да се наежи веднага.

— Не си я обичал... Как ми се иска наистина да беше така.

— Така е! — Ейдън се опита да я прегърне, но тя не му позволи.

— Баща ти каза, че си намерил голяма прилика между мен и Кейт.

— Не! Ти не приличаш на нея. — И тъй като Джеси го изглежда подозрително, продължи: — Вярно, в началото като че ли ми напомни на нея, но сега не намирам никаква прилика. — Джеси не каза нищо. След близо минута тягостно мълчание той добави: — Не вярвам да мислиш, че търся в твое лице заместител на Кейт.

— Ейдън, вече ти казах. Объркана съм. — Тя отстъпи крачка назад: — След като научих толкова много премълчани неща...

— Ако нещо съм премълчал, то е било само защото мисля, че колкото по-малко хора знаят за мен и Кейт, толкова по-добре. Майка ми изобщо не подозира, че точно аз запознах Кейт с баща ми... Че двамата с Кейт преди това сме излизали заедно...

— Значи си пазил вашите отношения в тайна, за да спестиш неприятности на майка си?

— Да. И съм готов на всичко, за да я предпазя от по-нататъшни огорчения.

— Всичко? — повтори тя полугласно и инстинктивно се отдръпна още по-назад.

Тревожният блясък в очите ѝ му подсказа, че Джеси се безпокоеше и за други неща.

— Защо ме гледаш така особено? — попита той с разтуптяно сърце. — Да не би да допускаш, че имам нещо общо със смъртта на Кейт?

Последваха няколко мига в гробна тишина.

— Джеси, абсурдно е дори да се предположи, че мога да имам пръст в тези неща. — Тя отново не отговори и тогава той промълви: — О, господи, но ти като че ли мислиш точно това!

Не можеше да направи нищо, за да я убеди. Затова само я погледна в очите — безпомощен като малко дете.

— Защо досега не си ми казвал, че си бил в Минесота в нощта, през която е било извършено убийството?

— Не е ставало дума... — Ейдън едва се владееше. — За бога, Джеси, аз не съм убиец, повярвай ми!

— Не бих го допуснала...

— Но тогава защо изобщо водим този разговор! — грубо я прекъсна той. — Всъщност знам. Пак се е обадил „вътрешният ти глас“. Така ли е? Някакво прозрение ти е дало да разбереш, че не баща ми, а аз съм извършителят на убийството. Като че ли познах, а!

Джеси впи пръсти в слепоочията си, стисна очи и изкрещя:

— Стига! Остави интуицията ми на мира. Тя няма нищо общо с това.

— О, не, има. И още как! От месеци ми говориш за някакво неясно чувство, което ти подсказвало разни неща. Заради него си готова да оневиниш един безотговорен и почти напълно непознат за теб човек. Съпруг, доброволно признал грешките си пред семейството, убиец, единодушно осъден от дванадесет съдии! — Ейдън говореше, ръкомахаше и възбудено крачеше. — Сега това „чувство“ ти подсказва, че извършителят на престъплението съм може би аз. Аз, който винаги съм се грижил за приятелките си! Нали бях мъжът на твоя живот! — Ейдън направи крачка към нея, но тя се отдръпна. — Ето, виждаш ли! Дори не мога да те доближа. Сигурно изпитваш физическо отвращение от мен!

— Не е така... — опита се да възрази Джеси, но Ейдън не я остави да се доизкаже.

— Напротив, точно така е! Само преди няколко минути си мислех, че най-сетне съм намерил жената, с която бих могъл да споделя остатъка от своя живот. Жена интелигентна и добра, жена, която да означава за мен всичко — любовница, приятел и кумир. — Погледът на Ейдън беше изпълнен с разочарование и гняв. — Колко съм се лъгал!

Той се обърна и закричи към вратата.

— Ейдън, почакай! — извика след него Джеси.

Той дори не я погледна. Продължи да върви, докато прекрачи прага и потъна в тъмнината на нощта.

На следващата сутрин Джеси стоеше до прозореца в кухнята и съзерцаваше безцветния зимен пейзаж. Студ, сивота и самота — природата беше в пълен синхрон с меланхоличното ѝ настроение.

Доскоро пухкавият бял сняг беше покрит със слой сивкав лед, прах и кал. Вместо да оживи пейзажа, снежната покривка го правеше да изглежда още по-унил — сивкава пустош под надвиснало съвсено небе.

Докато шофираше на път за работа, споменът за вчерашния разговор отново оживя. Заради този проклет разговор се беше въртяла

в леглото и беше прекарала една мъчителна и почти безсънна нощ. Разочарованото и отчуждено лице на Ейдън не ѝ излизаше от ума.

Беше изтощена и нямаше сили да се съпротивлява. Сълзите, които цяла сутрин беше сдържала, се зарониха по лицето ѝ.

Денят мина в напразни надежди Ейдън да се появи пред витрината на булчинския салон. Вечерта реши, че той си бе отишъл от нейния живот. Завинаги.

На връщане към Делано я налегна носталгия. Преди да се скарат, двамата с Ейдън бяха кроили планове да прекарат края на седмицата в Сейнт Пол, където по това време имаше чудесен зимен карнавал. Но ето че съботата и неделята се очертаваха да преминат в самота.

Затова още с влизането си вкъщи Джеси се отправи към гардероба. Измъкна куфара и си приготви дрехи за няколко дни. После отиде до телефона и нетърпеливо набра единадесетте числа.

— Ало? Мамо, здравей. Свободна съм и реших да си дойда за няколко дни.

Пристигна в Хардинг по тъмно. Беше уморена — след дългото шофиране по тъмните пътища, след напрежението през последните дни... Затова, когато изкачи стълбите пред входната врата и надникна през прозореца, усети как очите ѝ се замъгляват от сълзи. Майка ѝ седеше на кафявото канапе. В скута ѝ имаше плетиво. До нея баща ѝ се беше отпуснал в любимия си стол. Телевизорът работеше, но си личеше, че той, както обикновено, спи.

Милите ѝ родители! Откакто се помнеше, все я чакаха така. Джеси преглътна с усилие. После отвори вратата и с енергична стъпка влезе в стаята. Беше решена да не споделя проблемите си — за нищо на света.

Изкуствената приповдигнатост успя да заблуди баща ѝ, но майка ѝ веднага усети, че нещо не е наред. И все пак, в течение на краткия разговор, Джеси успя да задържи приветливата маска върху лицето си, а после побърза да пожелае на родителите си лека нощ.

Можа да се отпусне едва когато остана сама в стаята си. Свали фалшивата усмивка и се строполи на леглото. Усети как главоболието,

което от няколко дни не я беше напускало, отново се засили.

Стана и облече меката си трикотажна нощница. После седна в поза „лотос“, за да медитира. Не след дълго обаче ѝ стана ясно, че само си губи времето. Затова се върна в леглото и се мушна под завивките.

Порцелановата лампа върху нощното шкафче сияеше меко и успокояващо, като хвърляше причудливи сенки върху отсрещната стена. Джеси се отпусна на затопления от електрическото одеяло чаршаф и си спомни, че като малка мразеше да заспива на светлина. Заради сенките по стената: понякога ѝ напомняха на чудовища.

Тя посегна и щракна ключа. Стаята потъна в мрак. През процепите на щорите не проникваше нито лъч. Не светеше и от пролуката под вратата. Нямаше страховити сенки по стените.

Остана само мракът. И споменът за Ейдън.

В следващия миг сълзите на Джеси бликнаха върху възглавницата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Случило ли се е нещо, скъпа? Не си на себе си тази сутрин — каза Юнис Полсън и наля кафе на дъщеря си.

Джеси стискаше чашата си, наслаждавайки се на приятната топлина, която се излъчваше от нея.

— Няма нищо, мамо. Просто съм уморена.

— Трябваше да си отспиш, вместо да ставаш толкова рано.

Джеси се усмихна.

— Не ми се иска да проспивам и без това краткото време, през което сме заедно.

Юнис отвърна на усмивката ѝ и се пресегна през масата, за да я потупа ласкаво по ръката.

— Приятно ми е, че си тук, момичето ми. Хубаво е с теб. Не е чудно, че толкова се разбирате с баба ти.

— Как е тя? Обаждала ли се е?

— Да. Позвъни онзи ден от Флорида и каза, че времето било чудесно. Изглежда, че добре си прекарва. Беше много весела.

— Домъчня ми за нея. Когато я няма, вкъщи не е толкова хубаво.

— Стига, Джеси, какви са тези меланхолични настроения! Как може да скучаеш — имаш нов приятел, който те обсипва с внимание!

— След като баба я няма, значи Карла те снабдява с тази информация!

Темата за Ейдън караше Джеси да реагира болезнено.

— Моля, моля! Информацията ми е от първа ръка.

Джеси озадачено се вгледа в майка си.

— Говорила си с Ейдън?

— Да. Беше тук преди няколко дни.

Изненадата на дъщеря ѝ явно я забавляваше.

— Ейдън е идвал тук? — Джеси се замисли. Подозрението ѝ падна върху миналата сряда. Ами да — Ейдън беше ходил в Сейнт Клауд по работа. Нищо не му пречеше да се отбие и до фермата.

— Точно така, скъпа. Дойде да види баща ти.

Джеси погледна озадачено. И при най-добро желание не можеше да си представи какво би могъл да обсъжда Ейдън с баща ѝ. Не вярваше да е идвал, за да поиска ръката ѝ — та това бяха отживелици.

— И за какво му трябваше баща ми? — попита тя предпазливо.

— Според мен, за да сподели някои идеи за подобряване работата на фермата. Баща ти му показва счетоводните книги, а после извикаха и Джим, за да разговарят.

— Значи Ейдън е дошъл да говори с баща ми и Джим за фермата... — каза Джеси малко разочаровано. Не беше очаквала причината да е толкова прозаична.

— Ами да. Нали знаеш, той е специалист по оптимизация на управлението. Та, тримата седнаха и набелязаха нова функционална схема за стопанството.

— Какво мисли баща ми за всичко това?

— Е, той си е малко инат. Не обича външни хора да му се бъркат в работата.

— Да не би да е наговорил някои неща...

— Кой? Баща ти на Ейдън или обратното?

— Мамо, дръж се сериозно! — каза Джеси като се разсмя.

— Знам, знам... Знам, че трепериш над приятеля си.

— Като знаеш, кажи ми сега как се държа татко ми.

— О, добре. Намира предложенията на Ейдън за смислени. Според него няма гаранции, че ако последваме съветите му, положението на фермата ще се подобри, но мисли, че си струва да опитаме. В противен случай Джим трябва да отиде в града и да си търси работа.

Джеси слушаше и не знаеше какво да мисли. Защо Ейдън не беше говорил с нея за тези неща?

Но кога ли би могъл да разговаря с нея — дори и да искаше. Тя се сети, че още със самото му завръщане от Сейнт Клауд беше започнала да го тероризира със страховете и съмненията си.

— Ейдън е добър човек, Джеси. Дори не позволи на баща ти да му плати за консултацията. Каза, че знаел за затрудненото положение на фермерите и искал да помогне с каквото може. — Майка ѝ говореше за него със симпатия и респект.

Гърлото на Джеси се сви. Ейдън наистина беше добър човек. Мил, честен, внимателен... Сигурно го беше огорчила с нападките си.

И защо изобщо се държеше така? Нали дълбоко в душата си знаеше, че той не е убиецът! Беше позволила на подозрителността и ревността да замъглят разсъдъка ѝ.

Остатъкът от престоя във фермата прекара, като помагаше на семейството в полската работа. Мъчеше се да въведе някакъв ред в чувствата си и се питаше как да поправи грешката. В неделя вечер се върна в Делано с ясното съзнание, че трябва да разговаря с Ейдън и да се опита да му обясни защо е реагирала по този начин.

Само че неделата мина и дойде понеделник, а от Ейдън нямаше и следа. След няколко неуспешни опита да го открие, Джеси позвъни на Шон. От него научи, че Ейдън беше заминал за Калифорния. Не беше казал дали смята да се върне.

Въпреки потискащата новина, Джеси се опита да погледне на нещата от добрата им страна. Ако не друго, раздялата щеше да им даде възможност трезво да обмислят отношенията си. Само че с течение на времето тя усети как започват да я обземат страхове. Достатъчно силна ли беше тяхната любов, за да издържи на това изпитание?

След няколко дни, през които Джеси дори не знаеше дали Ейдън смята да се върне, тя преглътна гордостта си и реши да позвъни на госпожа Маккълую, да попита за телефонния номер на Ейдън в Калифорния. После ѝ беше необходима доста смелост, за да се реши да посегне към телефона. Когато най-сетне я събра, оказа се, че от другата страна няма кой да вдигне слушалката. Остана ѝ само да се надява, че междувременно Ейдън ще се свърже с майка си и после ще ѝ се обади — след като госпожа Маккълую му каже, че го бе търсила.

Само че той не се обади.

За Джеси дните започнаха да текат убийствено бавно, а съществуването ѝ се превърна в бавна агония. Не ѝ беше никак лесно — по цял ден трябваше да се усмихва във витрината на булчинския салон, а вечер да се прибира в празната си и самотна къща. Най-емоционалният момент винаги беше прослушването на телефонния секретар. Само че резултатът беше винаги един и същ — обаждания от кого ли не, но не и от Ейдън, така че на мястото на надеждата идваше разочарованието.

Една вечер Джеси се върна вкъщи и още от прага я лъхна аромат на топъл хляб.

— Бабо! — възкликна тя радостно.

Препасана с престилка, баба ѝ я чакаше в коридорчето.

— Добре ли пътува? — попита Джеси като я прегърна за добре дошла.

— Да. И прекарах чудесно. Само че у дома си е най-добре. — Тя се заклатушка към кухнята. — Хайде, сядай да пием чай и да си поприказваме.

Джеси се усмихна, прегърна отново баба си и каза:

— Колко се радвам, че отново си тук! Нямах представа колко ми липсваше!

За разлика от изминалите две седмици тази вечер времето отлетя неусетно. Баба ѝ разказа куп забавни епизоди и за пръв път от много време Джеси се смя от душа.

— А, докато не съм забравила! Господин Маккълоу те търси по обяд — каза баба ѝ и стана да види дали не се беше опекъл хлябът.

Сърцето на Джеси се разтуптя.

— Обаждал се е Ейдън?

— Не, скъпа — каза баба ѝ. — Брат му позвъни, Шон.

— О! — Джеси се опита да скрие разочарованието си, но не успя.

— Нещо случило ли се е с Ейдън? Защо вместо него те търси брат му? — попита възрастната жена като погледна внучката си изпитателно.

— Напоследък не се срещаме... — каза Джеси. Не виждаше защо трябва да крие истината от баба си. — Скарахме се, докато те нямаше.

— О, милата ми. Колко жалко. — Тя сложи длан върху ръката на Джеси. — Не можете ли да се сдобрите?

Джеси сви рамене.

— И аз не знам, бабо. — Тя преглътна с усилие. — Аз станах причина да се скараме. Сигурно трябва да му се извиня. Не знам...

— Опита ли се да разговаряш с него?

— Търсих го няколко пъти по телефона, но не го намерих. — Тя подсмръкна, а сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. — Трябва да го убедя, че му вярвам. Това е...

Баба ѝ я потупа по ръката.

— Ще стане. Няма начин. Ако ли пък не... Хубаво момиче си, ще си намериш друг мъж!

— Но аз не искам друг мъж, бабо! Искам него! — възкликна Джеси темпераментно. И понеже такива изблици не й бяха в характера, възрастната жена я изгледа учудено.

— В такъв случай, обади се на Шон и виж какво иска — заяви тя.

Възбудата от любовните страдания накара Джеси трескаво да прехвърли през главата си всички мислими причини, накарали Шон да я търси по телефона.

Може би искаше да й каже колко нещастен се чувства Ейдън и да я уговаря да се сдобрят... Или пък искаше да влезе в ролята на неутрален посредник, така че да спести и на двамата необходимостта да предприемат трудната първа стъпка към одобряването.

Или пък...

Оказа се обаче, че Шон изобщо не я беше търсил във връзка с Ейдън, а заради баща си.

Когато сутринта на другия ден Джеси позвъни в офиса на „Маккълou Ентърпрайзис“, секретарката й каза, че директорът е излязъл. Беше заръчал обаче да й предадат, че иска да се срещне с нея — и то колкото може по-скоро. На свой ред Джеси помоли секретарката да съобщи, че на връщане от работа ще се отбие в офиса.

Докато пресичаше файето в приемната на „Маккълou Ентърпрайзис“, Джеси усети как сърцето й започва да бие ускорено. Ами ако Ейдън се беше върнал? Мисълта, че може да го завари в офиса, я притесни, дланите й се овлажниха, а лицето й запламтя.

Само че Ейдън не се виждаше никъде. Излезе да я посрещне Шон. Освен него в офиса нямаше никой. Усмихна й се приветливо.

— Успяхме! Благодарение на теб! — възкликна той ликуващо. — Уил Лепли каза, че губернаторът ще освободи баща ми още тази седмица. Отпадат всички обвинения.

— Какво?! — Джеси направо онемя от изненада.

— Няма шега. Татко е невинен. Не е убил Кетлийн Дениълс. И скоро отново ще бъде свободен!

— Но това е чудесно! — възкликна Джеси развълнувано и се спусна да прегърне Шон.

— Така си е. А и не само на мен. На всички. Дойде краят на една кошмарна година за семейството ни.

Той я покани да седне, а после се настани на кожения стол зад бюрото.

— Значи ли това, че са намерили истинския убиец? — попита Джеси.

Шон се наведе напред, като подпря лакти на бюрото.

— Кетлийн Дениълс не е била убита... Или поне не по същия начин...

Джеси го погледна озадачено.

— Нищо не разбирам.

— Смъртта е била причинена от свръхдоза кокаин, а не от задушаване.

— Значи наистина наркотик е бил причината... — каза Джеси замислено. — В такъв случай, защо съдебният лекар съобщи, че не са били намерени следи от упойващи вещества в тялото?

— Защото това са показали изследванията. Първата експертиза не е установила следи от наркотик в тъканите. Едва при повторното изследване успяхме да научим истината.

— Искаш да кажеш, че е имало грешка при първата аутопсия?

— Не съвсем. Макар че съдебният лекар е изпълнил недобросъвестно задълженията си.

— Какво ще рече това?

— Работил е в малка лаборатория с ограничени възможности. Наркотиците се доказват чрез изследване на урината. Така е постъпил и съдебният лекар в случая.

— Тогава в какво се състои грешката му?

— Изследването е било извършено в момент, когато трупът бил започнал да се разлага. При този процес наркотиците в урината са били разградени от съдържащите се в тялото ензими. За да бъдат доказани, е било необходимо изследване на тъкани в подходящо оборудвана за целта лаборатория.

— Кое то съдебният лекар не е направил. Значи той не е сгрешил, а не е свършил докрай работата си.

— Точно така.

— И защо наистина не е изпратил тъканна проба за изследване в съответна специализирана лаборатория?

Шон вдигна вежди.

— Знам ли. Предполагам, че е било поради бързане и некомпетентност. В нашия район убийства не се случват всеки ден. А и като си спомня какъв тип беше съдебният лекар, не се учудвам, че изобщо не си е направил труда да изпрати проби за изследване в друга лаборатория.

Споменът за важния медицински експерт изплува в съзнанието на Джеси.

— Докато го гледах и слушах в съда, той никак не ми хареса — каза тя. — Само че не можах да разбера какво точно ме смути в него.

— Сигурен съм, че не му е станало никак приятно, когато Уил Лепли е настоял за повторно изследване. Не е от хората, които допускат да им преценяват работата.

— Изненадващо е, че е било възможно да се проведат тези повторни изследвания. Все пак, изминала е повече от година от смъртта.

— Имали сме късмет. Убийствата са рядкост и затова съдебният лекар по изключение е решил да съхрани някои проби — като образец за разпадащи се тъкани. Ако не за друго, поне за това трябва да му благодарим.

Джеси поклати глава. Беше объркана и не знаеше какво да мисли.

— Но защо тогава заключението на експертизата бе, че Кетлийн е умряла от задушаване?

— При отсъствието на прецизно наркологично изследване съдебният лекар е работил на основата на информацията, която е имал на разположение. Следи от болест или нараняване не са били намерени, от алкохол или наркотици — също. Затова човекът се е опитал по някакъв начин да разтълкува факта, че жертвата е била намерена с плик върху главата, а преди това е имала полово сношение.

— Но ако Кетлийн е починала от предозиране на наркотик, то какво търси найлоновият плик върху главата ѝ?

— Уместен въпрос. И точно тук започва интересното. Както предполагаме, в нощта на убийството Кетлийн действително е била на гости. В тесен кръг, с присъствието на много видни личности.

— Искаш да кажеш хора, които не биха искали да се знае, че също са пристрастени към наркотиците?

— Да. Особено Дрейк Лотън, домакинът на сбирката.

— Архитектът на търговския център?

— Точно той. Както личи, Дрейк често е организирал малки интимни сбирки, където сексът и наркотиците са били главното забавление.

— И точно там е отишла Кетлийн, след като се е разделила с баща ти? В дома на Лотън?

Шон кимна.

— И когато прекалила с кокаина, домакинът изпаднал в паника. Естествено, не искал полицията да намери мъртвото тяло в къщата му. Затова изнесъл Кетлийн навън, като преди това прибрал портмонето и чантичката ѝ. Искал да изглежда като убита и ограбена. Накрая нахлузил найлоновия плик върху главата ѝ, за да симулира удушаване.

— Невероятно! Човек с неговото обществено положение... Какъв ужас!

— За него се знаеше, че смята да се кандидатира в общинските избори. А повече от сигурно е, че намирането на труп в дома му ще означава край на кариерата.

— И затова е предпочел да натопи невинен човек, така ли? — Джеси още клатеше глава. — Този Лотън съвест няма ли?

— И да е имал, инстинктът за самосъхранение се е оказал по-силен — каза Шон с горчивина в гласа. — Макар и да не е убил Кетлийн, Лотън все пак е извършил закононарушение: доставил е наркотиците, от които е починала. Добави към това и възможните отрицателни последици за кариерата му и ще разбереш защо е предпочел да прикрие случилото си.

— Колко ужасно... за всички.

Шон затвори очи и въздъхна.

— Да, наистина... Беше кошмарно преживяване.

— Баща ти имал ли е някаква представа, че Кетлийн се е движила в тези среди?

— Не — каза Шон като поклати глава. — Знаеше само, че освен него Кетлийн има и друг приятел, важна птица! Кой беше той, старият така и не можа да разбере.

— Но ти вече знаеш името му. Как го научи?

— Ейдън го откри. При това много бързо. Беше се заел да поразрови нещата и... Докато разберем, полицията вече разпитваше

Дрейк Лотън.

— Значи Ейдън... — повтори Джеси. Още ѝ беше трудно да свикне с мисълта.

— Да. Разбрал го, след като се срещнал с някакво момиче на име Ленор Грийн. Приятелка на Кетлийн.

— И тя му каза за Дрейк Лотън?

— Не. Само му дала информацията, чрез която брат ми успял да отгатне къде е могла да отиде Кетлийн през нощта на убийството. — Шон поклати глава. — Браво на брат ми. Не знам как е успял да го постигне. Частният детектив, когото Уил Лепли беше пратил при същата тази Ленор, не успя да изтръгне от нея никаква информация.

Джеси не каза нищо. Не можеше. Беше изпълнена с угризения. Как бе позволила да допусне, че Ейдън би могъл да бъде извършителят на престъплението?

— Според Уил, баща ми ще бъде оправдан всеки момент. На мен пък ми е поръчано лично да ти благодаря. Именно чрез твоята информация успяхме да попаднем на вярната следа.

В този миг се чу отваряне на врата. Джеси светкавично настръхна. Без да се обръща, тя знаеше кой отвори вратата. Присъствието на Ейдън намагнетизираше атмосферата по начин, който само тя можеше да долови.

— А, ето го и братчето ми! — каза Шон, стана и заобиколи бюрото. — Влизай. Тъкмо съобщавах на Джеси добрата новина.

Джеси бавно се извърна, като трескаво се опитваше да разшифрова изражението на Ейдън. Друг път нямаше да ѝ е трудно, но днес то бе непроницаемо.

— Здравей, Ейдън — каза тя и сама се изненада от спокойния си тон.

— Здравей, Джеси. — Гласът на Ейдън беше толкова безизразен, колкото и погледът му.

Шон се зае да разказва за предстоящото освобождаване на баща им, но Джеси почти не го слушаше. Наблюдаваше Ейдън и се чудеше какво ли си мисли в този момент.

Разговорът бе прекъснат от телефонен звън.

— Счетоводният баланс — каза Шон, след като остави слушалката. — Чаках да го приготвят цял ден. Отивам да го взема, ако нямаш нищо против. — Той погледна Джеси извинително.

— Не, върви. И без това е време да си ходя — каза тя и стана.

Шон улови с две ръце дланите на Джеси и кимна за довиждане. После излезе, а на нея така ѝ се искаше да се стопи, да изчезне. Не искаше да остава сама с Ейдън, който я гледаше сърдито.

Като се овладя, тя се обърна с лице към него. После каза с усилие:

— Шон ми разказа всичко.

Ейдън кимна.

— И аз се радвам, че кошмарът най-сетне свърши.

— Според Шон главната заслуга за освобождаването на баща ти е твоя — забеляза Джеси, като се опита с това да разсее малко от напрежението, което витаеше във въздуха.

Ейдън само сви рамене.

— Изпреварих с няколко дни полицията, нищо повече.

Джеси почувства, че ако продължават в този стил, разговорът няма да стигне доникъде. Затова реши да мине на въпроса, който толкова дни я измъчваше.

— Ейдън, моля те да ме извиниш заедно те подозирах, че имаш нещо общо със смъртта на Кетлийн Дениълс. — Говореше едва доловимо.

В продължение на няколко мига, които за Джеси се сториха безкрайни, Ейдън не отговори нищо. Мълчеше и я гледаше с поглед, мрачен като зимното небе навън.

— Извинена си — каза най-сетне той. Тонът му беше хладен.

Джеси почувства, че ще полудее, ако Ейдън не каже още нещо. Той мълчеше и тя не издържа.

— Какво ще стане оттук нататък, Ейдън?

— Губернаторът ще се разпореди за освобождаването на баща ми.

— Не питам за баща ти! Питам за нас! — прекъсна го тя с необичайна за нея невъздържаност.

— За нас? — Думите бяха изречени със същото убийствено безразличие.

— Ейдън, знам, че те огорчих, и съжалявам за това. Не трябваше изобщо да си помислям, че би могъл да имаш нещо общо с убийството на Кетлийн Дениълс. Не знам защо, но излизах от равновесие, когато станеше дума за тези неща.

— И не си знаела кой е убиецът? — запита той с ледено учтив тон.

Джеси го изгледа ужасена.

— Мислиш, че казвам тези неща само защото случаят е приключен ли?!

— А не е ли така?

— Не! — изкрещя Джеси отчаяно. — Никога не съм вярвала, че ти би могъл да бъдеш извършителят. Вярно, подобна хипотеза ми е минавала през ум, но винаги съм я отхвърляла.

— И сега само ти трябва време, за да можеш с помощта на логиката да подредиш бъркотията в главата си, така ли? — подигравателно попита той.

Ясно. Значи още беше огорчен, сърдит и разочарован от нея. Джеси потръпна. Реши да направи последен опит за стопяване на леда помежду им.

— Търсих те.

— И защо? За да кажеш, че вярваш в невинността ми, въпреки всички доказателства в полза на противното? — каза той като се изсмя. В тона му обаче нямаше и следа от веселие.

Джеси мълчеше: Все едно Ейдън нямаше да повярва на думите ѝ. Само за да не си отиде, без да се извини, тя събра сили и рече:

— Ейдън, не мога да променя миналото. Мога само да ти се извиня.

— Вече чу: извинението се приема. — Сега всичко беше от ясно по-ясно. Гласът на Ейдън беше хладен като лед, а думите му бяха изречени с такава съдбова категоричност, че накараха Джеси да потрепери.

— Значи... Всичко е свършено, така ли? — Тя отчаяно затърси по лицето му, макар и най-малък признак за несъгласие, но не го откри. — Всъщност, трябваше да го очаквам. Още от самото начало нещата потръгнаха наопаки...

Джеси излезе тичешком. Не искаше Ейдън да види сълзите ѝ, бликнали по лицето.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня на освобождаването на Том Маккълou затворът бе обсаден от журналисти и телевизионни камери. Джеси видя репортажа, излъчен по новините в десет часа. Гледаше го и си мислеше дали освобождаването щеше да промени нещо в отношенията между Ейдън и баща му.

В краткото изявление пред репортерите Том не спомена нищо за семейството си или за това какво смята да прави в бъдеще. Джеси обаче знаеше, че за фамилията Маккълou освобождаването на стареца от затвора не означаваше автоматично край на трудните времена.

По време на делото Хелън бе стояла на страната на съпруга си. Означаваше ли това, че му беше простила? Може би не.

Името Маккълou беше опетнено и сега целият свят знаеше това.

Джеси мярна за миг Хелън, докато камерите показваха как Том се качва в семейната кола. Въпреки огорченията и обидата Хелън излъчваше достойнство и съпругеска лоялност, на която можеха да завидят много омъжени жени.

Джеси почувства как я обзема чувство за вина. Колко прибързано беше постъпила, като бе заподозряла Ейдън в съпричастност към убийството на Кейт!

Сега двамата с Ейдън можеха да бъдат заедно, усмихнати и щастливи един до друг... Глупости. Защо ли изобщо си губеше времето с такива разсъждения. Майка ѝ беше права, като казваше, че колкото и да плаче човек, онова, което вече се е случило, няма да се промени.

Щом репортажът свърши, Джеси стана и с решителен жест загаси телевизора. После седна отново и се загледа в тъмния екран. Да можеше така лесно да изтрие и миналото...

Том Маккълou беше оправдан, но тя още не бе дошла на себе си. Споменът за делото беше жив в съзнанието ѝ — а с него и изгарящата вина, че бе осъдила невинен човек, че беше причинила толкова неприятности на семейството му...

След дълги размисли Джеси стигна до извода, че има само един начин да се освободи от чувството за вина. Трябваше да се срещне с Хелън и Том Маккълou, да разговаря с тях, да им обясни всичко и така веднъж завинаги да приключи с този тягостен епизод от своя живот. Изчака една седмица, за да е сигурна, че Ейдън се е върнал в Калифорния, след което отиде до дома на семейство Маккълou.

— Влизай, Джеси. Радвам се да те видя — приветства я Хелън, докато я въвеждаше в хола. — Ела, седни до мен — каза тя като потупа канапетото. — Тъкмо се канехме да прием кафе. Идваш точно навреме.

— Надявам се, че не преча — каза колебливо Джеси, преди да седне.

— Ни най-малко, скъпа! Отдавна се канех да ти позвъня и да те поканя. — Джеси седна, зарадвана от дружелюбния тон на домакинята. — Та ти толкова помогна за освобождаването на съпруга ми! А аз и досега не намерих време да ти благодаря.

Хелън се пресегна, за да налее на Джеси кафе от сребърната каничка.

— Не е нужно да ми благодарите, госпожо Маккълou. Не съм направила кой знае какво.

— Хайде, хайде. Затова се радвам, че сега си дошла. — Хелън взе порцелановата чашка в ръка. — Захар, мляко?

— Да, благодаря — рече Джеси и неволно спря поглед върху слабите ръце на възрастната жена. После забеляза, че госпожа Маккълou има доста изтощен вид. Годината, изминала в тревоги и напрежение, очевидно я беше променила.

— Шон сподели, че ти е разказал как освободиха мъжа ми — рече Хелън и подаде на Джеси чашката с кафе.

— Да, така е. Щом научих добрата вест, реших да дойда и да ви поздравя. После ми мина през ума, че може би няма да е много уместно.

— Заради Ейдън ли?

Джеси кимна.

— На него сигурно щеше да му е неприятно.

Тя се опита да изрече думите колкото може по-спокойно и естествено, но не успя. Гласът ѝ секна, а в очите ѝ се появиха сълзи.

— Значи е вярно. Вие двамата повече не се срещате.

Гърлото на Джеси беше свито и затова вместо отговор тя само поклати глава. Хелън си наля още кафе и каза:

— Ейдън се държеше много особено тези дни.

Джеси отпи от чашата си, за да се успокои. Беше си обещала да не говори за Ейдън, но не издържа.

— Той не иска да се виждаме — изхлипа тя.

После се разплака като дете.

Хелън остави чашата си и седна по-близо до нея.

— Стига, стига... — каза тя като ласкаво обгърна с ръка раменете на Джеси. — Всичко ще се оправи.

— Няма. — Джеси погледна госпожа Маккълou. Ама че глупост — защо трябваше да прави сцени пред добрата жена?

— Ейдън също го преживя тежко. Ако това изобщо е в състояние да те успокои...

— Наистина ли? — попита Джеси и попи сълзите си с кърпичка.

— Да. Едва изчака да освободят мъжа ми и веднага след това изчезна в Калифорния. Каза, че кракът му повече няма да стъпи тук. — Хелън въздъхна.

Преди Джеси да успее да продума, на вратата се появи Том Маккълou. Лицето му нямаше толкова болнав вид, какъвто имаше в затвора. Джеси бързо изтри сълзите си и се усмихна приветливо.

— Прекъсвам ли ви? — попита Том като се спря нерешително на прага.

— Няма да е зле да ни оставиш за няколко минути сами — предложи Хелън.

— Но, моля ви — обади се Джеси като се изправи. — Дойдох, за да разговарям с двама ви. — Тя подаде ръка на Том и каза: — Искан да ви поздравя и да ви кажа колко съм щастлива, че този път съдбата най-сетне беше на ваша страна.

Том Маккълou пое дланта ѝ с две ръце и сърдечно я стисна.

— Благодаря ти, Джеси. На твоята загриженост и на информацията, която ни предостави дължа до голяма степен освобождаването си.

— Съжалявам само, че още по време на делото не се вслушах в гласа на сърцето си, господин Маккълou. Ако го бях направила, може би въобще нямаше да се стигне до осъждането ви.

— Миналото си е минало. Не можем да го променим, затова няма смисъл да го обсъждаме — каза Том без всякаква горчивина в гласа.

Хелън наля кафе на съпруга си и тримата поговориха още малко за делото и за освобождаването на Том от затвора.

После Джеси стана и каза, че е време да си върви. За нейна изненада Том се обърна към съпругата си и рече:

— Скъпа, ако не възразяваш, бих желал да поговоря с момичето насаме.

Хелън само кимна, извини се пред Джеси и се отдалечи.

Щом останаха сами, Том каза:

— Преди да замине за Калифорния, Ейдън дойде да разговаря с мен.

— Не мисля, че трябва да говорим за Ейдън в негово отсъствие — каза притеснено Джеси, но Том не обърна внимание на думите ѝ.

— Ейдън е горд човек, момичето ми. Освен това, към тези, които обича, той е и безкрайно коректен и внимателен.

— Имате предвид съпругата ви ли?

— Да — каза Том с доловима нотка на симпатия и уважение. — Тя е чудесна жена. Затова, колкото и да сме се карали с Ейдън в миналото, сега единодушно се споразумяхме за нещо много важно: тя не трябва да научи. Не трябва да знае, че Ейдън и Кетлийн са били приятели.

— Не е необходимо да се притеснявате, господин Маккълоу. Няма да ѝ го кажа.

— Нямам предвид това — каза Том с усмивка.

— Тогава какво? — запита Джеси озадачено.

— Ще ти обясня. Когато Ейдън дойде да ме види, двамата разговаряхме не за проблемите между мен и майка му, а за теб.

Джеси усети как се изчервява.

— Сърдит ми е, нали?

— Да се сърдиш на някого не е чак толкова лошо — освен ако гневът не разделя хора, които се обичат помежду си. А Ейдън те обича, Джеси, сигурен съм.

— Не е само до чувствата, господин Маккълоу. Има толкова други пречки.

— Така е, момичето ми — каза Том като въздъхна. — Затова, ако наистина обичаш някого, трябва доста да се потрудиш, докато

разчистиш препятствията.

— Не знам дали в нашия случай е възможно.

— За да разбереш, трябва да опиташ. — Том бръкна в джоба си и подаде на Джеси един лист. — При това, боя се, че ти първа трябва да поемеш инициативата. Знаеш колко горд е синът ми.

Джеси погледна листа. Там беше написан калифорнийският адрес на Ейдън.

Щеше ли да събере смелост да му се обади?

Дълго време лекарите не разрешаваха на Мелиса никакви посещения. Затова, когато Карла съобщи, че най-сетне забраната е вдигната, Джеси се качи на колата и потегли към клиниката в Минеаполис.

Племенницата ѝ беше много по-добре. Можеше да напълнее и още, но цветът на бузите ѝ се беше възвърнал — както и усмивката върху лицето ѝ. Вместо доспехите от кожа и метал, носеше джинси и бяла блуза с дълъг ръкав.

— Радвам се да те видя — каза Джеси и сърдечно прегърна племенницата си.

— И аз — отвърна Мелиса. Не ѝ се искаше да се отдели от леля си. — Колко е хубаво, че дойде да ме навестиш!

— Отдавна се канех — рече Джеси и седна на един от пластмасовите столове в приемната. — Само че при теб не допускаха посетители.

Мелиса сведе поглед. Стискаше нервно пръстите си.

— Добре че дойде. Много искам да ти се извиня, задето се разкрещях последния път.

— Ти беше болна, миличката ми. Всички се държим особено, когато не сме добре.

Мелиса вдигна глава. Изтощена усмивка озари лицето ѝ.

— Толкова си добра към мен, лельо. А аз се държах толкова глупаво... — Тя извърна лице, за да скрие смущението си.

Джеси я улови за ръка.

— Никой не е съвършен, момичето ми. Всички грешим. Говорим и вършим неща, за които съжаляваме след това.

— И в терапевтичната група ми казват така.

— Но ти не им вярваш?

Мелиса сви рамене.

— Трудно ми е. — Неувереността явно я караше да мисли, че е непроситимо човек да допуска грешки в поведението си към околните.

За да отклони вниманието на Мелиса от болната тема, Джеси попита:

— Как ти се отразява груповата терапия? Помага ли?

Мелиса понечи да каже нещо, но сякаш се разколеба.

— Мислех да отговоря утвърдително, но се сетих, че не трябва да си служа с лъжа.

— Тогава?

— Мразя я. — Тя се изсмя.

— Е, не е лесно човек да разголъва душата си пред останалите, знам.

— Не е. Постепенно обаче започнах да свиквам с това.

— Браво — каза Джеси като окуражително ѝ стисна ръка.

След като си побъбриха за живота в клиниката, Мелиса подхвърли:

— Говорих с майка ми. Имаш ново гадже, а?

Джеси въздъхна.

— Имах.

— Скъсахте ли?

Джеси кимна. Дойде ред с Мелиса да си разменят ролите: сега тя бе тази, която подсмърчаше и се оправдаваше.

— Направих много грешки и наговорих куп глупави неща.

— Познато ми е — каза Мелиса. — Опитал ли се поне да се извиниш?

— Да, но той дори не поиска да ме изслуша.

— И сега се чувстваш ужасно, нали?

— Личи ли? — попита Джеси като изненадано вдигна глава.

— Не съвсем. От мама го знам.

— А аз си въобразявах, че околните дори не подозират за случилото се! — възкликна Джеси, развеселена от ситуацията.

— Не трябва да потискаш чувствата си, лельо Джес. Вредно е.

— Ти ли ми го казваш! Всъщност, да, права си... — съгласи се Джеси замислено.

Доста време след като си тръгна от клиниката разговорът не излизаше от главата ѝ. Посещението при Мелиса се беше оказало полезно и с това, че ѝ бе помогнало да преосмисли и отношението си към Ейдън. Как наистина щеше да преодолее травмата, ако продължаваше да потиска чувствата си?

Откакто разговаря с Хелън и Том Маккълоу, умът ѝ постоянно бе зает с мисълта да замине за Калифорния. И когато Девъни ѝ спомена, че няколко техни колежки се били преместили да работят в Лос Анджелис, тя най-сетне се престраши.

Както и очакваше, импресариото се опита да я разколебае, но тя изобщо не обърна внимание на приказките му за безработицата в Лос Анджелис. Като разбра, че няма да може да я разколебае, той вдигна слушалката и проведе няколко телефонни разговора. Успя да ѝ намери апартамент под наем, а също и да се свърже с няколко души, които биха могли да ѝ помогнат в търсенето на работа на новото място.

След пронизващия студ на Минесота топлото калифорнийско време ѝ се стори едва ли не нетърпимо. Когато слезе на летището в Лос Анджелис, ръмеше лек дъжд и местните хора се бяха изпокрили по къщите, но Джеси заподскача като дете под капките, очарована от свежия аромат. Край на зимните палта и на ботушите!

Ала ако знаеше колко самотна ще се почувства в непознатия град, сигурно нямаше да бърза да му се радва. Само след три дни едва се сдържаше да не си събере багажа и да не хване първия самолет за Минеаполис. Спря я единствено мисълта за това, че Ейдън беше някъде наблизко. Трябваше да се срещне с него.

Въпросът беше — как? Не искаше да отива непоканена в офиса му.

Преди да отлети, импресариото ѝ беше дал адреси на негови колеги в бизнеса. След като няколко дни безуспешно търси работа, тя най-сетне реши да позвъни на един от тях. Оказа се, че той може да разреши проблема ѝ веднага.

След няколко дъждовни дни слънцето се показа отново. Ейдън застана до прозореца на офиса и се загледа навън. Дори и за тукашния климат февруари беше необичайно мек. При други обстоятелства сигурно щеше да отиде на излет по крайбрежието през почивните дни.

Откакто се бе върнал от Минесота нямаше настроение за каквото и да било.

Странно, липсваше му снега. Глупости! Той се изсмя.

Вече две седмици откакто се беше върнал. Работеше по шестнадесет часа на ден, за да забрави Минеаполис. По-скоро Джеси, ако трябваше да бъде откровен. Дългите уморителни часове зад бюрото обаче не бяха в състояние да му попречат да мисли за това къде беше тя... Какво правеше... Мислеше непрекъснато за нея.

— Господин Маккълou, ще излезете ли през обедната почивка?
— Унесът му беше прекъснат от гласа на секретарката.

Той понечи да каже „не“, но топлото слънце навън го изкуши.

— Мисля, че ще изляза, Дженис. Ще се поразходя малко.

Ейдън отиде до любимия си кулинарен магазин. Взе си сандвич със сирене. Обратният път към офиса водеше по същите улици и край същите магазини, които знаеше от четири години. Забеляза, че пешеходният поток тече по-бавно от обикновено, тъй като пред една от витрините се беше събрала малка тълпа зяпачи.

Заинтригуван, Ейдън се запъти към витрината. Свали слънчевите си очила и се взря. Когато очите му свикнаха с полумрака под сенника на витрината, той едва не ахна от изненада.

— Джеси?

Отначало помисли, че има халюцинации. Сигурно беше някакво друго момиче и той се заблуждаваше.

Ейдън си проправи път през тълпата, като не обръщаше внимание, че настъпва хората.

Пред него стоеше най-прекрасната булка, която беше срещал в живота си. Неподвижна като статуя, с поглед, зареян над зрителите. В ръката си държеше малка табелка, на която пишеше: „Търси се младоженец“.

— Джеси! Джеси! — повтори Ейдън отново и отново. Нито едно мускулче не трепна върху лицето на булката. Тогава той се доближи до самото стъкло и продължи да повтаря името ѝ, без да обръща внимание на това, че хората го гледаха учудено.

В следващия миг булката от витрината неочаквано обърна очи към него и погледите им се срещнаха. Доскоро неподвижната кукла оживя, алените ѝ устни се усмихнаха, тя бавно вдигна дясната си ръка

и изпрати на Ейдън въздушна целувка. Тълпата ликуващо аплодира, а той се разсмя, луд от щастие.

После изчезна и след малко отново се появи. Носеше огромен букет червени рози. Само че този път Джеси изобщо не помръдна. Ейдън ѝ махна, чукна по стъклото, извика, но — без никакъв резултат.

Той постоя секунда, после влетя като вихрушка в универсалния магазин. Хукна да търси управителката, но докато я намери, гневът му намаля. Затова ѝ подаде розите и каза:

— За булката от витрината.

После се върна в офиса си и застана до прозореца. От мястото, където стоеше, виждаше тротоара, витрината на магазина, но не и младоженката. Той позвъни на секретарката си и я помоли да му донесе бинокъл.

Прекара остатъка от следобеда в съзерцание на витрината. Когато видя, че зад стъклото най-сетне спуснаха завеса, той моментално изхвъркна от кабинета. В бърз слалом между пешеходците взе разстоянието до универсалния магазин и застана пред служебния вход.

Не му се наложи да чака дълго. Джеси скоро се появи. Беше сама. Очевидно не очакваше никого, защото ахна, когато го видя.

— Стресна ме! — възкликна тя и се облегна на стената, за да се съвземе.

— Както и ти мен преди няколко часа! Какво правиш тук? — попита той.

— Работя.

— Мислех, че не ти харесва Калифорния.

— Затова реших да пробвам — за да мога да преценя. Знае ли човек, може да се наложи да се преместя тук... — каза тя предизвикателно.

Сърцето на Ейдън заби ускорено.

— Как така ще се наложи?

Джеси сви рамене.

— Ами, например, мога да срещна някой мъж, който да поиска да остана.

— Търсиш си мъж ли? — попита Ейдън.

— Дори мисля, че съм го намерила. Само че го обидих и сега не съм сигурна дали бих могла да поправя грешката си.

В следващите няколко минути двамата се гледаха в пълно мълчание.

— Мислеше, че аз съм убиецът, нали? — каза накрая Ейдън. Гласът му звучеше обвинително.

Джеси поклати глава.

— Нищо подобно. Никога не съм го мислила. Е, мина ми нещо такова през главата, когато научих за връзката ти с Кетлийн Дениълс. Само че тогава не бях на себе си. Дълбоко в душата си винаги съм знаела, че не си способен на такова нещо — каза Джеси развълнувано. — Само че ти си тръгна, преди да успея да ти го кажа, скъпи.

Той не отговори. Постоя така, загледан безмълвно в очите ѝ. После попита неочаквано:

— Къде са розите?

— Ето тук. — И тя посочи към големия плик, който носеше. Шефката ми ги опакова, за да мога да ги занеса у дома. Винаги ли подаряваш рози на манекенките?

— Само на тези, които обичам до побъркване — каза той тихо и внимателно обгърна с ръце раменете ѝ. — Мога ли да се кандидатирам?

— За какво?

— За вакантното място на младоженеца. Или трябва да подам писмена молба? — Той извади един лист от джоба си. — Нямам нищо против това да нося фрак, а и вече имам известен опит в целуването на булката.

Джеси пусна плика на земята, прегърна го и обсипа лицето му с целувки.

— Одобрявам кандидатурата ти!

Издание:

Памела Бауър. Момиче от витрина
ИК „Арлекин-България“, София, 1994
Американска. Първо издание
Редактор: Красимира Абаджиева
ISBN: 954-11-0187-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.